

OSMAN AYSU

TRAVMA

 İNKILÂP

OSMAN
AYSU

TRAVMA

Kapı ardına kadar açıldı.
Bu sahneyi daha önce de çok görmüştüm.
Manzaranın vahşeti yüreğimi kor gibi yakıtı her
zamanki dehşetiyle... Sevgilim o ince uzun tahta
masanın üzerinde çırılçıplak ve bağlı olarak yatıyordu.

Ama manzaranın en korkunç yanı hemen masanın
başında ayakta duran o iblis herifin elindeki sivri
hançerdi. Bu sefer geç kalmıştım. O hain adam yarışı
kazanmış ve benden evvel odaya girmeyi başarmıştı.

Çaresizlikten gözlerim karardı.
Kalbimin duracağını hissettim.
Artık onu durdurmam imkânsızdı...

Polisiye edebiyatımızın güçlü kalemi Osman Aysu'dan
heyecanın doruklarında yeni bir gerilim ve aşk romanı...

TER içindeydim. Soluk solu a ko uyor karanlık ve izbe berhaneye, o acımasız ve gaddar adamdan daha önce varmaya çalı ıyordum. Sevgilim, hayatta de er verdi im tek kadının gelece i, oraya daha önce eri meme ba lıydı. Adalelerim kasılmı , bütin vücudum gerilmi ti. Her an sa baldırma kramp girmesinden korkuyordum. Heyecanın damarlarımda yarattı ı adrenalin son raddeye varmı tı.

Çamur içindeki yolun tepeye varan rampasını turmandı imda birden karanlıklar içindeki berhaneyi gördüm. Üst odada ık vardı. Korkunun acısı yüre ime oturdu. Geç kalmı tım. Gaddar dü manım benden önce varmı olmalıydı.

imdi yoku a a ı daha hızlı iniyordum. Korku yüre imi da lıyordu. Her ey u birkaç dakika içinde belli olacaktı. Ko u tempomu daha da arttırdım. Sprinter atlet gibi mesafeleri kat ediyordum, ama ne yaparsam yapayım, geç kalmı olmanın ezikliğini ruhumdan silkip atamıyordum. Bu sanki finii olmayan bir ko uydı. Bu duyguyu daha önce yaptı im atletizm yarışmaların

da da ya ardım; son metrelerde fini çizgisi bir türlü gelmek bilmezdi. Ne var ki bu sefer ki yarı bir müsabaka de il, hayatımla yaptı im bir sava tı âdeta. Derya'nın hayatta kalması benim barınma ba lıydı.

Son metreleri yutarcasına aldım.

\ uurum tam yerinde sayılmazdı; tek arzum dü manımdan evvel varmaktı. Ya cın ya mürdan yumu ayıp çamur deryası haline gelmi yolu bitirdi imde bacaklarımda kalan son dermanla tahta kapıyı bir tekmede ardına kadar açarak, berhanenin karanlık bo lu una daldım. ki katlı bu evi çok iyi biliyordum. Üst kat ta Derya'nın çırılçiplak ba lı olarak masanın üzerine yatırıldı ı odayı da. Bu onu kaçınıcı kurtarı ımdı...

Ama er veya geç bir seferinde ben kaybedecektim. Hiçbir yart her seferinde kazanılmazdı. Tek bildi im ey, yarı ı kaybedersem sevgilimi de sonsuza kadar bir daha bulamayaca ım idi. Bu ihtimalin yürek çarpıntısıyla önümde uzanan tahta ve köhne basamakları tırmanmaya ba ladım. Berhanenin içindeki inanılmaz sessizli i imdi iki er üçer atlayarak çıktı ım basamakların gök gürültüsünü andıran gıcırtiları bozuyordu.

\ Her an güçsüzlükten tükenip yere yuvarlanabilirdim. Tek mi \ kaslarım artık beynimden aldıkları emre isyan ediyorlardı. Ne kadar zamandan beri bu cehennemî ko uyu sürdürdü ümü hatırlamıyordum.

! Derya'nın bulundu u odanın kapısı aralıktı ve o aralıktan karanlık koridora solgun bir ık sızıyordu.

i Sonunda varmı tum i kence odasına. Hiç tereddüt etmeden yükledim kapıya.

\ Kapı ardına kadar açıldı.

i Bu sahneyi daha önce de çok görmü tüm. Manzaranın vaheti yüre imi kor gibi yaktı her zamanki deh etiyle... Sevgilim o incş uzun tahta masanın üzerinde çırılçiplak ve ba lı olarak yatı

yordu. Tepede sallanan çıplak ampulün duru beyaz teni üzerinde kırılan ıkları o tapılacak güzellikteki bedeninde açıklıklı koyulu gölgeler yaratıyordu.

Ama manzaranın en korkunç yanı hemen masanın baında ayakta duran o iblis herifin elindeki sivri hançerdi. Bu sefer geç kalmıım. O hain adam yanı kazanımı ve benden evvel odaya girmeyi baardıtı. Çaresizlikten gözlerim karardı. Kalbimin duracağını hissettim.

Artık onu durdurmam imkânsızdı...

Adam çoktan elindeki hançeri havaya kaldırdı ve menfur emeline ulaşmak üzere oldu unu ince mor dudaklarına yayılan sinsi gülümüşle âdeta benle alay eder gibi yüzüme bakarak sırıyordu.

Son bir gayretle hamle yaptım. Ama nafile idi...

Sivri hançeri yıldırım hızıyla sevgilimin kalbine sapladı. Oluk gibi bir kan sütunu odanın tavanına kadar sıçradı. Gözlerim dehşetle irildi. Her şey bitmiş, yetmişem ve bu defa Deryayı kurtaramamıım. İmdi tavandan ya mur gibi sevgilimin kanı damlıyordu cansız bedenine.

Kımlıdayamıyordum. Katil ise isterik kahaahalar atmaya başlamış, zaferanı kutluyordu. İlk aklı geçince çığlıklar atmaya başlamış. Avaz avaz baırıyordum.

Sevgilimi bu kez kurtaramamıım...

Omzuma dayanan bir el iddetle beni sarsıyordu...

Gözlerimi açtı imda bir an kendime geledim. Soluk soluğa idim, sucuk gibi terlemiim ve bisiklet yakalı fanilam terden vücuduma yapışmıştı. Bağımdönüyordu.

İki gözümün nazarlarla beni dürten sevgilime baktım.

Derya, harika güzellikteki iri mavi gözlerini üzerime çevirmiş, "Hayatım, yine kâbus görüyorsun, uykunda avaz avaz baırıyordun," dedi.

Bir an olaya uyum sa lamakta zorlandım.

Sevgilimi yanı ba ımda sa ve sa lıklı görmek inanılmaz bir sevinç yaratmı tı bende, ama ne yazık ki bu sevincimi dahi ifade edecek halde de ildim. Bir süre bir Deryaya bir de bo gözlerle yatak odamın tavanına baktım. Derya yanı ba ımda, yata ın içinde geceli i ile bana sarılmı tı ve odanın tavanından damlayan kan filan yoktu. Yine sık sık gördü üm o kâbusu ya amı tım. Ama karabasanım her seferinde beni biraz daha sarsıyor, fiziksel ve ruhsal yaralar açıyordu içimde. Uyanmama ra men hâlâ dengemi sa layamamı tım. Kalbim deli gibi çarpıyor, soluk alrnakta zorlanıyordum.

j Saçlarımı ok ayıp beni teskin etmeye çalı an Derya, "Yine aynı kâbusu mu gördün?" diye sordu. Ona cevap veremedim; a zim kurumu , dilim dama ıma yapı mı tı. Sualini anlamı tım, ba ımı onaylarcasma sallamaya gayret ettim.

! "Biraz su ister misin?"

ı Güçlkle, "Lütfen," diye fısıldadım. Ama sanki dilim kuru biriodun parçası gibi a zımın içinde dönmüyordu. Sevgilim hemen yataktan kalkmı , yalın ayak bana su getirmek için yatak odamızdan dı arıya fırlamı tı. Onun uzakla ı mı arkasından seyrettim. Saçmaydı ama bir an olsun yanımdan ayrılı ı bile yine yürje ime korku salmı tı. Kâbuslarımda gördü üm o sinsi dü manımın yine ortaya çıkıp Derya'ya saldıraca ını dü ündüm. Korkarım artık gerçeklerle rüyaları ayırt edemeyecek hale geliyordum. Ürpermem anlamsızdı, karabasan çoktan bitmi ti, ama Derya'nın odaya dönü ünü korkuyla bekledim.

Vücudunun cezbedici bütün hatlarını ortaya çıkaran kısacık effaf geceli iyle odaya döndü ünde rahatlamı tım sanki. Elihdeki barda ı kuruyan dudaklarıma uzatıp suyu içmeme yardım ederken ona minnetle ve sevinçle bakıyordum. Bana suyu içirdikten sonra hemen ifoniyerin çekmecesinden kuru

bir fanila çıkarıp sırtımdaki lök gibi ıslak fanilamı de i tirmeye kalkı mı tı. Hiç sesimi çıkarmadan, bir çocuk gibi yaptıklarını izliyordum.

Beni yatırıp yeniden yata a yanıma uzandı ında, "Bu böyle devam edemez" diye homurdandı. "Seni bir doktora götürmeliyiz. Bu kâbuslar çok sıkla tı."

Derya'nın haklı oldu unu biliyordum.

Altı aydan beri sık sık gördü üm bu kâbuslar beni rahatsız ediyor, geceleri uykularımı kaçırıyor ve en mühimi ruhsal dengemi zorluyordu. Hemen hemen her seferinde aynı eyleri görüyordum. Biricik sevgilime saldıran kötü bir adamı. eytan ruhlı, melanet kumkuması, kötülük timsali, bize kin ve garez kusan tanımadı ım bir adamı.

Evet, karabasanlarımın kötü ki isini hiç tanıımıyordum; tamamen hayallerimin mahsulüydü. Derya'yı neresi oldu unu bilmedi im, uzak, تنها ve karanlıklar içindeki bir evde kıstırımı , soyup tahta bir masaya ba lamı ve onu öldürmeye hazırlanırken görüyordum hep. Ama her seferinde son anda yeti ip onu kurtarmayı ba arırken, ilk defa bu gece kâbusumda onun öldü üne ahit olmu tum. Belki de bu yüzden de bu son kâbus beni ziyadesiyle sarsımı tı.

Do ru, bir doktora gözükmeliydim artık. ayet bu bir hastalık nöbetiye çok artmı tı. Durum ruhsal sa lı ımı tehdit ediyordu. Nöbet sonrası ve onu takip eden gün, içine kapanık, sarsılmı , dengesini kaybetmi , somurtuk ve aksi bir adam haline dönü üyordum. Özellikle son bir ay içinde karabasanlarım çok artmı tı; bazen haftada iki kere ba ima geliyordu.

Otuz iki ya ında, genç ve sıhhatli sayılırdım.

Ne var ki doktora gitmek istemiyordum. Zaten otuz iki yıllık hayatım boyunca sadece iki kere doktorlarla münasebetim olmu tu, ilki henüz küçük bir çocukken geçirdi im kızamık hastalı ı sırasında, ikincisi ise Fenerbahçe kulübünde atletizm yaptı ım sıralarda zaman zaman sa baldırıma a ırı zorlamadan

kramp girmesi nedeniyle fizikoterapistle yaptım tedavi sırasındaydı. Bu iki vakanın dışında doktorlarla temasım olmamı sayılırdı.

! Her şey altı ay evvel yine bu yatakta başlamıştı.

; O gece yalnızdım. Tela la uyanımı , kötü bir rüya gördümümü sanmı tım. Herkes böyle rüyalar görebilirdi, hiç önemserlemedi tim. Nitekim az sonra sırtımı dönüp uyumaya devam etmişim tim. Aynı rüyayı birkaç gece sonra tekrar görünce de pek mühimsememi tim. Lâkin aynı şeyleri üçüncü dördüncü kere görmeye başladınca bir anormallik oldu unu sezinlemedi tim artık. Ruh sağlığı hakkında fazla bir şey bilmezdim, ama uuraltı bir olayın beni rahatsız etmeye başladığını da yavaş yavaş rüyamı bir kâbusa dönüştürdüğümü hissedince kavramışım. Artık her seferinde kan ter içinde uyanıyor, bütün benli imde aın bir yorgunluk hissediyor ve ertesi günü berbat geçiriyordum.

!Dört ay öncesine kadar gördüğüm rüyalardan Derya'ya hiç bahsetmemi tim. Ne anlatabilirdim ki? Rüyalarım da seni hep metruk bir evde, çırılçıplak, bir masaya başladım , kötü bir adamın saldırısına hazırlanırken gördüğümü mü söyleyecektim? Çok tuhaftı ve sevgilim tarafından yanlış da anlaşılabilirdi. Rüyalarım da Derya'yı çırılçıplak görmem, ister istemez cinsellik başlangıcında anlamsız bazı çarpıcı imları akla getirebilirdi. Oysa onunla gayet dengeli ve sağlıklı bir cinsel hayatımız vardı. Ama bir gece bir arkadaş partisinin sonunda yine benim evimde birlikte uyurken yeniden o kâbusu görmüş ve çığlıklar atarak uyanmışım. O zaman sevgilime beni rahatsız eden rüyalarım dan bahsetmek zorunda kalmışım. Önce pek önemsememi ti Dejya, tıpkı benim gibi. Lâkin kâbuslarım sıklaınca o da endişeye kapılmıştı.

Hâlâ terliyordum. Bu kez garip bir utanç kaplanmışım beni. Buna bir tür korku da denilebilirdi belki. Manasız oldu unu

biliyordum ama bu son kâbusta sevgilimin hayatını kurtaramamı , gözlerimin önünde o iblisin Derya'yı öldürmesine engel olamamı tım. Di erlerinden farklıydı bu geceki. Ne ifade ediyordu acaba? A zımı açıp, hâlâ usul usul ok ayarak beni sakinle tirmeye çalı an sevgilime bir ey söylemiyordum ama, aklıma yeni bir dü ünçe saplanmı tı. Acaba bu geceki kâbusumun elim sonucu, onun hayatını kurtaramarnam, gördü üm karabasanların da bitti ini mi ifade ediyordu? Belki saçma bir dü ünceydi ama onun hayatta kalmasını sa layamamı sam, bir daha ne görecekim? Mükerreren aynı sahneyi mi? Sa lıklı dü ünemedimin farkındaydım ama bu dü ünçe bile, içimde yarattı ı tüm buruklu a ra men sanki bana bir ümit ı ı ı gibi gelmi ti. Belki de bir daha bu berbat karabasanı görmeyecek, ondan tamamıyla kurtulacaktım.

Ay e beni yatırmı , üstümü örtmü , dirse inin üstüne yaslanarak bir eliyle de hâlâ terden ıslak saçlarımı ok uyordu. Yumu acık sesiyle fısıldamı tı.

"Yarın sabah ilk i im bir psikiyatrdan randevu almak olacak" dedi. "Bu böyle devam edemez. Artık itirazlarını dinlemeyece im."

Sesimi çıkarmadım.

Yava yava toparlanıyordum. Soluklarım belli bir intizama girmi , titremelerim düzelmi ti ama az az da olsa terlemeye devam ediyordum. Yorgun bakı larımı sevgilimin mavi gözlerine çevirdim. Hayatımda gördü üm en güzel kızdı, onu çılgınlar gibi seviyordum. Rüyamda bile olsa öldü ünü görmek, hele böyle elim bir cinayete kurban gitmesi, benli imde tarifsiz bir acı yaratmı tı. ste ine kar ı gelmek istemiyordum, ama bir ruh doktoruna ne anlatacaktım? Sevgilimin saldırıya u radı ını mı? Sık sık gece uykularımda aynı sahneyi gördü ümü mü?"

Do rusu tababetin bu dalı hakkında fazla bir ey bilmiyordum ama duydu um kadarıyla doktor bilincimle, uurlaltımda yer eden olaylar arasında bir ba ıntı kurup kâbuslarımı gün ı ı

iria çıkarmaya çalı acaktı. Belki Ay e sadece bir araçtı, belki de yıllar önce sebebini bilmedi im veya hatırlamadı ım bamba - ka i bir hadisenin etkisi altındaydım. Hafızamı zorlayıp ruhumu tehdit eden belki de çocuklu umdan kalma bamba ka bir olayım mevcudiyetini anımsamaya çalı tım. Lâkin aklıma hiç böyle biti vaka gelmiyordu. Çocukluk ve gençlik yıllarım son derece huzurlu ve sakin geçmi ti, beni etkisine alabilecek herhangi bir olay kesinlikle aklıma gelmiyordu.

"Biraz daha bekleyelim," dedim Ay e'ye.

"Daha neyi bekleyece iz ki? Nasıl sarsıldı ını görmüyor müsün?"

i "Belki de bitmi tir. Bu sonuncusu olmu tur. Kim bilir, bir daha bu kâbusu görmem."

"Kendi kendini kandırmaya çalı ma Murat," dedi sevgilim. "Ne bitmesi? Bilâkis son zamanlarda kâbusların daha da sıkla - tı. Çocuk gibi hareket ediyor, doktora gitmekten korkuyorsun. Ne kadar anlamsız. Biliyor musun, psikiyatrların muayeneha - neleri senin gibi hastalarla dolup ta ıyor. Bunun utanılacak veya çekilinecek bir yanı yok. Kesinlikle sıhhatli bir durum de il bu."

"Acele etme," diye fısıldadım. " nan bana bu sonuncu gör - dü üm kâbus olabilir."

! Garipseyerek yüzüme baktı.

"Sonuncu oldu una nasıl hükmediyorsun?" diye sordu.

; Yutkunmak zorunda kaldım.

i Son kâbusumda onu kurtaramadı ımı söyleyemezdim.

! "Bilmem," diye fısıldadım. " çimden bir his bunun sonun - cu oldu unu söylüyor."

Gülümsedi, yine onu atlatmaya çalı tı ımı sandı.

Olumsuzca ba ını iki yana sallayıp, "Hayır, bu defa beni atlatamazsın artık," diye söylendi. "Yarın tanıdı ım bir doktor - da^ randevu alaca ım," dedi.

; itiraz edemedim. Kolumdaki saate bir göz attım; gecenin üçüydü. Genellikle kâbuslarım hep böyle kan uykuya daldı ım

ilerlemi saatlerde geliyordu. Bakı larımı sevgilime çevirdim. Uyku mahmuruydu, ama o kadar güzel görünüyordu ki, elimde olmadan hayranlıkla onu süzdüm. Sanki aklımdan geçenleri sezmi gibi, "Hadi, imdi uyumaya çalı , çok yorgun görünüyorsun," diye fısıldadı. Sonra o da yanıma kıvrılıp yorganın altına kayd. Yorganın altında elini tuttum. Sıcacık ve yumu acıktı teni. Kâbuslarıma lanet ettim içimden; bunun kesinlikle beynimin bana oynadı ı bir oyun oldu undan emindim, ama bir an için dahi olsa onu kaybetmek korkusu bütün deh etiyle içime sinivermi ti. Neden sonra bana a ırmı nazarlarla baktı ını fark edince parmaklarımın arasında kalan elini heyecandan fazla sıktı ımı anlayıp hemen gev ettim. Karabasanın etkisinden tamamen sıyrılamadı ımı hissediyordum.

"Hadi artık, elektri i kapataca ım," dedi. "Uyuyabilecek misin?"

"Tamam. Söndür ı ı ı," diyebildim.

Derya uzanıp kendi tarafındaki gece lambasının butonuna bastı. Yatak odası bir anda zifiri karanlı a büründü. Gerçi kapalı perdelerin arkasından soka ın az da olsa yetersiz ı ı ı odaya sızıyordu ama gözlerim o kifayetsiz aydınlı a alı mcaya kadar ruhumu kasvet kaplamı tı.

O an bir eyin daha farkına vardım; karanlıktan ho lanmıyordum. Gariptir ama bunu sanki ilk defa hissediyordum. Daha önce karanlı ın ürkütücü tesirini ruhumda hiç hissetmemi tim. Yoksa bunun da bir hikmeti var mıydı? Gece ve karanlık olsa olsa normal olmayan insanlarda böyle bir etki do urabilirdi. Benim ya ımdaki bir eri kin için karanlıktan ürkmenin ne manası olabilirdi? Hiç kımıldamadan yata ın içinde öylece büzülmü yatıyordum.

Gece, karanlık ve yalnızlıkta insano lu nedense ruhunun bütün çarpıklı ıyla kendini ba ba a kalmı gibi hissediyordu. Belki de ürküntünün asıl sebebi buydu.

O an aklıma ba ka bir ey takıldı.

, Acaba uyursam, aynı kâbusu bir daha görür müydüm? Ha(yır, diye mırıldandım içimden. Bugüne kadar aynı kâbusu hiç üst üste iki kere görmemi tim. Herhalde bundan sonra da **görmezdim**. Bunun bir garantisi yoktu üphesiz, fakat bundan öncekileri anımsayarak en azından dört be gün sonrasına ka dai rahat ve sakin bir hayat sürecektim. Nöbet araları dört be günü kadar uzuyordu.

Gözlerim odanın karanlı ına biraz daha alı mı tı imdi. Yatak!odanın içindeki e yalar silik birer görüntü olarak ekilleniyordu yava yava . Tam kar ımdaki gardırobu, yan taraftaki iki berjeri seçebiliyordum. Derya ı ı ı söndürdükten sonra ne kadar süreyle dü üncelerimle bo u tu umu hesaplayamadım. Belki on dakika, belki de daha fazla zaman geçmi ti. Bir ara yanımda yatan sevgilimin muntazam aralıklarla alıp verdi i nefesini duyarak bakı larımı ona kaydırdım. Benim sakinle ti imi görünce uykuya yenik dü mü tü yeniden. Ne de olsa, gecenin ilerlemi bir saatiydi. Uzun sarı saçları ku tüyü yastı n üzerine da ılımı haldeydi; odanın karanlı ında saçlarının parlaklı nını hissediyordum ama| çok ho uma giden rengini ayırt edemiyordum. Sarılıp saç-**larım**dan öpmek istedim ama sonra hemen iste imi dizginledim, onu yeniden uyandırmamak, uykusunu bozmamalıydım.

Uyuyabilecek miydim acaba?

Bu gece eskilere kıyasen en kötü kâbusu görmü tüm ve hâlâ] tam olarak etkisinden kurtulamıyordum. Gözlerimi yum-
dun), uyumaya gayret etmeliydim.

jHer kâbus sonrası oldu um gibi bedenime müthi bir yorgunluk çöküyordu. Sanki hayalimde yarattı m o berhaneye sevgilimi kurtarmak için gerçekten ko mu çasına bütün adalelerim sızlıyordu. Utanmasam gençli imde atletizm yaparken sa baldırımına musallat olan krampın yeniden tutaca nı dü ünecektim.

Neden sonra yorgunlu um etkisini gösterdi. Zihnim karmakarık, dü üncelerimi ekillendiren endi eler arasında birden sızıp kalmı tım...

Alnıma konan etli iki duda ın sıcak öpü üyle gözlerimi açtım. Yata ın kenarına oturan Derya beni öperek uyandırmı tı. Yüzüme bakan mavi gözlerinde efkat ve ihtimam sezinliyordum. Gözlerinin içi gülümsüyordu.

"Rahat uyuyabildin mi?" diye fısıldamı tı.

"Uyudum, uyudum... Merak etme iyiyim," dedim.

"Hadi, öyleyse kalk. Tıra nını ol, du unu al ve giyin. Geç kalıyoruz. Sen banyodayken ben de kahvaltımızı hazırlarım."

Derya mutfa a do ru yürürken ben de üzerimden yorganı atıp kalkmaya davrandım, ama o lanet bitkinlik yine yakama yapımı tı. Daha aya a kalkar kalmaz, dizlerimin titredi ini hissettim. A ırı halsiz ve" yorgundum. Hemen aklıma, dün gece yatakta Derya'nın doktora gitmem için yaptı ı ısrarı hatırladım. Bir doktora gitmeye hiç niyetim yoktu; ayet sevgilim bu bitkin halimi görürse büsbütün ısrara kalkı acaktı.

Belki ılık bir du iyi gelir diye önce banyoya geçtim. Her sabah önce muntazaman tıra oldu um için, elim yüzüme sürece im köpü e gitti. Dikkat ettim, parmaklarım titriyordu. Jileti güçlkle kullandım.

Ne oluyordu bana, anlayamıyordum bir türlü.

Yoksa gerçekten bir hastalı a mı kapılmı tım? Mahiyetini pek kestiremedi im bir ruh hastalı ı; belki de olası bir çılgınlı ın ilk etabı...

İçimi bir titreme aldı.

Akd hastalı ının irsi oldu unu i itmi tim, du un altına girerken ailemde böyle birilerinin olup olmadı nını dü ündüm bir an, ama bildi im kadarıyla ne ana tarafımda ne de babamın soyunda hiç akıl hastası yoktu.

I **Neyse**, ılık **su iyi gelmi ti** biraz. Suyun altında normal süreden biraz fazla kaldım. Bu arada Derya banyonun kapısına gelmi , acele etmemi hatırlatmı tı bir kere daha. Mutfa a gitti-
imde sırtımda hâlâ bornozum vardı. Derya sitemkâr bir ekilde yüzüme baktı.

"Hayatım, biliyorsun," dedi. "Bu sabah onda Ak Yapı firmasının sahibi ile randevum var, gecikiyorum, lütfen biraz acele et."

Derya aynı zamanda sahibi oldu um in aat irketinin mimarıydı da. Bir sene evvel aldı m büyük bir sitenin in aatı i inde tanı mı tım onunla. Orta m Behzat'ın tanıdı ıydı. Ama kısa bir süre sonra i ili kimiz, a ka dönü mü tü. Son altı aydan beri de birlikte ya ıyorduk, daha do rusu en az haftanın üç dört günü beraber oluyorduk.

"Sen önden çık," dedim yorgun bir edayla. "Randevuna gecikmeni istemem."

| Sessizce yüzüme baktı. Nefis gözlerinde hüznü bir merak ekillenmi ti.

!"iyi de ılsın, de il mi?" diye mırıldandı.

!Üzülmesini istemiyordum, inkâra kalkı tım.

I "iyiyim, merak etme," dedim. "Ama senin yolun uzak. O ledön sonra bizim ofiste bulu uruz."

!O çoktan hazırdu zaten. Çay fincanını masanın üzerine bırakırken, "Unutma," diye söylendi. "Bugün doktordan randevu i ini ayarlayaca ım, tamam mı?"

!Ba ımı salladım. imdi tartı acak hâlim yoktu.

iÇantasını kapıp yanıma yakla tı, yana ıma bir öpücük kondururken, her zaman ki tela lı haliyle mırıldandı.

I "Ö leden sonra görü ürüz, sevgilim. Arabanı dikkatli sür, sürajt yapma sakın," diye de tembihte bulundu."

i"Merak etme," dedim.

Derya dairemnden çıkınca içimi bir bo luk kapladı. Artık korkmam için sebep kalmamı tı, her do an gün ile beraber ru

humu kaplayan o kasvet ve korkudan arınıyordum. Asıl dü manım gecenin karanlı ıydı; nasıl olsa gündüz vakti kâbus görmüyor, kendimi de sevgilimi de emniyette hissediyordum.

Bornozla mutfaktaki masanın önündeki sandalyelerden birine çöktüm âdeta. Bu berbat durumum acaba daha ne kadar sürecekti. tiraf etmeliyim ki, ben de durumumdan endi elenmeye ba lamı tım çoktan. Gerçekten hasta mıydım? Gördüklerim birer kâbus, nöbet, ya da tıbbi tabirle birer halüsinasyon muydu? Normal olmadı ım bir vakıaydı. Sa lıklı bir insan aylardır aynı eyi beyninde ekillendiremezdi.

Kâbusu gece üç sularında görmü tüm; saat imdi sabahın dokuzuydu ve ben daha sonra deliksiz uyumama ra men yorgunlu umu üstümden atamamı tım. Endi elenmekte haklıydım; gördü üm kâbuslar daha sonra bende hatırı sayılır fiziksel bir çökü yaratıyordu. Artık tecrübeyle ö renmi tim, bu yorgunluk devresi yarın sabaha kadar sürecekti.

Evimden çıktı imda saat on bire geliyordu. O gün Ata ehir civarındaki yeni in aat sahamıza gitmek zorundaydım ama o gücü kendimde bulamadım. Kapalı garajdan BMW'mi çıkarıp a ır a ır Mecidiyeköy'deki büroma do ru sürdüm arabamı. Derya'mn uyarısına uymu mümkün oldu unca hız yapmaktan kaçınmı tım.

Büroya girdi imde daha koridordan odama ilerlerken ortamım Behzat'la kar ıla tım.

a ırarak bana baktı.

"Yahu sen bu sabah Ala ehir'e gitmeyecek miydin?" diye sordu.

Sinirli bir ekilde homurdandım.

"Evet ama gitmedim."

"Neden? Ne oldu?"

"Pek iyi de ilim," dedim.

ı Bunca zamandır sıhhatimden hiç ikâyetim olmadı mı ga ' yetjiyi bilen Behzat yadırgayarak beni süzdü.

"Nen var?"

| "Yok bir ey."

ı ifademde ki tenakuzu hemen sezinleyen orta ım a kın a kın beni süzmeye devam etti. "Anlatsana yahu, ne oldu?"

"Varma üstüme. Biraz keyifsizim i te."

ı Behzat'ı bilirdim; bir eye kafası takıldı mı ö reninceye ka dar üstelerdi.

"So uk algnlı ı filan mı? Havalar u sıra çok sakat. Hiç ihmale gelmiyor."

"Öyle," dedim.

; "Ke ke evde istirahat etseydin. Baksana yüzüm bembeyaz. Sen; gerçekten hastasın yahu. Seni hiç böyle görmemi tim."

j Orta ımın söyledikleri beni büsbütün tedirgin etmi ti. Demek halim bu kadar belli oluyordu. Uykuda görülen bir rüyanın ins4nın dı görünü ünde bu denli rahatsızlık belirtileri yarataca- ın^ ihtimal vermeme tim. Odama do ru yürürken ona kar ılık vermeme tim. Ama gerçek bir dost olan orta ım da pe imden oda|ma geldi.

; "Nerede ü üttün böyle, yahu?" diye sorgulamaya devam ediyordu beni.

| Teknik Üniversite'den beri mektep arkadaş ım ve imdi de orta ım olan Behzat'a kâbuslarımdan hiç bahsetmemi tim. Gerçe i ondan saklamanın hiçbir anlamı yoktu; hem gerçekten bir ruh hastalı na yakalanmak üzereysem veya yakalandıysam, buriu bilmek onun da hakkıydı. Yine de kısa bir tereddüt geçirdim. Durumu nasıl açıklayaca ımı kestiremedim.

Bendeki durgunlu u o da sezinleme ti.

[So uk algnlı ımın dı ında bir ey oldu unu fark etmi gibi yüzüme bakıyordu.

"Yahu Murat," dedi. "Sen de bir gariplik var."

"Ne garipli i?" diye sordum.

"Ne bileyim, hiç de ü ütmü , birine benzemiyorsun. Bu so-
uk algınlı ı ya da grip filan gibi bir ey de il. Ne oldu yahu?
Yoksa ba ka bir derdin mi var?"

Daha fazla durumumu saklamanın anlamı yoktu.

"Otur öyle kar ıma," dedim.

Tatsız bir açıklama yapaca ımı anlamı gibi huzursuz bir
ekilde masamın önündeki deri koltu a çöktü. Ba ıma gelenleri
ilk defa Derya'nın dı ında birine anlatacaktım, bunun hiç de
ho olmadı ının farkındaydım, ama Behzat güvendi im biriydi
ve en azından hastalı ım hakkında (ayet bir hasta isem) bazı
eyleri bilmesi onun da hakkıydı.

"Do ru. Grip filan de ilim," diye söze girdim.

Yüzündeki ifade daha da de i ti. Hayretle bana bakmaya
ba ladı.

"Nen var öyleyse?"

içimi çektim, derin bir nefes aldım sonra altı aydır çekti im
sıkıntıyı biraz üstü kapalı olarak orta ıma anlatmaya ba ladım.
Kâbuslarımı bütün netli i ile anlatmam art de ildi tabii; ne
de olsa Behzat bir ruh doktoru de ildi. Ayrıca Derya ile olan
ili kimi ve evlilik planlarımızı bildi i için rüyalarımın biraz san-
sür getirmeyi daha uygun bulmu tum. Neden böyle yaptı ımı
bilmiyordum, belki de biraz utanmı tım. Kâbuslarımı oldukça
gerçe ine yakın bir ekilde naklettim ama Derya'nın çırılçıplak
bir masanın üzerinde yattı ını söylemedim. Kâbuslarımın ero-
tik boyutu belki onda ba ka ça rı ımlar yaratabilirdi.

Beni dinleyince, "Allah Allah," diye homurdandı. "Bu ne
biçim rüya yahu?" dedi.

"Ben de bilmiyorum."

"Ee, niye kafanı takıyorsun? Alt tarafı rüya i te. Hepimiz
böyle abuk subuk eyler görürüz. Gerçek de il ya, niye bu ka-
dar etkilendin anlamıyorum. Takma kafanı."

"Ama aynı rüyayı çok sık görür oldum."

"Ne olacak yani? ilk seferinde etkilenmi sen beynine nak

ohjnm tu bir defa, ondan sonra da sık sık tekrarlanmı . Ba-zen bana da olur, aynı rüyayı görürüm. Meseleyi bu kadar büyütecek ne var?"

Bezgin bir ekilde homurdandım.

; "Derya bir psikiyatriste görünmemi istiyor."

| "Daha da neler? Saçmalama... Bir iki rüya gördün diye doktora ko manın anlamı mı var yahu? Onlar para tuza ı. Doktorun eline dü ersen, sa lam gitsen hasta çıkarsın."

j "Zaten ben de gitmek istemiyorum," dedim.

I "Bo ver. Ama unu da kabul etki ikimiz de çok yorulduk, hele u son proje seni fazlasıyla üzdü. Çok emek verdin. Senin yerinde olsam, hemen i i gücü bırakır bir hafta on gün esaslı bir tatile çıkarım. Bo ver her eyi. iyice bir dinlen. Derya'yı da al, deniz kenarında be yıldızlı bir otele git. Kafanı dinle, bak ne rüya kalır ne kâbus."

j "imkânsız," diye mırıldandım. " u an hiçbir yere adım ata majn. i lerin durumu malum. antiye de olmam lâzım."

i "Yahu ben ne güne duruyorum? Bir hafta on günden ne çıkâr? antiyeye de bakarım."

: "Olmaz," dedim.

i "Saçmalıyorsun ama... Sıhhatin her eyden daha önemli. Sen: bu rüya i ini kafana fazla takmı sın. Eminim ki a ırı yorgunluktandır. Çok stresli günler geçirdik, git dinlen. Bak göreceksin, turp gibi sa lam dönersin."

I Bir an dü ündüm. Hani, Behzat haklı da olabilirdi. Gerçekten de çok yorucu bir sezon geçirmi tik ve ziyadesiyle yorulmu tum. Ama gördü üm kâbuslarla yorgunlu um arasında bir ba jkuramıyordum. Olabilir miydi acaba?

| Kararsız kaldı ımı görünce üsteledi.

| "Dedi imi yap. Al Derya'yı git. Sana iyi gelecektir."

• isteksizce homurdandım.

"Yahu kı mevsimindeyiz, imdi Akdeniz sahillerine gitmenin ne anlamı var? Ne yapaca ım oralarda?"

"Öyleyse al sevgilini Fransa'ya veya italya'ya git. Bir Paris yolculu u kötü mü olur?"

"Bilmem," dedim. "Tatil fikri hiç aklıma gelmemi ti."

"Gelmez tabii. Çalı maktan ba ka ne halt ediyoruz ki? ikimiz de yıllardır öyle do ru düzgün bir tatil yapamadık. Sen, doktora filan kulak asma, asıl sorunun biraz dinlenmek."

Behzat sanki sıkıntıma gerekli te hisi koymu gibi oturdu u koltuktan kalktı, rahatlamı bir ekilde kapıya yürüdü. Kapıyı açıp odasına do ru giderken de söyleniyordu.

"Tavsiyemi dinle. Bu meselenin tek çözümü biraz istirahat. Çok yorgunsun."

Acaba öyle miydi?

Kâbuslarımın asıl nedeni yorgunlu um muydu? Nedense içimde bir ku ku vardı...

Derya'nın büroya dönü ü iki buçu u bulmu tu. Onu karımda görür görmez ne em yerine gelmi , sabahtan beri süre gelen durgunlu umdan sıyrılmı tım âdeta. Flayatımda ne kadar önemli bir yeri oldu unu sanki bir kere daha anlamı tım. Ne emin, hayata ba lılı ımın kayna ıydı. Gelip masamın kar ısındaki koltu a oturunca gözlerim ı ıldamı tı.

"Ne haber, i i ba ladın mı?" diye sordum.

Ma rur ve kendinden emin haliyle gülümsedi.

"Tabii. Kaçar mı benden? Firma bütün artlarımı kabul etti."

Onun adına sevinmi tim. Bu i ten yüklü bir ücret alaca ını biliyordum. Sevincine ortak oldum.

"Senin adına çok sevindim," dedim.

Ama o meseleyi kapatarak yüzüme bakmı tı merakla.

"Sen nasılsın? Sabahtan beri telefonla arama fırsatım olmadı, iyi misin?"

"iyiyim, iyiyim," dedim.

j " imdi o tanıdı ım doktora telefon edip randevu alaca ım."

"Dur, acele etme. Önce beni **bir** dinle."

, Sevgilimin hemen ka ları çatılmı tı.

| "Ne var? Yoksa yine beni atlatmaya mı kalkıacaksın? Bu sefejr lâmı cimi yok. Doktora gidece iz."

"Hayatım önce konu mama bir izin versene."

j O harika mavi gözlerinde hemen hiddet emareleri belirmi ti.

! "Yine atlatmaya çalıacaksın, de il mi?"

içimden, Allahım ne güzel bir kadın, diye geçiriyordum. Galiba hayattaki en **büyük** ansım onu bulmak olmu tu. Daha bir sene evvel Behzat onu yetenekli bir mimar diye bizim **bü**roya getirdi i gün beynimden vurulmu a dönmü tüm. Bir ka dında mevcut olması istenen her türlü vasıf ve yetene e sahipti. Hani, güzellik enfüsidir, her insanın be enisine göre farklılık arz eder derler ya, fakat ku kusuz bunun birde objektif, herkesçe **kabulü** gereken yanları vardır. Kimse onun güzelli ine bigâne kalajmazdı. Vücut hatları tek kelime ile aheserdi. Uzun boyu, ince| bir bedeni ve insanın devamlı bakmak isteyece i bir yüzü varqı. Daha ilk görü te yüre imi hoplatmı , mesleki yetene i ne olursa olsun, yanımızda çalı ması iste ine kapılmı tım. Sanırım ilk görü te â ık olmak bu anlama geliyordu. Derya bizimle ça lı mak için bir sürü art ileri sürmü tü. Onu Behzat getirmesine ra men, orta ımın artlarını ö renince itiraza kalkı tı ını görmü , kızın da teklifimizi kabul etmeyece i ku ku ve korkusuna kapılmı tım. Onu reddetmem mümkün olamazdı. Sonunda an la mı tık. Daimi biz de çalı mayacaktı ama projelerimizin genel mimarı da o olacaktı.

Bir an onunla ilgili hayallerimden sıyrılıp cevap verdim.

"Acele etme," dedim. "Bu sabah Behzat'la konu tum. Ona da gprdü üm kâbusları anlattım. Merak etme, bütün teferrua tıyla; de il. Bazı noktaları sansürledim."

?Ne gere i vardı Behzat'a anlatmanın?"

"Ama mâkul bir gerekçe ileri sürdü. Benim de aklım yattı."

"Neymi o?"

"A ın yorgunluk."

"Hiç alakası yok."

"Öyle deme Derya. Ben gerçekten çok yorgunum. Biliyor musun, en az dört seneden beri hiç tatil yapmadım."

"Eee?"

"Behzat seni alıp bir tatile çıkmamı önerdi. Hiç de fena bir fikir de il gibi geldi bana."

Sevgilim nefis mavi gözlerini devire devire birkaç saniye bana baktı, sonra bu fikre pek sıcak bakmazmı gibi mırddandı.

"Tatil mi? Bu kı ta kıyamette? Zamanı mı ayol imdi?"

"Yaz olmu , kı olmu fark eder mi? Deniz art de il ya, biz de bir kayak merkezine gideriz. Romanya'ya veya Alp'lere."

"Murat sorunun yorgunluktan kaynaklanıyorsa, buna bir itirazım olamaz. Tabii ki diledi in kadar dinlenebilirsin. Ama fikrimi sorarsan senin önce bir doktora görünmen lâzım."

Hemen bastırdım.

"Doktoru bo ver, önce Behzat'ın tavsiyesini bir deneyelim bakalım."

Derya isteksizce ka larını oynattı. "Sen bilirsin ama o takdirde tatile yalnız çıkacaksın demektir."

"Ne demek bu?"

"Manası çok basit. Çünkü bu sıralar i imi bırakıp seninle gelemem. Bunu bu sabah bana söyleseydin, bir ayarlama yapabilirdim, ama bildi in gibi yeni bir anla maya imza attım. Belirli bir sürede çizimleri gerçekle tirmek zorundayım. Hiç vaktim olmayacak."

Afallayarak yüzüne baktım.

"Ciddi mi söylüyorsun? Oysa bu seninle ilk gezimiz olacaktı."

"Bunu ne kadar isteyece imi herhalde tahmin edebilirsin ama dedi im gibi bir anla ma yaptım, u sıralar buradan uzakla mam olanaksız."

"Bir haftalı ına olsun, ayrılamaz mısın stanbul'dan? Sadece yedi günlü üne."

Olumsuzca ba ını sallamı tı yine.

| Altı aydır Derya'nın huyunu suyunu anlamı tım artık, bir kere a zından hayır lâfı çıkmı sa kimse onu döndüremezdi etti- i **laftan**. Israr etmedim, ama içimde hafif bir kırıklık olmu tu, î irje gösterdi i hassasiyet ve ba lılı ı anlıyordum, fakat ortada bir sıhhat problemi vardı ve o ki i Derya olsa, ben her türlü acil i injii bırakıp onun pe inden giderdim. Yine de bozuldu umu ona belli etmek istemedim.

Konuyu de i tirdim, zaten sevgilim de ısrarcı olmamı tı...

<3 AAT be e do ru Derya bizim ofisten çıkıp kendi mimarlık bürosuna dönmü tü. Behzat ise daha o gelmeden önce Ata ehir' deki in aat alanımıza gitti inden Derya'nın tatile çıkamayacağı nı söyleyememi tim. Behzat'ın önerisi imdilik yatmı tı.

Ustümdeki o yorgunlu un bu gece rahat bir uyku çekmeden geçmeyece ini biliyordum. Derya'ya da biraz gücenmi tim. Erkenden bürodan çıktım, bu gece sevgilim de zaten annesinin yanında kalacaktı. Yani geceyi evimde tek ba ıma geçirecektim. Kâbuslarım son zamanlarda âdeta bir nöbete dönü mü tü; geceleri uykuda gördü üm bir rüya olmaktan çıkmı , ruhsal ve fiziki etkilerini uyandıktan sonra da yirmi dört saat sürdüren bir dert haline gelmi ti. Yapılacak en iyi ey dinlenmem, evime dönüp istirahat etmemdi, daha do rusu deliksiz ve rüyasız sekiz saat uyumamdı.

Tam evime yakla tı ım sırada telefonum çalmaya ba ladı.

Arayan babamdı. Telefonu açtım. "Merhaba baba," dedim. Dört seneden beri Erenköy'deki evinde dinleniyordu ar

tık. Uzun zaman önce beyin kanaması nedeniyle felç geçirmi ve çalı ma hayatından tamamen çekilmi ti. Ba ında bulundu um in alat irketini altmı lı yılların ortasında Behzat'ın babasıyla birlikte kurmu lar sonra onu dev bir kurulu haline getirmi lerdii. Ne yazık ki imdi ikisi de i lerinin ba ında de illerdi artık. Behzat'ın babası kanserden vefat etmi ti, benim peder de sa tarafındaki felç nedeniyle aktif hayattan uzaktı. Ya ı yetmi i bulmu tu.

"Nasılsın o lum?" diye sordu.

I "Te ekkür ederim baba, ko u turup duruyoruz i te," dedim. Ona gördü üm kâbuslardan bahsetmenin hiçbir anlamı yoktu. Zaten hasta olan adamı ahsi problemlerimle üzmenin gerej i de yoktu.

"Senden bir ricam olacak," dedi.

"Esta furullah baba, o ne biçim söz. Emret."

;"l ı çıkı ı bana u rayabilir misin?"

iBir an dü ündüm; babam ehriñ öbür yakasında Erenköy'de oturtuyordu. Bu yorgun ve bitkin halimde kar ı tarafa geçmek **gözemde** büyüdü, tek iste im bir an önce evime gidip dinlenmekti. Fakat ya lı adamca ızın iste ini de geri çeviremezdim.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır, hayır sorun filan yok. Hem özledim, hem de senden bir iste im olacak."

Vicdanıma yenik dü tüm. Onu hakikaten son zamanlarda birajz ihmal etmi tim, i lerimin yo unlu undan sık sık u raya *my^r*, gönlünü ve hayır duasını alamıyordum. imdi özledim derken, bahaneler yaratıp ziyaretimi ertelemek hiç de yakı ık **almayacaktı**. Ayrıca bir de iste i oldu unu ifade etmi ti.

."Tamam," diye mırıldandım. "Yarım saat sonra yanında yım!"

BMW'mi köprü istikâmetine kırdım. Kar ı yakaya geçen yo jın trafi e daldı imda bir yandan da dü ünüyordum. Babam gerdekten mükemmel bir insandı. Hayatta ba arılı olmu , mes

le inde sivrilmi , akıllı yatırımlar yapmı ama en önemlisi beni yeti tirebilmek için elinden geleni ardına koymamı biriydi. Annemin vefat etti i sırada henüz ortaokul sıralarında bir öğrenciydim. Bir daha evlenmeye kalkı mamı , bütün enerjisini i ine ve benim yeti meme hasretmi ti. Büyüdükçe yapt ı fedakârlı ı daha iyi takdir etmi tim.

Kırk dakika sonra Erenköy'deki dairesinin kapısına dayanmı tim. Bir zamanlar kendi in a etti i bir apartman dairesinde oturuyordu. Ba dat Caddesinin denize bakan tarafında, manzaralı, güzel bir evdi. Yanında ona bakan hizmetkârları vardı. Bana kapıyı da son yıllarda can yolda ı gibi babama bakan, emektarımız Cemal Efendi açmı tı. Hâlâ bana "küçük bey" derdi. Yine her zamanki güler yüzüyle, "Ho geldiniz, küçük bey," dedi.

çeriye babamın yanına gitmeden önce, ona sordum.

"Bir sorun mu var, Cemal Efendi?" dedim.

a ırmı gibi yüzüme baktı.

"Ne sorunu?"

"Bilmem, peder beni apar topar ça ırdı da."

"Özlemi tir, herhalde. Ne de olsa artık ya lanıyoruz. Bir aya ımız çukurda sayılır, ufak tefek kaprislerimizi anlayı la karlırsınız umarım. Beyefendi sizi çok özlüyor, yeterince göremiyorum, diyor."

Bizim emektar Çerkez haklıydı. Bazen on gün oluyor, pederi ziyarete gelemiyordum. lerin yo unlu una imdi bir de ba imda kavak yelleri estiren Derya dahil olmu tu. Haliyle bo vakitlerimin ço unu sevgilime ayırıyor, pederi biraz ihmal ediyordum. Bir suçlu gibi hafifçe utanarak salona do ru yürüdüm.

Babam ilerleyen ya ma ve geçirdi i felç haline ra men her zaman ık ve bakımlı olurdu. Cam kenarındaki büyük koltukta,

sıramda lacivert üzerine beyaz puanlı robdö ambri, boynunda | ipek fuları, aya ında yumu ak glaseden yapılmı pırıl pırıl **boyalı** ayakkabılarıyla gayet ıktı. Yürürken kullandı ı metal **bastonu** da hemen yanı ba ında duruyordu. Tabii ya ı itibariyle zarhanımızın ihtiyarlarından ziyade daha çok altmı lı yıllardan kallma örnek bir beyefendi görünümündeydi. Yine de onun ıkjık ve zarifli ini hiç elden bırakmamasını hep takdirle kar ı-lardım. Eminim, onun ya ma geldi imde onun kadar zarif biri olamayacaktım.

; Gülerek yakla tım.

i O da beni görünce yüzünde mutlu bir ifade olu mu tu. Her zaman ki olgunlu u içinde ihmalkârlı ıma dair tek kelime etnjedi. Sadece, seni özledim demekle yetinmi ti. Önce bir süre havadan sudan konu tuk, hasret giderdik. Ona irketin durumu!, yürüyen in aatlar hakkında bilgiler verdim. Filhakika kendi kurdu u ve bugüne getirdi i devasa irket üzerindeki bütün **hisselerini** bana devretmi , i le her türlü ili kisini kesmi ti, ama ne de olsa irket onun eseriydi.

Hizmetçinin pi irdi i kahvemi yudumlariken bir ara pederin i anlamlı bir ekilde beni süzdü ünü gördüm ve meraka kapıldım.

"Hayrola baba?" dedim. "Bir ey mi var, benden gizledi in?"

I "Benim yok, ama senin var galiba," dedi.

Bir an irkildim.

j Nedense ilk aklıma gelen ey, kâbuslarım olmu tu. Fakat buju babamın bilmesi imkânsızdı. Orta ım Behzat bile daha bu^ün ö renmi ti derdimi. Gerçi Behzat'la çok iyi birer dosttuk, o da zaman zaman babama u rar, elini öper halini hatırını sorardı, ama bana danı madan gelip gördü üm karabasanlarda^ ya lı ve hastalıklı babama olayı anlatması asla dü ünülecek bir jhtimal de ildi.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

Babam gülümsemeye devam ederek yanı ba ında duran günlük gazetelerden birinin magazin ilavesini sa lam eliyle açarak bana do ru uzattı.

"Bunu gördün mü?" dedi.

Dün geceyi berbat bir halde geçirdi imden bugün hiçbir gazeteye bakacak ne vaktim ne de halim olmam tı.

"Nedir o?" diye sordum.

"Sen açıkla bakalım," dedi.

Hemen ilaveyi alıp i aret etti i resme baktım. Birkaç gece evvel Derya ile gitti imiz bir gece kulübünden çıkarken çekilmi mi bir foto rafımızdı. Paparazilerin yaptı ı bir azizlik.

Gülümsemek zorunda kaldım. Foto rafı gerçekten de görmemi tim.

Babam ciddi bir ekilde sordu: "Gelin adayım mı?"

Bir an ne cevap verece imi kestiremedim. Gerçekten de Derya ile evlenmeyi dü ünüyorduk ama henüz kesin verilmi bir kararımız yoktu ve henüz birbirimizi tanıma safhasındaydık. Babam tüm monden görünümüne ra men, ne de olsa ya ı gere i biraz daha muhafazakâr bir insandı. Ona Derya ile birlikte ya adı imızı, bir tür evlilik deneyimi yaptı imızı söylersem, bunu anlayı la kar ılayaca ından ku kuluydum. Oysa çevremizdeki pek çok çift gibi biz de bir tecrübe dönemi geçiriyorduk.

"Olabilir," diye fısıldadım.

"Çok ükür... Demek nihayet evlenmeye karar verdin ha. O lum, u âhır ömrümde artık bende torun sevgisi tatmak istiyorum."

"Dur baba, o kadar acele etme. Sadece olabilir dedim."

"Ne demek bu? Evlenmeye karar verdiniz mi vermediniz mi?"

"Dü ünüyoruz," demek zorunda kaldım.

Babam büyük bir içtenlikle devam etti.

"Allah için ho bir hanım. Boyu posu, endamı yerinde. Resmin altında yazılanlara göre de mimarmı , öyle mi?"

i Ba ımla onayladım.

! "Evet. Bizim ırketin mimarı. î e aldı ımı sana daha önce dejsöylemi tim."

; "Öyle mi? Hatırlamıyorum. Çalı tı ın bir sürü mimarın olmazlı."

i "Do ru ama Derya çok yeteneklidir."

" u halde mesele nedir? Neden kararınızı bir an önce vermiyorsunuz?"

"Baba," dedim gülümseyerek. "Bu i akdi de il, ömür boyu birbirimizi ba layacak bir karar. Henüz dü ünme ve tanıma saf hasındayız. Evlenmek o kadar kolay de il. Acele etme."

j Babam ilk defa biraz sitem eder gibi mırıldandı.

; "Yine de böyle bir haberi senden de il de, gazetelerin dedikodu sütunlarından ö renmem beni biraz rahatsız etti. O hamımdan ni anlın diye bahsediyorlar."

| Gönlünü almak için mırıldandım.

| "Tabii ki karar verirsem, önce benden duyacaksınız. Sen o gazetecilere bakma, yanımda kimi görseler hemen aramızda bir eyi varmı gibi man et atarlar. Dedim ya, henüz ciddi bir ey yolj. Ni anlanmı filan da de iliz. Telefonda benden bir iste in oldu unu söylemi tin, yoksa bu konuda bilgi mi almak istemi tin?"

ı Peder birden hatırlamı gibi, "Ha," dedi. "iste im o de il di. +

"Söyle bakayım, nedir?"

Bir an mahzun nazarlarla yüzüme baktı. Sonra titrek sesiyle konu tu.

i "Hani bir zamanlar yanımda çalı an inasi bey vardı, hatırlıyor musun? Gerçi o zamanlar sen daha lisedeydin, ama yine de hatırlaman lâzım. Bizim büroda getir götür i lerine bakardı, efendiden, bize sadık bir elemandı."

j Anımsamaya çalı tım ama çıkaramamı tım. Zaten dün ge cekji nöbetten sonra zihnim o kadar da ınıktı ki.

"Hatırlayamadım," dedim. "Ne var ki?"

"Yıllar sonra bu sabah beni ziyarete geldi."

"Eee? Maddi bir sorunu filan mı varmı ? Bir istekte mi bulundu? Öyleyse bana adresini, ismini filan ver, icabına bakarız."

"Tam öyle de il," dedi babam.

Bu kez merakla yüzüne baktım.

"Ne istiyormu peki?"

Babam çekiniyormu gibi kısa bir an durakladı, sonra bakı larını yüzüme çevirdi.

"Seneler önce yanımda çalı ırken ona verilmi bir sözüm vardı. Ama araya giren hadiseler, i lerimizin birden büyümesi, onun rahatsızlı ı filan derken verdi im sözü yerine getirememi tim."

Dayanamayıp sordum.

"Ne sözü vermi tin baba?" dedim.

"Adamca ızın ehir dı ında iki katlı ufak bir evi vardı. O tarihlerde bile dökülüyordu. imdi artık iyice oturulamaz hale gelmi . Yıllar önce orayı tamir ettirece ime dair söz vermi tim. Bugün gelip bana o sözümü hatırlattı."

a ırarak babamı süzdüm.

"Yani imdi o evi onarmamı mı istiyorsun?"

"Evet, senden bunu rica edece im."

Çok tatsız bir i ti bu. Bunca me galem içinde bir de bununla u ra mam tam külfetti bana, ama babamın hatırını kıra mazdım tabii. Meseleyi kendine sorun yaptı ını hissetmi tim; ayrıca babam verdi i sözleri daima yerine getirmekle tanınımı muteber bir insandı. Alt tarafı ırketten birkaç eleman ve usta gönderip baktırırdım.

"Tamam," dedim. "Nerede bu ev?"

"Sarıkaya'daymı ."

"Sarıkaya mı? Nereye dü üyor bu semt, hiç duymadım."

"Kurtköy civarındaymı ."

"Mesele de il öyleyse. Sen adamın adresini bana **bir** ver, **baktırır**, oraya **bir** ekip gönderirim."

"Sa ol evladım. Çok makbule geçer."

| "Esta furullah baba," dedim.

Fazla kalamamı tım pederin yanında, yorgunluktan gözlerim kapanıyordu. Evime dönerken arabayı bile zor kullanıyordum. Tek iste im bir an önce kendimi yata a atmaktı. Arabamı binanın altındaki kapalı gara ja bırakıp asansörle da ireme çıkar ken aklıma takıldı birden; dün geceki son karabasandan sonra ço lç yorgun dü mü tüm. Gerçi her kâbus sonrasında üç a a 1 be yukarı buna benzer mecalsizlikler hissediyordum ama bu sefer güçsüzlü üm çok iddetli olmu tu. Sabahtan beri uyur gezerler gibi sarsak sarsak dola ıyordum etrafta. Kolum kanadım kırılmı tı sanki. Nedendi acaba? Yoksa nöbetlerim bundan sonra daha mı iddetli geçecekti? Homurdandım kendi kendime. Bunu dü ünme k bile abesti; belki de bir daha o lanet kâbusu hiç; görmeyecektim.

• Daireme girdim. Gece uykusuna dalmak için henüz vak tin çok erken oldu unu biliyordum, fakat ayakta duracak halim yoktu. Do ru yatak odama geçtim. Nasıl soyunup kendimi yata a attı ımı bile do ru dürüst hatırlamıyordum. Az sonra derin bir iuykuya dalmı tım...

; Yol çamur içindeydi. Her zamanki gibi yine ya mur ya ıyordu.}.

De i meyen aynı ürperti yüre imi da lamaya ba lamı tı. Acele etmeliydim. Bütün gücümle ko uyordum. Balçık haline gelrki çamur her adım atımda botlarımın tabanına yapı ıyordu hareketlerimi güçle tiriordu.

Ama umurumda de ildi.

Bu zamana kar ı yaptı m en büyük yar ı tı ve sonunda sevgi-
limin hayatı mevzu bahisti. Onu kurtarmak için yarı yordum...

O tepe... O tepeyi a mca iki katlı, karanlık, ürkütücü evi
görecektim.

Artık bu yolu çok iyi biliyordum. Neyle kar ıla aca mı da.

Derya üst kattaki odada, masanın üzerinde çaresiz ve korku
içinde yeti memi bekliyordu. Yapaca m tek ey biraz daha hız-
lanmaktı. ..

Yorgunluktan bitkin haldeydim. Kalbim yerinden fırlayacak
gibi atıyordu. Ama ben iyi bir ko ucu ve kurtarıcıydım. Aynı za-
feri bir kere daha kazanacaktım, kazanmak zorundaydım.

Tepeye vardım.

O izbe evi görüyordum artık.

Üst kattaki odada yine ık vardı.

Bundan sonra meyilden a a ıya do ru ko acaktım. Fakat bir-
den oldu um yere mihlandım. Sanki her ey birbirine girmi ti.

Titremeye ba ladım.

Bu yar ı hatırlamı tum birden. Bu benim kaybetti im müsa-
bakaydı. Eve giri imi, gıcırdayan eski basamakları atlayarak üst
kata çıkı umı, rüzgâr hızıyla odaya dalı mı ve o karanlık yüzlü
iblisin sevgilimi öldürü ünü anımsadım.

Derya ölmü tü.

Tavana kadar sıçrayan sevgilimin kanının ya mur gibi yüzü-
me akı mı görüyordum.

Öyleyse niye ko uyordum imdi? O artık ya amıyordu ki...

Sanki bir zaman tünelindeydim ve evvel ile sonrayı kar ı tı-
yordum. Bu yar ın sonunda Derya'yı kurtaracak mıydım? ayet
kurtaracaksam o ölüm sahnesi neydi?Derya ölmü ise neden tek-
rar bu yar ı a girmi tim?

Tepeinin üstünde, ya mur altında "Bu bir kâbus," diye fısıl-
dadım. Hayatımın kâbusu...

Garipti ama ya adı mın hayatın gerçeklerine uymadı mı
hissediordum. Bunlardan biri hayaldi. ayet aynı yar ı a bir daha

i tfrak ettiysem, Derya hayatta olmalıydı, aksi halde neden ko a-
caktım ki?

\ Karanlı ın içinden kopup gelen rüzgâr kulaklarımda u ul
duyordu ve ben hâlâ çamurlu tepenin üstünde hareketsiz, o met-
ruk eve bakıp duruyordum. Ne yapaca ıma karar vermeme tim
henüz.

I Derya hayatta ise beklemem zaman kayıydı. Ve iblis'e, o
kahrolası katil prim vermi oluyordum. Yarı ı onun kazanmasına
izin veremezdim.

Hızla tepeden a a ıya do ru ko maya ba ladım.

• Her seferinde aynı yolu izliyordum. Metruk evin aralık tah-
ta kapısına giden en kestirme yolu. Bu kez ben kazanacaktım.
Katil hâlâ ortalarda yoktu. Sadece eve yakla ırken bir defa beni
geçti ini ve o zamanda Derya'yı tam kalbinden bıçakladı ını ha-
tırladım.

i Ama ı ı ı yan an o üst kattaki odada sevgilimin hâlâ hayatta
olup olmadı ını görmeden rahat edemeyecektim. Yıldırım gibi
indim yolun sonuna.

; Kapıya do ru atıldım.

I blisi de ancak o an fark edebildi tim. O da benim gibi kan-
ter içinde ko uyordu. Birimiz kurtarmak, di erimiz ise öldürmek
için¹, u ra ıyorduk. Ama ben ondan daha avantajlıydım ve aralık
düriin kapıya daha yakındım. Hedefe önce ben ula acaktım.

O da hızlıydı; hem de çok hızlı.

i Gittikçe arkamdan yakla an ayak seslerini ve hırıltılı soluk-
larını duyuyordum...

ı Çamurlu yol bitmi ti artık. imdi o ıssız berhaneye giden çı-
meklerle kaplı ıslak alandaydık. Bu mesafe kısaydı ama ya an
ya ktur nedeniyle zümrüt ye ili çimler çok ıslaktı ve her an aya ı-
mın kayıp yuvarlanma tehlikem vardı. Dü memeli ve yere sa lam
basmalıydım. Yuvarlanırsam önde olmanın ve sevgilime yeti me
avaHtajımı külliye kaybederdim. imdi daha temkinli bastıyordum,
otların üzerine.

İlk etabı ben kazandım ve metruk evin kapısından önce ben girdim. Bu sevgilimi öldürmek isteyen katilin yarı ı kaybetmesi anlamına geliyordu. Nasıl olsa karanlık evin içindeki Merdiveni de ben daha önce çıkacak ve Derya'nın ba lı oldu u odaya ondan evvel dalacaktım. Odaya birinci giren yarı ı kazanıyordu.. ,

Garipti ama insanın zihninde geli en bir yarı ın kural ve neticeleri acaba hep aynı ekilde mi tecelli edecekti? Öyle oldu una inanıyordum. Derya'ya ula mak için yaptı m kim bilir kaçma ko uydu bu. Biri hariç, hepsini kazanmı tım. Kaybetti im tek koda da katil Derya'yı öldürmü tü. Ama önemli de ildi; tekrar ko tu umuza göre sevgilim yukarıdaki odada yarı ı kazanmamı ve benini birinci olarak içeriye dalmamı bekliyor olmalıydı.

O sa ve salimdi... Öyle olmalıydı...

yice yakla mı tı pe imdeki hunhar ve eli kanlı katil. zbe evden içeriye dalarken göz ucuyla arkama baktım. Sadece karanlıkta elinde tuttu u çelik metal sivri hançerinin göz alıcı parlaklı mı görebiliyordum.

Katilin yüzü flu ve gölgeliydi. Simasını seçmem mümkün olmuyordu. Zaten hiçbir yarı mada onun yüzünü net olarak görememi tim. Yine de ikimiz de yarı ma kurallarına harfiyen riayet ediyorduk. Katil istese elindeki bıça ı kullanabilir ve beni sırtımdan hançerleyebilirdi, ama onun zoru benimle de il asıl sevgilimleydi.

Bütün hedefi Derya idi...

imdi çamurlu botlarımın altındaki basamaklar acayip ekilde gıcırdayıyordu. Fini noktasına çok az kalmı tı, az sonra odaya dalacak ve yarı manın ipini gö üsleyecektim. Bir kere daha müsabakayı kazandı mda n ku kum kalmamı tı artık.

Titrek sarı ı ı m aydınlattı ı odaya önce ben girdim. Sevgilimi öldürmek amacıyla yanıp tutu an katili arkada kalmı tı. Her yarı ta oldu u gibi adalelerim gerilmi , sa baldırımda olu aca ı nı sandı m kramp ihtimali ço al mı tı; ama kramp da girse, artık önemli de ildi zira yarı bitmi ti.

I Odanın tam ortasında duran ah ap masaya baktım.

Bir an yüre im eskisinden de hızlı çarpmaya ba ladı. Damar larındaki kan çekiliyordu sanki.

i Gördü üme inanamıyordum.

Masanın üstü bo tu.

l Derya yoktu...

; Donakaldım...

Derya yoksa, bu yarı mayı o iblisle neden yapmı tım sanki? Bunca eziyete kimi kurtarmak için katlanmı tım?

i Öfkem ba ima sızdı.

j Katil bunun hesabını vermeliydi. Hiddetle geriye döndüm.

/ Aynı anda da sevgilimin hunhar katili odadan içeriye giri-yordu. Artık benden kaçamaz, elinden kurtulamazdı. Kayıplara kay an sevgilimin hesabını vermeliydi.

I ikimiz de soluk solu a idik.

i Sessiz ve buz gibi so uk olan kirli ve koku mu odayı hırıltı halinde a ızlarımızdan yükselen hırıltılar kaplıyordu.

i O öfkeyle sevgilimin katilinin yüzüne baktım.

Adamın yüzü yoktu. Suratının olması gereken yerde derin bir bo luk vardı. Tüylerim ürperdi. Ama öyle hiddetli ve nefret duy-guları içindeydim ki, bu garip durum bile korkuma engel oldu.

i "Söyle," diye hırladım. "Sevgilim nerede? Ne yaptın ona na-mussuz?"

\ Yüzündeki bo luk bir an yurtılır gibi gerildi. A zının olması gereken yerde bir çukur peydah oldu. Çirkin, hatta i renk sarar-mı] di lerini görür gibi oldum. Belki de ben öyle sanıyordum. Muhtemelen gördü ümü sandı im o yurtık a ız yeri ve sararmı di ler hayal gücümün bir oyunuydu. Ama o yurtık a ız yerinden çıkan sesler gerçektir. Katilin ürkütücü ve metalik sesi kulakla-rımda u uldamı tı...

\ "Yarı ı kaybettin, Murat Akyol... Unuttun mu, geçen sefer seni geçtim, ipi senden önce gö üsledim ve biricik sevgilini gözle-rinin önünde hançerledim."

Daha sonra odanın sessizli inde muzaffer bir eda ile zafer
cı lı ı attı.

Çaresizlikten titriyordum.

Bir önceki yarıp hatırlamaya çalı tım. Haklıydı, o ko uyu
katil kazanmı ve ben geç kalmı tım. Gözlerimin önüne elinde
tuttu u hançeri Derya'nın kalbine sapladı ı an geldi. Kan sütunu
tavana kadar sıçramı , sonra sevgilimin kanı ya mur gibi a a ıya
akmı tı.

Nazarlarım çıplak ampulün asılı oldu u tavana çevrildi. Ta-
vanda hiç kan lekesi yoktu. Bo masanın üzerinde de. Bütün kan
lekeleri silinip gitmi ti sanki.

"Yalan söylüyorsun!" diye gürl edim. "O ya ıyor."

"Ya ıyorsa, nerede peki? Onu burada bulman gerekmez miy-
di?"

Haklıydı, aksi halde Derya'yı kurtarmak için yaptı um bu ko-
unun ne anlamı kalıyordu ki?Beynim u uldamaya, akaklarım
atmaya ba lamı tı. Neredeyse yere dü üp bayılacaktım. Derya,
güzeller güzeli sevgilim yoktu artık. Bu iblis onu benden öldüre-
rek çalmı tı. Beynimi kaplayan zil sesleri daha da yo unla tı, beni
bulundu um ortamın dı ina ta ıdı...

Ziller çalıyordu gerçekten, ama o çalan ziller beynimin
içinden de il, ba ucumdaki komodinin üzerine bıraktı ım cep
telefonundan geliyordu. Gözlerimi açtım. Her kâbustan sıyrı-
lı ımda oldu u gibi bir süre a kın a kın bulundu um ortamı
tanımaya gayret ettim.

Yata ımın içindeydim.

Fakat bu kez gerçek ortama uyumum daha rahat olmu tu
nedense. Terlemi tim yine ama pek fazla de ildi. Çalan telefo-
numu açmak için durdu u yerden aldım.

Bir an bo ver açma, diye geçirdim aklımdan. Arayan her
kimse arar arar vazgeçerdi sonunda. u an kimseyle konu acak

halde de ildim; ne de olsa kâbus ekinde tecelli eden bir nöbet daha geçirmi tim. Arayan numaraya gözüm ili ti, rahatladım binden.

i Derya idi.

i Karabasanımda gaipilere karı sa da gerçek hayatta dipdiri kar ımda, hattın öbür uçundaydı i te. Elimde olmadan sevinmi tim; çocuksu bir duyguydu ama gerçektir. Tu a bastım ve "Merhaba," diye mırıldandım. Ama aynı anda yaptı ım hatayı da anlamı tım. Sevgilim kurt gibi zeki ve uyanık bir kızdı. imdi mutlaka sesimdeki yorgun ve bitkin ifadeden konu ma tarzımdan yeni bir nöbet geçirdi imi anlardı.

. "Ne haber? Nasılsın? Arayıp bir halini sorayım dedim," diye fısıldadı.

Geçirdi im son nöbeti ondan saklayacaktım. Ö renirse yine takaza etmeye ba layacak, doktora görünme iste ini yineleyecekti.

i "Uyuyordum," dedim.

Derya a ırarak mırıldandı.

! "Bu saatte mi? Daha çok erken de il mi sevgilim?"

j Elimde bahanem hazırды. Durumumu sezinlese bile dün geceki nöbete atfedecekti.

"Biliyorsun," dedim. "Dün gece çok sarsıldım. Bu durumun en iyi ilacı dinlenmek. Eve gelir gelmez yata a girdim."

Durakladı. Sanki bahanem ona tatmin edici gelmi gibiydi.

"Tuh! Ke ke aramasaydım, seni uyandırdım."

j "Hiç önemli de il. Yine uyurum. Dert etme. Sesini duy-mak bana en iyi ilaç," dedim.

i Yine bir sessizlik oldu.

i Bu gece beni yalnız bırakmakla hatasını idrak etmi gibiydi. Yumu acık bir sesle sordu. "Bana kırgın mısın?"

; "Kırgın mı? Niye kırgın olaca ım ki?"

"Anlamazlı a gelme. Bu gece senin yanında olmam gere-kirdi."

"Olsun. Bu haftanın ço u günü birlikteydik. Annenin de mızumsuzluk etmesini istemem."

"Yine de bana bozüksun, de il mi?"

"Böylesi daha iyi. Hiç olmazsa bu gece erkenden yata a gir dim. Dinleniyorum."

"Do ru söylüyorsun, de il mi? nanayım mı?"

" nan, sevgilim," dedim.

"Tamam., öyleyse. Yarın büroda görü ürüz. Öptüm."

"Ben de."

Kapataca ını sandım. Ama hat hâlâ açtı.

"Murat!" dedi.

"Efendim?"

"Seni çok seviyorum."

"Bende."

Bu kez telefonu kapatmı tı. Derin bir soluk aldım. Yeni bir nöbet geçirdi imi anlamamı tı Derya. Aslına bakılırsa durumu iyi idare etmi tim. Oysa her yanımda titriyordu. Adalelerim kas katıydı...

Telefonu komodinin üstüne bırakıp yata a uzandım yine. Gözlerimi tavana dikip dü ünmeye ba ladım. Neler oluyordu bana? Bu ne biçim bir illetti? Eskiden üç dört günde bir gör dü üm kâbus ilk defa yo unla mı , hatta aradan yirmi dört saat geçmeden tekrarlamı tı.

Yoksa her gün bu karabasanı görecek miydim?

Bu artlar devam ederse, hayat tam bir cehennem azabına dönecekti benim için. Hatta uyumak için yata a girmeye bile korkacaktım.

Yeniden uyuyabilece imi sanmı tım ama mümkünü yoktu.

Gözlerimi kapamaya bile korkuyordum.

nsanların gördü ü rüyalarda bile cinsel nedenler bulan ve rüyaları bir takım seksüel nevrozlara ba layan Freud aklıma geldi. Yoksa benim de bir çe it seksüel problemim mi vardı? Buna pek inanmak istemiyordum; zira ne Derya'dan evvel ve ne

de sonra hiçbir kadınla uurlaltı bile olsa bir sıkıntım olmamı tı. Aıııa neden kâbuslarımda hep Derya'yı çırılçıplak ve tahta bir masaya ba lanmı , çaresiz ve tarafımdan kurtulmayı beklerken görüyordum acaba? Derya'nın çıplaklı ında uur altıma itilmi , bir yan, kendime bile açıklayamadı ım kör bir nokta mı vardı?

Bo ulur gibi oldum bir an. Bo azım susuzluktan kavruluyordu, ama yerimden kalkıp bir bardak su içecek halim yoktu.

Kımıldamadan yattım öylece...

H_^ÖK masmaviydi o sabah, insanın içine huzur ve sakinlik veren derin ve koyu bir mavilik. Ufkun nihayetine kadar, tek bir bulut görünmüyordu. Kaç gündür kasvetli ya mur bulutlarıyla dolu olan sema, sanki sihirli bir de nek de mi çesine her türlü grilikten kurtulmuş , bir yaz gününün ferahlığına kavuşmuştu. Güne pırıl pırıl ışık veriyordu ama hava yine de oldukça soğuktu.

Kurtköy'deki inaat sahanızın antipodunda Derya masanın üzerine yaydığı planlara bakarak mırıldandı. "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi.

"Söyle bakalım?" diye karışık cevap verdim.

Fikrini açıklamadan önce bir süre kuyula yüzüme baktı.

"Sinirlenmek yok ama," diye söylendi.

"Niye sinirleneyim ki?"

"Müteahhitler öyledir. Mimarlar kabul edilmiş plan ve projeler üzerinde tadilatla kalkışlarsa bozulurlar. Bunun anlamına geldiğini bilirim. Bir yılın bürokratik külfet, zaman ve mesai kaybı, imarla yeni sorunlar, masraf kapıları ve gecikme. Hiç inize gelmez."

"Çıkar u a zındaki baklayı. Ne dü ünüyorsun?"

Yine bir süre sustu. Bakı larını in aat planlarından ayırma-
dan homurdandı.

"Kanımca kurulacak böyle büyük bir sitenin sosyal aktivite alanını yeterince ihtiyacı kar ılayacak ekilde düzenleyemedik. Bunda benim de hatam oldu unu kabul ediyorum; bu öneriyi i in ba ında getirmeliydim."

"Yani?"

"Bence buraya ulusal ve uluslararası markalara sahip site içi bir alı veri merkezi, ayrıca bir kapalı yüzme havuzu, fitness salonu ve güzellik merkezi ilave etmeliyiz. Bunları ilave etmezsek! emsallerinden geri kalacaktır. Artık bu tür merkezler ola-
an! oldu."

Hayretle yüzüne baktım.

"Ama bunların hemen hemen hepsi projede var."

Olumsuzca ba nını iki yana salladı.

!"Yeterince büyük de il, Daha geni letmeliyiz."

" aka mı yapıyorsun Derya? Elimizde yeterince kullanım alan yok. Bunu nasıl sa layaca ız?"

" marla bir görü sek," dedi. "Belki bir eyler çıkarırız."

"Hayır," dedim.

"Neden?"

"Bu olmayacak duaya amin demek gibi bir ey. Zaten yasal hakkımızı sonuna kadar kullandık. Fazlasına izin vermezler. Ba-
mın a rımısını istemem."

Yüzüme manidar bir ekilde baktı. "Sen yine de bir dü-
ün,* dedi. "Ben belki bir eyler yapabilirim."

ÎOlmaz." Kararım kesindi.

tNiye bu kadar kesin konu uyorsun? Önce teklifimi bir
dü üh."

;Bize getirece i munzam maliyeti hiç hesapladın mı? Zaten bu i e girdi ime bin pi man oldum. Bu parayla çok daha kârlı bir if aata girebilirdim."

Birkaç dakika hiç sesini çıkarmadan durdu öylece.

"Senin yerinde olsam bu fikri bir de Behzat'a açardım," dedi sonra.

"Onun da verece i cevabı sana söyleyebilirim; olmaz diyecektir."

Derya pes etmi gibi omuz silkti. "Siz bilirsiniz," diye mırıldandı. Israrcı ve inatçı huyunu ö renmi tim artık, bu kadar çabuk pes edece ini sanmıyordum. Hele projeyi daha da mükem melle tirip daha cazip hale getirecek bir fikre inandı ı zaman. 'Bir adım geri çekilip onu seyre ba ladım. Kar ı cinsin,herhalde en mutena örne iydi sevgilim. Tanrı'nın bana bir arma anı. Kaç erkek acaba benim kadar anslı olabilirdi. Onunla tanı mam bile ilahî bir lütuf gibi geliyordu.bana. Bir kadında ho lanarak aradı ım bütün vasıflara haizdi Derya. Yüzünün güzelli i, vücudunun tenasübü, di ili i, sevi irkenki performansı tek kelime ile kusursuzdu. Tabii bunların yanında kültürü, zekâsı, yaratıcılı ı ve girdi i her toplumda a ır basan ki ili i ile de beni etkilemi ti. Ona sıırıslıklam â ıktım.

Giydi i her eyi kendisine yakı tırmasını bilen bir kadındı. Onunla tanı mcaya kadar ilgi duyaca ım kadınları, daha ziyade frapan, süslü, makyajlı,, gösteri li olarak be enece imi sanırdım hep. Dikkatle onu inceledim. Bugün yüzünde bir damla makyaj yoktu. Gününü in aat sahasında geçirece i için de, oldukça babayani giyinmi ti. Aya nda kalın botlar, bir blucin ve siyah balıkçı yaka bir kazak vardı. Açık havaya çıkarken kullandı ı kaz tüyü anora ını da çıkarmı antiye binasındaki koltuklardan birinin üzerine, bırakmı tı.

Ama dikkat ettim; bu erkeksi haliyle bile bedeninden ne ro lan cinsi cazibesi sanki etrafa yayılıyordu, incecik beli, Angolo Sakson ırkına has ve o bedene kıyasen iri gö üsleri, uzun boyu ile daima insanın cinsel arzularına hitap eden bir görüntüsü vardı. Neyse ki o an aklımdan geçenleri anlayamayacak ekilde ¹kendini masanın üzerinde yatan projeye kaptırmı , tüm ilgisini

ozalit ka ıtlara vermi ti. Emindim, o an ruhumda yarattı ı fırtınayı hissetse, bir an durmayacak, ortaya attı ı proje de i ikli i fikrini bana kabul ettirmek için her türlü çareye ba vuracaktı. Nitekim bunu yaptırır, ba arıya da ula ırdı. Buna benzer pek çdk ihtilafta, zaaflarımdan istifade edip, önce direndi im, kar ı koydu um pek çok fikrini sonradan bana kabul ettirmeyi ba armı tı. Bu kez de aynı tuza a dü memek için hemen konuyu de i tirdim.

! "Hadi gidip bir yerde ö le yeme i yiyelim," dedim.

l Biraz yadırgayarak yüzüme baktı. Genellikle antiyede çalıırken ö le yemeklerimiz aksardı. imdi de açık arazideydik ve ba ba a kalıp güzel bir yerde yemek için oldukça uzak yerde sayılırdık.

j "Nerede?" diye sordu.

. "Bilmem," dedim. "Mesela Pendik veya Maltepe sahilindeki balık lokantalarından birine gidebiliriz."

Biraz dü ündü.

"Hani hiç de fena olmaz. Ben de acıttım ama yeniden buraya dönmek zor de il mi?"

i "Bo ver. Biz de dönmeyiz."

I "Ama burada yapaca ım i ler var daha."

"Yarına bırak."

i Muzip bir eda ile yüzüme bakıp gülümsedi.

! "Sen bilirsin. Ne de olsa patron sensin," diye takıldı.

!

Masamız denize nazır cam bölmenin hemen önündeydi. Lüfer ısmarlamı tık.

i Izgara balıklarımızı yerken bir de ufak i e arap açtırmı tık. Derya'nın içki ile ba ı pek ho de ildi oldum olası, daima az içerde. En fazla bir kadeh. Ama o gün ortaya getirilen ye il salataı atı tırırken o tek kadehi çoktan bitirmi ti. Ona takıldım.

"Bugün bakıyorum hızlısın," dedim.

"Bilmem. arap çok tatlı geldi. Canım içmek istedi. Zaman zaman sana da olur mu?"

"Ne olur mu?"

" iddetli bir istek. Hayata ba lanmak arzusu, ya amı dolu dizgin, tüm imkânlarıyla ya amak heyecanı. Etrafına bir bak-sana; hava bugün pırıl pırıl, kaç gündür ufku kaplayan o kara bulutların hepsi gitmi . Güne insana bu kı gününde ya amak evki veriyor. Mutluyum. Sevdi im mükemmel bir adam var kar ımda. Anlayı lı, sevecen ve o da beni deliler gibi seviyor. Güzel bir ortamda ba ba ayız. Böyle bir ortamda bir kadeh fazla arap içmemek mümkün mü?"

Ben de gülümsedim.

"Mutlusun, de il mi?" diye sordum.

"Hem de çok," dedi. "iyi ki gelmi iz buraya. Ya sen, sen de mutlu musun?"

Kısa bir an durakladım, sonra "Evet," diye fısıldadım.

Aslında o kısa duraklamamın sebebi bir an aklıma takılan kâbuslarım olmu tu. Gördü üm karabasanları hatırlamak için hiç de uygun bir ortamda de ildik, o an sıhhatim ve sa lı ımın gelece i ile ilgili bir ey dü ünme istemiyordum. Kar ımda oturan sevgilim, önümüzdeki deniz manzarası, yedi imiz nefis taze balık ve ı ıldayan güne beni karamsar eyler dü ünmekten alıkoyuyordu. Bunda arabın da etkisi vardı tabii.

Karabasan fikrini hemen aklımdan silip atmak istedim. Cam cehennemeydi; hayatım boyunca o korkunç kâbusu gö-recek de ildim ya. Hemen silkinip bakı larımı Derya'nın derin mavi gözlerine çevirdim.

"Bir plan yaptın mı?" diye sordum.

Hızırca gülümsedi.

"Az önce yapmayı teklif etti im de i iklik konusunda mı?" dedi.

Eminim neyi kast etti imi çok iyi anlamı tı. Dudaklarında beliren alaycı kıvrımlardan anlıyordum bunu. Üsteledim.

i "Hayır. Evlenme tarihimizi kararlarla tırdın mı nihayet? Sarsıcılıkla bunu bekledi imi pekâlâ biliyorsun."

Ciddile ti birden.

| "Bu acele niye hayatım?" diye mırıldandı. "Sürdüdü ümüz hayattan bir ikâyetin mi var? Evli bir çift gibi ya amıyor muyuz?"

j "Pek öyle sayılmaz."

i "Neden? Ne farkımız var ki?"

"Ben birlikteli imizi herkese ilan etmek, me ru bir zemine oturtmak istiyorum."

¹ "Ömürsün vallahi! Bu devirde senin gibi erke i bulmak çokj zor. u sıralar erkekler evlilikten fellek fellek kaçmaya çalışırken sen dolu dizgin üstüne gidiyorsun."

j "Ne yapayım, senin gibi bir kadın her zaman kar ıma çıkmıyor ki."

|Derya kadehinden bir yudum daha arap aldı, keyifle içerken içapkınca da fisıldadı.

i "Bu ak am sendeyim," dedi.

jSevinmem lâzımdı ama bir an durakladım. Acaba bu gece de aynı kâbusu görececek miydim? Bir an sıkıntı bastı, yanaklarımın **i** kızardı nını duyumsadım. Derya'nın o halimi yeniden görmesini istemiyordum.

"Ne o? Sevinmedin mi yoksa?"

i"Sevinmez olur muyum hiç?"

parip garip yüzüme bakıyordu.

"Sanki ne en kaçmı gibi geldi bana da."

"Saçmalama," demekle yetindim.

Ama içimi bir ürküntü almı tı...

O gece bir tiyatroya davetliydik. Dönü te arabanın içinde oyunjun kriti ini yapıyorduk. E lenceli bir salon komedisiydi; Çapkın bir erke in karısı, metresi ve i yerindeki sevgilisi ara^

sıncıklaki üçlü gidip gelmeleri anlatan bir güldürü. Temsil boyunca gülüp durmuştu. Ne e dönüşte ikimize de sirayet etti inden hâlâ akala ıyorduk. Fakat eve yakla tıkça içimi tedirginlik kaplamaya başlamıştı. Elimde olsa hiç uyumak istemiyordum. Artık bundan böyle her uykuya dalı ta o kâbusun esiri olacımı düşünmeye başlamıştım; zira o eski kâbus periyodum de imi , üst üste o karabasanı görür olmuştum.

Dairemden içeriye girer girmez Derya aya ındaki uzun topuklu ayakkabılarını çıkarıp çoraplarıyla salona yürüdü. Belki de bu nefis yaratım bana en ters gelen yanı da ınıklı ıydı; inanılmaz ölçüde savurgandı. Ben ne kadar derli toplu, itinalı, her şeyin yerli yerinde durmasına titizlik gösterirsem; o da aksine her şeyini bir yerlere bırakmaya meraklıydı sanki. Ayakkabılarını kapının önünde bırakmıştı, paltosunu salondaki koltuklardan birinin üzerine atmıştı. Yorulmuş gibi kanepeye çökerken kula ındaki küpeleri de çıkarmıştı önündeki orta sehpasının üzerine bırakıyordu. Eminim bir daha o küpeleri takma ihtiyacını duyuncaya kadar onları bıraktığı yerden kaldırmazdı. Ofisi de öyle darmada ınıktı. Dosyalarını, projelerini, hatta tuttu u notları bile nasıl o hengame içinde buldu una a ardım. İndilik hiç sesimi çıkarmıyordum ama evlendi imizde bunun aramızda ciddi bir sorun yarataca ından emindim.

Saat gece yarısını bulmuştu.

Uykumun gelmesini engellemek ister gibi sordum.

"Birer kahve içelim mi?" dedim.

"Stemem," dedi. "Ona ayıracağımız zamanı daha başka ekilde de erlendirmek istemez misin?"

mali bir ekilde gülümsüyordu.

"Hadi öyleyse, yatak odasına gidelim," dedim.

"ırmamak istiyorum sana. Hadi beni kuca ına al da götür."

Bu i i zevkle yapabilirdim. Yanına yaklaşıp onu kollarımın arasına alıp oturdu u kanepeden kaldırdım. Boynuma sarılmıştı ,

ba nını gö süme dayamı tı. Kullandı ı parfüm kokusu burnuma sirjiyordu. A ır a ır yata a ta ıdım.

i Bu ak am keyfi yerindeydi. Seyretti i komedi belli ki onu daha da ne elendirmi ti.

! "Bu gece sen beni soy bakalım," dedi.

Hiç itiraz etmedim...

i Fazla uzun olmayan ama doyurucu a k dakikaları ya amı - tık; Derya mest olmu ekilde uykuya dalmı tı. Benim sorunum ise iasıl imdi ba lıyordu.

: Uykuya dalmaktan korkuyordum.

j Aksi gibi bir i gününün gerginli i, tiyatrodaki geçirdi imiz saader ve sonra da fazla uzun olmasa da sevi menin yorgunlu - u benim de uykumu getirmi ti. Göz kapaklarım a ırla ıyor du. Uyumamak için direnmem çok saçmaydı, önünde sonunda herkes gibi uykusuzlu a yorgun dü üp sızacaktım tabii. Üstelik bu anlamsız direncim belki de daha kötü sonuç verecekti; bil - miyordum ama yorgunlu umun kâbusu davet etmesi de müm - kündü. Fakat her ne olursa olsun, Derya'nın yanında yine öyle çaresiz, ürkmü ve nöbet geçiren bir hasta gibi hallere dü mek istemiyordum.

Allah'tan Derya'nın ı ık yanan bir odada uyuyamamak gibi bir sıkıntısı yoktu. Bunu bildi imden ba ucumdaki komodinin üzerinde duran ufak gece lambasını yaktım. Göz ucuyla sev - gilinde dönüp baktım, hiç farkına bile varmamı tı. Aslında ne yapaca ımı bilmiyordum ama sanki gecenin tam üçünde o ka - rabasan ruhuma musallat oluyormu gibi bir his vardı içimde. O **korkunç** rüyayı her zaman aynı saatte görmüyordum, fakat genellikle sabaha kar ı uykunun nispeten hafifledi i saatlere rastlıyordu yakama yapı ması.

Uzulca yorganı açıp yataktan kalktım. Uykumu da ıtmak için yüzümü gözümü yıkamak istedim. Gürültü çıkarmamaya

gayret ederek banyoya gittim. So uk suyu açarak elimi yüzümü, ensemi ıslattım. Biraz dirilmi gibiydim. Ama yata a dönersem uykunun yine bastıracağına emindim. Çalı ma odama do ru yürüdüm. Gecenin bu saatinde otomatik beyinli merkezi ısıtma sistemi on derece kadar dü tü ünden evin içi biraz serinlemi gibi gelmi ti bana, hafifçe ü üdü üümü hissettim. Niyetim çalı - ma odama geçip biraz kitap okumaktı. Belki o ekilde saat üçe kadar dayanabilirdim. Önce yeniden yatak odasına dönüp rob dö ambrımı sırtıma geçirdim, sonra bo una yanan gece lambasını söndürdüm. Hiç ummuyordum ama etraf kararınca birden sevgilimin sesi duyuldu.

"Murat?"

Çaresiz fısıldadım.

"Efendim?"

"Ne oldu, niye kalktın?"

"Hiç," dedim. "Bir ey yok. Sen uyumana bak."

Fakat sanki bana inanmamı gibi hemen uzanmı kendi tarafındaki lambayı yakmı tı. Tela içinde yüzüme bakıyordu.

"Yoksa yine kâbus mu gördün?"

Ona korkumdan bahsedemeyece im için hemen mırıldandım.

"Yok canım. Uyuyamadım bir türlü, uykum kaçtı. Gidip biraz kitap karı tıraca ım çalı ma odamda."

Hâlâ a kın a kın beni süzüyordu.

"Elin yüzün ıslak. Ter mi o?"

"Hayır," dedim. "Elimi yüzümü yıkadım. Kurulamadım da, onun ıslaklı ı."

"Büsbütün uykunu kaçırmaz mı?"

"Sen takma kafanı, uyumana bak."

Ama nedense Derya rahatlamamı tı.

"Ben de geleyim mi yanına?" diye sordu.

"Yok canım, ne münasebet. Neden uykusuz kalacaksın ki. Zaten birazdan uykum gelince ben de yanma gelirim."

. l Pek rahatlamamı tı ama uykusu baskın çıktı ndan homur-
dandı.

j "Fazla geç kalma," dedi.

i Ba ucundaki lambayı söndürünce yatak odasından dı a-
rıya çıktım. Koridorun ba ındaki çalı ma odama geçerken si-
mitlerim bir hayli gerilmi ti. Bu halde normal bir ya amı sürdü-
remeyece im a ikârdı. Her gece kâbus görece im korkusuyla
yaj ayamazdım. Beni asıl endi elendiren ey, doktora gitmek de-
il ama doktorun ben de bulaca ı muhtemel bir hastalığı. Bu
endi enin okumu , kültürlü, medeni bir insana yakı madı ının
fat/kındaydım ama içimden yükselen endi eyi de frenleyemiyor
dım bir türlü. ayet doktor ben de bir hastalık te his ederse, ne
yapardım o zaman? Bu düpedüz; ruhsal bir hastalı ın tezahürü
olacaktı. Ne de olsa tıbbi konularda hiçbir bilgim yoktu, endi-
eli biraz çocukça sayılabılırdi lâkin bana bir ruh hastası denil-
mesini istemiyordum. Özellikle tam evlilik arifesinde oldu um
u sıralarda. Acaba Derya bu durumu nasıl kar ıldardı? Hem ruh
hastalı ı ne demekti; halk arasında akli muvazenesi kaybetmi ,
mezcup veya deli diye baktı ımız insanlara da daha nâzik bir
ifade ile iruh hastası demiyor muyduk? Yanlı , ters ve hatalı da
ols^ bu basit muhakemem beni korkutmaya yetiyordu.

i Çalı ma odama omuzlarım dü ük, çökük, ayaklarımı sü-
rüyeye sürüyeye girdim. Öyle karar vermi tim ama kitap okuyacak
halim filan) yoktu. Dikkatimi veremeyece ime, bir eyler oku-
maya kalkı sam da faydası olmayaca ını anlamı tım. Tavana ka-
dar] yükselen kitap raflarındaki ciltli eserlere bo bo : bakmaya
ba ladım. Sonra sırf laf olsun diye raflarda duran birini çekip
masamın ba ina oturdum.

i Gecenin bu saatinde evin içinde inanılmaz bir sessizlik var-
dı. iSinek uça sanki kanadının sesini duyacaktım. Bir ara bu
sessizlik bile sinirimi bozdu, i in aslına bakılırsa her eye sinir
lenmek için bahane arıyordum. Kitabı¹ kütüphanedeki yerine
koydum, okumam mümkün olmuyordu; Ba ka eyler bulmâly

dım vakti geçirmek için. Yazı masamın çekmecelerini açıp düzenleyece im rast gele eyler aradım; ama yoktu. Her zamanki titizli im bir kere daha kendisini göstermi ti, her ey yerli yerinde ve muntazamdı. Bu arada fazla gürültü de çıkarmamaya çalı ıyordum, Derya'yı uyandırmamalıydım.

Eski bir plak koleksiyonum vardı, içinde babamın devrinden kalma ta plaklar bile mevcuttu. Kırk be likler, long play'ler daha niceleri. Usul usul onları gözden geçirdim. Babamdan kalma eski plakları incelerken birden aklıma, pederin iste i geldi. Utandım bir an, adamca ızın ricasını yerinle unutmu tum. Neyse yarın nasıl olsa Kurtköy'deki in aata yine gidecektim, bir fırsatımı bulup o Sarıkaya denen mevkideki eve de u rayarak ne yapılması gerekti ine bakmaya karar verdim.

Saat ikiye do ru uyku iyice bastırımı tı.

Belki uyumamakta direnmem aptallıktı. İlanihaye böyle davranamazdım ya her gece. Mutlaka bunun bir çaresini bulmalıydım. Ama bu gece olan olmu tu artık, zaten bu saate kadar uyanık kalmı tım, bir saat daha idare edebilirdim.

Yeniden banyoya girip fazla ses çıkmasın diye so uk su muslu unu kısık açarak tekrar elimi yüzümü yıkadım. So uk su insanı ferahlatıyordu. Bir yandan da Derya'nın yattı ı odayı kontrol ediyordum. Hatta bir ara aralık duran kapının önüne kadar gidip içeriden gelen nefes seslerini dinledim. Hiç olmazsa sevgilim mı il mı il uyuyordu. Yata ın insana bu kadar çekici geldi ini hiç hissetmemi tim.

O son bir saat azap içinde geçti.

Gözlerimin kapanmasını engellemek için elimden geleni yaptım. Me er uykuyla mücadele etmek ne kadar zormu . Aklıma gelen her eyi denemi tim.

Saat üçe be kala yorgunluktan bitik bir halde çalı ma odamın ı ı ını söndürüp yatak odasına geçtim. Nihayet tehlikeli saati atlattı ımı dü ünüyordum.

Yata a giri imi Derya duymadı bile.

j Herhalde uykusunun en derin zamanındaydı. Yorganı biraz üzerime do ru çekerken sadece yattığı yerde bilinçsizce kı-mıldadı ama sesi çıkmadı. Yata ın içi onun vücut ısıyla sıcaklık gelmi ti bana.

Her eye ra men hâlâ korkuyordum.

Benim ki sadece tahmini bir varsayım; ku kusuz o kâbusu görmem belirli bir saat dilimi ile kısıtlanamazdı. Uykuya dalar dalmaz da görmem mümkündü.

j Yata ın içinde dönüp durdum. Sonra sanki Derya'nın var- lı ından medet umarcasına sevgilime sarıldım. Ne tuhaftır, Der- ya sanki saatlerdir yanında uyuyormu um gibi bana sokulmu ve!alı kanlıkla bacaklarından birini bedenime sarmı tı. Genel- likle uykuya dalarken hep yapardı bunu. Ba ka artlar altında olsa heyecan ve arzuyla bende tutup onu kendime çekerdim, arta bu defa heykel kadar hareketsiz kalmı tım.

! Gözlerim birden kapanıverdi.

Derin bir uykuya dalmı tım...

ÖZLER M açtı ımda odaya kı güne i dolmu tu ve Derya hâlâ yanı ba ımda uyuyordu. Ama sırtını bana dönmü ve üstü hafifçe açılmı tı. Gözümden uyku akıyordu henüz, uykumu alamamı tım fakat sabah olmu ve Tann'ya ükür kâbus görmemi tim. Uyku sersemi çocuk gibi sevindi imi hissettim. Sabah oldu una göre artık kâbus da görmezdim, o anlamsız inancıma göre kâbus görmeme neden olan eylerden biri de gecenin karanlı ıydı. Tehlikeyi atlatmı olmanın verdi i rahatlıkla yeniden kendimi uykunun derin çekicili ine bıraktım. Yeniden gözlerim kapandı ve uyumaya devam ettim.

Omzuma de en elle sıçramı tım.

Bunun kabus olmadı ının bilincindeydim. Derya beni normal uykumdan uyandırıyor. Mavi gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

"Yine geç kalıyoruz, hadi fırla yataktan," dedi.

Hiç itiraz etmeden kalktım yataktan. Uykumu tam alamamı tım ama huzurluydum; ne de olsa serde gençlik vardı,

uyudu um saat yetersiz olsa da fiziksel olarak pek yorgunluk hissetmiyordum. En önemlisi de, hiç de akıllı olmayan bir muhâceme ile uyguladı ım planla kâbusumu yendi im dü ün-cesiydi. Yaptı ımın tutarsız bir i oldu unu bilmeme ra men memnundum.

Çabucak tıra olup, du umu aldım, giyinerek Derya'nın hazırladı ı kahvalt ı sofrasına oturdum. Ne e ile kahvalt ı ettik. Bir ara çaktırmadan bu gece de benim yanımda kalıp kalmayaca ı nı sordum. a ır mı gibi mırıldandı.

"Buraday ım tabii," dedi. "Niye sordun."

"Hiç, sadece bilmek istedim."

"Yoksa bıkt ın mı benden?"

I Sırıtarak, "Ç ılg ın," dedim.

' Gülü tük. Derya neden sonra hatırlam ı gibi fısıldadı,

i "Dün gece uykun kaçtı senin. Kaçta yatt ı nı fark etmedim, uyuya kalm ı ım."

"Ya, öyle oldu."

Üç e kadar oturdu umu söylememi tim.

"Eee, ne zaman döndün yata a?"

; "Herhalde bir filandı," diye geveledim.

I Sevgilim fazla da üzerinde durmam ı tı konunun. Belki de dikkat etmemi ti, oysa biraz dü ünse, tiyatrodan dönü ümüzü, yatakta birbirimizin olu unu hesap ıasa, çok daha uzun bir süre uyanık kald ı m ı anlardı.

i Bugün farklı yerlere gidecektik. Ben in aat alanına geçmek için; Anadolu yakasına do ru gidecektim, o ise üstlendi i yeni i inin ilk plan çalı maları için i li'deki bürosuna gidecekti. Kar ılıklı birer veda öpücü ü vererek evden çıktık.

BMW'ye atlayıp köprü yolunu tuttum.

Kar ıya geçi nispeten daha تنها idi. Rumeli yakasına akın eden trafik ise her sabah oldu u gibi daha yo undu. Yol boyunca s ık sık esnedim. Uykuda geçirdi im saatler yetersiz oldu undan! direksiyon ba ında uyku bastırm ı tı. Dikkatim da ı lmas ın

diye, torpido gözünde Derya'nın bıraktığı çiklet kutusundan bir tane alıp a zıma attım. Meyve aromalı çikleti çi nemeye başladım.

Orta ım Behzat, antiyeye benden önce gelmişti. Müthi Nestcafe meraklısıydı, gün boyu en az on kupa kahve içerdi. Oldum olası hiçbir kahve çe idine fazla merakım olmamasına rağmen bana da tiryakilik a ılıyordu. Nitekim antiye binasından içeri girer girmez elime bir kıvpa kahve tuttu.

Aynı ya larda ve kafa dengiydik. O benden sadece iki ya daha büyüktü. Ama birbirimizi yıllardır tanırdık. Zira ortak oldu umuz in aat irketinin asıl kurucuları babam ve onun babasıydı, yani biz, iki arkada , babalarımızın kurdu u irketi yürütüyorduk. Hiç üphe yok ki, kısa sürede irketi biraz baba-yani olan yönetim tarzından alıp, daha ilerilere götürmü , daha mbdern, daha rasyonel bir yönetim tarzına ula tırmı tık.

Behçet her dem ne eli bir insandı, onun asık suratla dola - tı ını hemen hemen hiç hatırlamazdım. Haliyle irket i lerinden zaman zaman bunaldı ımız anlarda dahi, o iyimser ve ne eli halini kaybetmez, akalar yapar, beni güldürürdü. Hiç ku kusuz o denli de zeki bir çocuktü. Espri yetene i müthi ti.

Kahvelerimizi içerken, önce o gün yapaca ımız i lerin kısa bir özetini çıkarıp kendi aramızda tartı tık. Giri ti imiz in aat oldukça büyük oldu undan haliyle bazı maddi sıkıntılarda do-uruyordu. Finans kaynaklarımızı bir gözden geçirdik. Hemen her gün yeni bir sorun çıkıyordu. Özetle ben o gün antiyede kalacak, i lerin gidi atına nezaret edecektim, Behzat da bankalara u rayacak ve imarda takılan bazı i lerle me gul olacaktı.

Tam antiyeden ayrılmaya hazırlanırken hatırlamı gibi sor-
du.

"Ne oldu, Derya ile konu tun mu?"

Bo bulunup, "Neyi?" diye mırıldandım.

! " u gezi i ini yahu. Hani bir haftalık bir seyahate çıkacak-
tımız."

"Haa," dedim. "Gidemiyoruz."

I "Neden?"

"Derya geçenlerde yeni bir i aldı ya, onun projelerini yeti -
tirmek için hiç vakti yokmu . O nedenle de bizim seyahat fikri
yattı."

j "Yok yahu! Eee, ne yapacaksınız imdi?"

i "Bilmem."

Behzat'ın suratı asıldı.

"Oyun bozanhk yapmı ama," dedi. "Bir haftadan ne çıkar
yahu. Çalı kan kızdır, o arayı rahatlıkla telâfi edebilirdi."

j Aslında ben de öyle dü ünüm , hatta bu fikre sevgilimin
ilgisiz kalı ına biraz bozulmu tum ama Behzat'a belli etmemek
için söyledim.

i "î e lenceden her zaman önemlidir," dedim.

Orta ım tereddütle yüzüme bakmı tı.

i "Fakat bu e lence de il, sıhhat sorunu," diye homurdan-
dı.; "Çok yorgun oldu unu ben de görüyorum. Uzun zaman-
dır dinlenme fırsatın olmadı. Bak, ben bu yaz kendime fırsat
yarattım, sen i leri bırakmadın. Derya'yı bir göreyim kula nı
çekece im. Bugün gelecek mi buraya?"

i "Hayır. Bürosunda olacak. Yeni i i için çizimlere ba laya-
cak^"

i "Ona bir telefon açarım," dedi.

j "Bo ver, hiç bulandırma durumu."

i Yine dikkatle beni süzdü.

| "Yoksa bu konuda tartı tınız mı?" diye sordu.

"Hayır, ama ondan biraz daha anlayı beklemi tim," dedim,

i O zaman sesini çıkarmadı, meseleyi de fazla uzatmadan
antiyedeki bürodan çıktı...

* * *

ikindiye kadar antiyede bir yılın ile boğulum, alt kademede ki mühendisler, ustabaşlar, işçilerle didimtim. Çalı tırdırınız elemanlar ne kadar mükemmel olursa olsun, in bından ayrılmaya hiç gelmiyordu, ikindi vakti biraz rahatlamıştım; aksigibi pırıl pırıl güneşli olan hava öylece doğuyine bulutlanmışimdi de akır akır yağmur yağmaya başlamıştı. antiyedeki odama girdiimde birden babamın angaryası aklıma geldi. Adamcağzın iste işle bir türlü ilgilenememtim. Üzıldüm birden, zaten ilerimin yoğunluğunedeniyle yeterince ziyaretine gidip gönlünü alamadım gibi ufak bir iste ini de ihmal etmiştim. Üstelik seneler evvel evini onarmaya söz verdiğisi bizim inaat mahalline yakın bir yerde oturuyordu.

Dışarıdaki yağışlı havaya bir göz attım antiyenin penceresinden, doğrusu incelemeye gitmek için hiç de uygun bir ortam yoktu. Ama epey ihmal etmiştim pederin iste ini, bugün yarın telefon edip ne yaptığımı sorarsa, mahcup olacaktım. Çaresiz kalkıp verilen adrese gitmeye karar verdim.

Cüzdanıma çıkarıp bana yazdırdığı eski memurunun adını Ve oturduğum semti hatırlamaya çalıştım. Adamın adını inasi diye kaydetmiştim. Eskiden büroda getir götür ilerine bakarmışım ama adamın simasını hiç anımsamıyordum. Sarıkaya denen semti de pek bilmiyordum, babamın söylediğine göre bu yörede bir yerlerdeymiş inaatımı bu havalide yaptığım halde ne yazık ki çevreyi pek bilmiyordum. Kalıpçı ustam Selim bu civarda oturan biriydi, hemen onu çağırıp Sarıkaya denen yerin nereye isabet ettiğini sordum. Usta biraz ağırdı, söylediğim yeri toparlayamadım yüzündeki ifadeden anladım.

"Yahu usta," dedim. "Buralı oldu un halde Sarıkaya'nın neresi oldu unu bilmiyor musun?" diye âdeta çıkıştım.

"Beyim, doğma büyüme buralıyım ama bu civarda Sarıkaya diye bir yer yoktur."

"Amma yaptın! Olmaz olur mu hiç? Orada eski bir evi tamir ettireceğim."

| "Allah Allah! Hiç duymadım."

j "Tamam," dedim. "Herhalde i çiler arasında bilen vardır. Bit soru tur."

"Emredersiniz beyim," diyen kalıpçı ustası tam odadan çıkmaya hazırlanırken birden durup bana döndü.

"Beyim sakın aradı ınız yer inasi Sarıkaya'nın harabe evi olmasın?"

| Birden keyiflendim. "Hah tamam, i te orası," dedim.

i "Patron orası Sarıkaya denen bir yer de ildir, sadece sahi birjin adı oydu."

i "Her neyse. Adamı orada bulurum, de il mi?"

Kalıpçı ustası artan bir hayretle yüzüme bakmaya devam ediyordu.

| "Aman beyim," dedi. "O öleli yıllar oldu."

! a ırma sırası bana gelmi ti.

"Öleli mi?" dedim. "Nasıl olur yahu? O adam ya ıyor, ha-yatta daha."

i "Hayır, öldü."

i Selim'in sesi bir tuhaf çıkmı tı. Biraz dik ve tedirgin.

! "Yanıyorsun. Daha birkaç gün evvel seneler önce yanında çalı tı ı babamı ziyarete gelmi . Ölmü olur mu hiç?"

! Suratı kireç gibi bembeyaz kesilmi ti.

i Nedenini anlamamı tım ama benim kalıpçı ustam ne hikmetse bu konudan hiç ho lanmamı a benziyordu. Hatta tam önünde durdu u kapıdan bir an önce sıvı mak ister gibi bir halini sezinlemi tim.

"Selim usta beni oraya götürmeni istiyorum," dedim.

| Gariptir ama beti benzi atan adamım ilk defa alı ık olmadı mjbir katiyetle itiraz etti.

j"Olmaz, efendim... Ben götüremem."

"Neden?"

"Çünkü..." Teklemi cümlesini ba layamamı tı bir türlü. Ustanın hâlâ anlayamadı ım bir sıkıntıya kapıldı ını hissedti

yordum. Güçlkle kekeledi. "Çünkü burada yapmak zorunda oldu um bazı i ler var. Onları bırakamam."

"Önemli de il," dedim. "Dönünee tamamlarsın."

"Beni mazur görün beyim... Dedim ya gelemem. Ama isterseniz sizi Halit götürsün. O evin yerini o da bilir."

Pek bir ey anlamamı tım, ama benim için fark etmezdi nasıl olsa. Önemli olan yeri bilen birini bulmamdı. Ha Selim olmu , ha Halit, ne fark ederdi ki.

"Tamam," dedim. "Halit'i bul, arabamın yanına gelsin. Orada beklesin beni."

Kalıpçı ustası ok gibi yerinden fırlamı , ko ar adım uzakla mı tı.

Paltomu giyip, çekmecelerin gözünü kilitledikten sonra antiye binasından çıktım. Belki de in aata tekrar dönmeyebi lirdim. Orada ne kadar vakit geçirece im de belli de ildi. En iyisi E 5'e çıkıp do ru kar ıya geçmekti.

Ya mur altında ıslanmamak için ko ar adım BMW'im yanına gitmi tim. Yine buralı olan Halit arabamın yanında dikilmi beni bekliyordu.

"Hadi atla arabaya Halit, gidiyoruz," dedim.

Genç bir i çi olan Halit saf saf sordu.

"Nereye gidiyoruz beyim?"

"Selim söylemedi mi sana?"

"Arabasının yanına git, patronu bekle dedi sadece."

çimden Allah Allah, bu i in içinde bir i var ama bakalım, anlayaca ız diye homurdandım. Bu arada Halit'de daha fazla ıslanmamak için arabaya girmi ti.

Motoru çalı tırdım, in aat alanından çıkarken yanımdaki i çiye mırıldandım.

" inasi Sarıkaya'nın eski evine gidiyoruz," dedim. "Sen orayı biliyormu sun."

i Halit'ten hiç ses çıkmamı tı.

Ama arabanın içinde öyle bir sessizlik olmu tu ki gayri ihtiyari ba ımı çevirip delikanlıya baktım. Tıpkı o da Selim gibi bepi beyaz kesilmi ti. Gayri tabiili i görüp anlamamam olanaksızdı.

"Ne oluyor yahu size?" diye çıkı tım. "Niye o kadar a ırıyor sunuz?"

O lan önce konu amadı, sonra güçlükle, sanki kelimeler a amdan kerpetenle çekiliyormu gibi hırladı.

"Orada ne i imiz var, beyim?" diyebildi.

"Gidip bir bakaca ım. Neden soruyorsun?"

" ey... Orası bo tur... Ve yıllardır kimse ya amaz."

"Ya amaz mı?"

"Hayır, beyim."

| "Peki, inasi Sankaya nerede oturuyor imdi?"

Halit yeniden kekeledi.

"Selim size söylemedi mi?"

"Neyi?"

" inasi'nin yıllar önce öldü ünü."

Bu kez kafam atmaya ba lamı tı. Yanımdaki i çiyeye çıkı tım.

"Yahu siz benlen dalga mı geçiyorsunuz be? Adam ya lan- mı olabilir ama hâlâ hayatta, biliyorum."

"Bu imkânsız, beyim."

"Ne demek imkânsız?"

"Gayet iyi hatırlıyorum, Murat bey. O öldü ünde ben ilkökulüçüncü sınıfta ö renciydim daha. Bunu bizim orada herkes bilir."

i Kızgınlıktan frene asıldım, araba zınc diye durdu.

"Ne yani?" diye söylendim. " imdi siz ikiniz de o inasi derien adamın öldü ünü mü iddia ediyorsunuz?"

"Kesinlikle, efendim."

! Bir an aklım karı ır gibi olmu tu. Adam yıllar önce ölmü se birkaç gün evvel babamı ziyarete gelen ki i kimdi öyleyse? Yok

sa adamın ya ayan o lu filan mı u ramı tı babama? Kendi kendime kızdım. Pederin iste ini galiba fazla üstün körü dinlemi , hatta Sarıkaya'yı ailenin soy adı olarak de ilde semt ismi olarak algılamı tım. O sırada o kadar dalgındım ki; belki babama ricada bulunup verdi i eski sözü hatırlatan ki i, adamın o lu da olabiliirdi.

Halit'e dönüp sordum.

"Bu inasi denen adamın o lu var mıydı?"

î çim yeniden kekelemi ti.

"Vardı, beyim," dedi.

"Vardı da ne demek? imdi yok mu yani? Oda mı öldü demek istiyorsun?"

"O kadarını bilmiyorum beyim. Anlayın i te, bu mesele biraz karı ıktır."

"Anlamadım, nesi karı ık?"

"O gecedен sonra inasi Efendinin o lu da sırra kadem bastı."

"Yahu Halit, unu adam gibi anlatsana. Nedir bu mesele?"

i çim yutkunmaya devam ediyordu. Güçlülkle ve kül gibi grile mi bir çehreyle mırıldandı.

"Beyim kusurumu ba ı layın ama siz o evi neden görmek istiyorsunuz, sorabilir miyim? Yoksa o araziyi almak mı niyetiniz?"

"Yoo... Neden sordun?"

"Selim usta size söylemeliydi... Anla ılan korktu. O yüzden beni sizinle yolladı."

"Ne anlatmaya çalı ıyorsun yahu sen? Selim bana neyi söylememi olabilir ki?"

"Beyim o ev tekinsizdir. Evin u ursuzlu unu orada ya ayan cümle âlem bilir. Kaç ki i görmü tür."

Kendimi tutamayarak patladım.

"Çıldırırtma beni yahu. Söylesene neyi görmü lerdir?"

"Evin içinde dola an hayaleti. Hortla ı yani..."

I Bu kez kendimi tutamayarak bir kahkaha attım.

"Hortla ı mı? Yani o evin içinde hayalet mi dola ıyor?"

"Öyle gülmeyin, beyim. Siz inanmıyor olabilirsiniz ama bizim oralarda inası Efendinin hayaletini gören çok insan vardır."

Gülmeyi kestim.

Ne diyebilirdim ki? Sonuçta bunlar e itimsiz, cahil insanlardı; abuk subuk tevatürlere böyle hortlak hikâyelerine inanmaya çok müsait ki ilerdi. Benim sustu umu görünce o devam etti ürkerek.

; "Siz o evin hikâyesini hiç duymadınız mı?"

i "Hayır," dedim. "Neymi hikâyesi?"

\ Halit durakladı yine bir an. Hemen cevap vermedi, sonra neden o evle ilgilendi imi merak edercesine göz bebeklerinin içinde ku ku ve endi e ile mırıldandı.

"Orada bir cinayet i lendi ve öldürülen ki inin bedeni de hortlayarak geri döndü."

Cehaletin insano luna verdi i zararı ba ka hiçbir güç iras!etmemi tir. Yirmi birinci yüzyılda hâlâ hortlak, hayalet hikâyelerine inanmayı havsalam almadı ı için meseleyi daha fazla uzatmanın anlamı yoktu, Sadece burukluk hissettim içimde; hizmetlerinden ve çalı malarından memnun oldu um iki i çirjin cehalet düzeyleri böylece ortaya çıkmı tı.

Sorgu suali kestim arabayı sürmeye devam ettim.

tâkin söz konusu mahalle yakla tıkça Halit'in tedirginli inin arttı inı görüyordum.

"Yakla tık mı?" diye sordum bir süre sonra.

(renç i çim kısık ve ürkek bir sesle, "Evet, beyim," dedi. " u Çatallı yolu geçtikten sonraki ilk tepenin arkasındadır o ev." |

"Yanılmı olmayasın, buralarda ba ka ev filan yok."

"Yoktur zaten. O ev ufak vadinin arasında tek basındır. Kimse o u ursuz evin civarında toprak filan almaya kalkı ma mı trj Sorabilir miyim, siz neden o evle ilgileniyorsunuz?"

Böyle kara cahil bir adama babamın verdi i sözden bahsetmenin anlamı yoktu tabii, sorusunu geçi tirmeye çalı tım.

"Sen i in orasını bo ver," dedim.

Çatallı yol kav a ına gelmi tik. Halit birden kendini zorlayarak mırıldandı.

"Beyim," dedi yine o korkak ses tonuyla.

"Söyle."

"Beni ba ı layın ama ben burada arabadan insem olur mu? Ya da sizi burada arabanın içinde beklesem. Zaten imdi ki rampa çok çamurlu ve diktir. Arabanıza yazık olur. lle de o evi görmek istiyorsanız tepeye yayan çıkın."

Bir daha sııttım.

"Yoksa o eve benle gelmeye korkuyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

i çimi zorlayacak de ildim ya, "Peki," diyerek arabayı durdurdum. "Sen burada beni bekle. Madem evin o kadar yakınına geldik, bana son bir tarif ver, ben bulurum."

Halit'in yüzü sapsarıydı.

Eliyle sa ımızda yükselen çamurlu yolu gösterdi. " u tepeyi a ar a maz evi göreceksiniz," dedi.

Yolun ba langıcı cidden çamur deryası gibiydi. Yepyeni BMWi o bata ın içine sokmanın anlamı yoktu. Motoru kapattım, Halit'e beni burada beklemesini söyleyerek arabamdan indim.

Önümde çamur deryası içinde dik bir yol uzanıyordu...

Seke seke, mümkün oldu unca çamura batmadan tırmanmaya başladım. Ama ne olduysa i te o an oldu. Birden beynimin zonklamaya başladığını hissettim, içimi garip bir ürküntü kapladı. Önce ne oldu unu kavrayamadım, ama sonra belirgin bir a kınılıkla çevremdeki bayırın ayak de memi yerlerinde fi kıran ye il yabani çimlerine, az ilerde yan yana duran yapraklan

sararıp dökülmü at kestanesi a açlarına ve özelliklede çamurlu yola takılıp kaldı gözlerim.

Sanki burayı tanıyordum, daha evvel gelmi im gibi bir hisse kapıldım. Ama nasıl olurdu, mesleki bir alı kanlıkla daha önce gördü üm arazileri hiç unutmazdım. Sonra içimi kaplamaya ba layan o ürküntünün sebebi neydi?

Botlarım çamura saplanmı bir ekilde yolun tam ortasında durdum.

Aklıma gelen ihtimal yüre imi dondurmu tu...

Lâkin böyle bir ey olamazdı; dü ündü üm ey Halit'le Selim'in inançları kadar saçmaydı. Az önce onlara gülmü , bu devirde gösterdikleri cehaletle içimden alay etmi tim. Ama imdi yolun tam ortasında durmu , ilerleyemiyordum.

Yanılmama imkân yoktu. Ben kaç kere bu çamurlu yolda rakibim ve dü manım olan o iblis yaratıkla bu parkurda yarı - mı tim. Burası gördü üm kâbusların mekanı, o harap iki katlı eve giden yoldu. Tepeyi tırmanırsam o berhaneyi görece imi biliyordum. Tek fark o yarı ı geceleyin kâbusum da yapmı olmamdı.

Vücudumu iddetli bir titreme almı tı. Korkudan sarsılıyordum. Yine de beynim bu gerçe e isyan ediyordu. mkânsızdı. Yanılıyor olmalıydım. Belki de bana anlatılanların farkına varmadan tesirinde kalmı , anlamsız bir ekilde lânetli oldu u iddia çdilen ev ile gördü üm karabasanlar arasında bir rabıta kurmak zayıflı mını göstermi tim. Ba ka izahı olamazdı. Kâbuslarımla gerçe i karı tırmamın açıklaması olamazdı.

Emindim, tepeyi tırmanıp a a ıya bakarsam o zamana kadar hiç görmedi im eski bir bina ile kar ıla acaktım. Aklım ve mantı ım bunu söylüyordu. Fakat hâlâ yola devam edemiyordum. Ta gibi kalmı tim yolun ortasında.

iddetli ya mur devam ediyordu. Sırılıslam ıslanmı tim. çimde iddetlenen korkuya ra men bir an arabanın içinde oturan Halit aklıma geldi. imdi BMW'nin rahat ve emniyetli koltu

unda neden yola devam etmedi imi dü ünüyor olmalıydı. Yoluma devam etmekten beni alıkoyan sebebi bilmesi imkânsızdı ama korktu umu dü ünebilirdi.

İslanmı saçlarımdan, alnımdan ıpır ıpır ya mur damlacıkları a a ıya yüzüme akıyordu. Sonsuza kadar böyle yerime mihlanmı kalamazdım. Benim ki bir yanılığ olmalıydı; mutlaka o gördü üm karabasanların etkisindeydim ve bundan kurtulmamın tek yolu, hızla tepeye tırmanmam ve kar ıma çıkacak o **lanet** evin kâbusumda gördü üm yer. olmadı ını anlamamdı. Bu benzetmeden ancak gerçe i gördü üm zaman kurtulabilirdim.

Birden içinde bulundu um çamur deryasında hızla ileriye atıldım. imdi deli gibi ko uyor, tepeye varmaya çalı ıyordum. O esnada çevreden geçen biri olsa hakikaten tozuttu umu sanabilirdi. Ama hiçbir ey umurumda de ildi; bacaklarımdaki olanca güçle ko maya ba lamı tım. Yine de kâbusumda ya adı ım o yarı manın etkisinden kurtulamıyordum. Bu ko uyu kim bilir kaç kere yapmı tım uykumda. O zamanda yorgunluk hissederdim fakat gündüz gözü ve uyanıkken yaptı ım bu ko u, rüyalarımıdakinden çok daha zordu. Daha tepeye yakla amadan soluk solu a kalmı tım. Her adım atı ımda botlarıma yapı an çamurlar beni zorluyordu. Her an yuvarlanabilirdim de.

Sonunda tepeye vardım.

Korkudan a a ıya bakamıyordum. Görece im manzara bende yeni bir nöbet yaratabilirdi. Deh etle a a ıya baktım ve sonra gözlerimi yumdum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Bir an inanmak istemedim. Kar ıma çıkan harabe tıpatıp kâbuslarımda gördü üm evdi. Ah ap viranenin ayırt edebildim tek farkı üst kattaki odanın ı ı ının yanmamasıydı.

Elimde de ildi artık; her an elinde hançeriyle yüzü olmayan dü manımın da çevremde benle yarı tı ını ve eve benden önce

girmeye çalı tı nı dü ünmeye ba ladım. Tepenin üstünde dehte kapılarak onu aradım.

Yoktu öyle biri.

Veya ben onu göremiyordum çevremde...

yice sapıtmaya ba lamı tım. İmdi gözlerim fıldır fıldır, yuvalarından fırlayacak gibi onu arıyordum. Her an, hiç ummadı m bir yerden ortaya çıkma riski vardı. a kınlıktan muhake-me gücümü iyice yitirmi tim. Acaba a a ıya inip o eve girersem, **Derya'yı** o üst kattaki odada, çırılçıplak bir halde uzun ensiz **masanın** üzerinde ba lı olarak bulacak mıydım?

¹ Bunu dü ünmem bile saçmaydı.

i u an Derya'nın i li'deki modern bürosunda üstlendi i **iyeni** projenin çizimleriyle me gul oldu unu kabul etmem lâzımdı. Bu lânetli evde bulunmasının imkânı yoktu. Ama sün gerle mi beynime bunu kabul ettirmem de mümkün gözük mü-yordu. nanılmaz bir endi e ruhumu yakıp geçiyordu sanki. O harap evin içine girip üst kata çıkarsam, Derya'yı orada ölümü beklerken bulaca mı sanıyordum.

Her ey kâbusumdaki gibiydi.

Dayanamadım sonunda. Tepeden a a ı o balçık çamur der-yasının içinde dü e savrula yıldırım hızıyla ko maya ba ladım. Kesinlikle davranı larımda uursuzdum artık. Âdeta çıldır mı gibiydim; rüyalarım a musallat olan görüntülerin hiç ummadı n! bir anda gerçek olarak kar ıma çıkması her türlü kontrolümü yitirmeme yetmi ti. Meyilli yolu nasıl indi imi hatırlamı-yordum. Sonunda vâdi arasındaki u ursuz evin kapısında ydım artık...

Hayret, u ursuz evin kapısı bile dü lerimdeki haliyle aralıktı.

çeri girmeden önce kısa bir an durakladım. Rüyalarım da hep kapıyı bir tekme ile ardına kadar açardım. Ama bu kez öyle yapmadım. çimi bir ürperti kapladı, çünkü bu bir rüya de ildi. Dü lerime musallat olan yüz süz adam kesinlikle benim dü ma

nimdi ve amacı sevgilimi öldürmekti. Bu defa bana bir tuzak da kurmu olabilirdi.

Aklım yeterince çalı mıyordu u an.

Ama bunun bir evki tabii, beni içine çeken bir güç olduğunu sezinliyordum. Garip bir ey buraya gelmemi, içeriye girmemi istiyordu. Derin bir soluk aldım. Nefesimi çekerken sanki bütün ci erlerim yandı. Parmaklarımın ucuyla aralık duran kapıyı hafifçe ittim.

Tahta kapı gıcırdayarak aralandı.

çerisi oldukça lo tu. Ürkerek bir göz attım antreye. Bombu tu; içeride en ufak bir e ya dahi yoktu. Evin içinde dönüp duran so uk bir hava cereyanı yüzüme çarptı. Ev gerçekten bir viraneydi. Camlar kırık, panjurlar sökük oldu undan içinde so uk rüzgârlar sirkülasyonlar yaratıyordu.

Birkaç saniye bekledim. Derin bir sessizlik hâkimdi evin içinde.

Bu sessizli i iyi biliyordum. Araladı m kapı içerde esen rüzgârın etkisiyle yine yüzüme do ru geldi. Bu defa elimi uzatıp kapanmasına engel oldum. Daha sonra da ürkerek içeriye bir adım attım.

Rüya âleminde hatırladı m eylerin aynen kar ıma çıkması çok a ırtıcıydı. Tüylerim diken diken olmu etrafı inceliyordum. Birden farkına vardım; gördü üm kâbuslar sırasında evin antresi hiç bende açık bir ânı bırakmamı tı, burası daima karanlık olurdu. Tek hatırladı m sa taraftaki üst kata çıkan merdivendi. Her seferinde Derya'ya bir an önce kavu mak için çılgın gibi o merdivene atılırdım. Sanki bir yüz metre ko usunun finalinde ipi gö üsleyece im son on metresi gibi.

Evin giri i bütün harap görünü üne ra men aydınlıktı. Yıllardır metruk kaldı ı her halinden belliydi. Kapılar çürümü , yerdeki tahta kaplamalar bazı yerlerde çökmü tü. U ursuz sa

ylsa da bazı meçhul ki iler tarafından talan edildi i a ikardı.

Giri te fazla oyalanmadım.

çimdeki korku beni üst kata çekiyordu. Ne var ki bu defa basamakları gayet a ır a ır çıktım. Herhalde çatıdaki kiremitler delinmi oldu undan evin bazı yerlerine kevgir gibi tavandan ya mur damlaları süzülüyordu. Basamaklardan bir kaçı da ya - murdan nasibini almı tı. O basamaklara özellikle basmamaya dikkat ettim; her an göçebilir ve bir kazaya u rayabilirdim.

Son basama ı da çıkınca durdum.

Rüyalarımda Derya'yı buldu um o oda hemen sa ımdaki ilk kapıydı. Bütün odaların kapısı gibi o da açtı. Nefesimi tuttum. Buraya kadar inanılmaz bir a kınlık ve merakla gelmi tim. çimde izahta zorluk çekti im dayanılmaz bir eziklik vardı. Sanki asıl çarpıcı eyi o açık duran kapının e i ine gelince görecekmi im gibi bir hisse kapılmı tım. Gerçekle kar ıla maya korkuyordum. Ama di er yandan beynimin hâlâ do ru düzgün çalı an bir yanı bana gerçe in ne oldu unu soruyordu. Bir panik içinde oldu umu kabul ediyordum; hayatımda hiç görmedim bu havalinin ve buradaki metruk evin rüyalarımaya aynen girmesi mantıkla açıklanamazdı. Bu meselenin henüz çözemedim mâkul bir yanı olmalıydı. Bunca senedir aldı im müspet ilimler böyle bir vakıayı kabulüme maniydi. Ben ise ilmin izah edemeyece i bir eye inanamazdım.

Derin bir nefes daha aldım.

Sonra ürkererek ba ımı oda kapısından içeriye do ru uzattım. Tüylerim bir kere daha diken diken oldu. çerde ne Derya vardı, ne de yüzü görünmez katil adayı. Ama o dar ve kalın ayaklı tahta masa bütün vah ili i ile duruyordu.

Masayı görünce bir an bayılaca ımı sandım. O masa kâbuslarımın en can alıcı unsurlarından biriydi. Her seferinde onu görüyordum. Çok garipti, evde bırakılmı hiçbir ey kalmamasına ra men o masaya kimse dokunmamı tı. Çok anlamlı de il miydi bu durum?

Gerçi sevgilimin ba landı ı ve üzerinde yatırıldı ı masa, son derece kaba saba, sanki eline ilk defa marangoz âletleri almı biri tarafından yapılmı intibainı veriyordu, ama ne acı ki rüyalarım da gördü üme tıpa tıp benziyordu.

Sırtımı sıvaları dökülmü duvara yaslayıp bir süre soluklandım. Gözlerimi ortadaki kocaman masadan çekip alamıyordum. Sonra birden hatırlamı gibi bakı larımı tavanda olması gereken çıplak ampulü görmek istercesine kaldırıp baktım.

Hayrettir, fakat ampulde yerli yerindeydi.

Yeniden delicesine bir meraka kapıldım. Kâbuslarım da, çok uzaktan, daha o çamurlu tepenin ba ına geldi imde bu odada o lambanın yandı ını görürdüm. Fakat i çilerimin iddiasına göre bu evde senelerdir oturan kimse olmadı ına göre elektrikler de Çoktan kesilmi olmalıydı. Ba ımı çevirip hemen yanı basımdaki elektrik dü mesine baktım. Acaba dü meye uzanıp çevirirsem lamba yanacak mıydı?

Kendimi tutamadım kolumu uzatıp titreyen parmaklarımla eski tip komandatörü çevirdim. Lamba yanmadı. Elektrik kesik ^ malıydı. Aslında çok da do aldı bu; senelerdir bu evde kimse ya amadı ına göre haliyle cereyanlar da kesik olacaktı... Tuhaftır, her ey rüyalarım daki ekillere çok uygun dü tü ü için, ikedense tavandaki o çıplak ampulün de yanaca ını dü ünümü - tüm...

I Derya'yı bu odada bulmamam o kadar tabii bir netice idi kL elimde olmadan ve ilk defa gülümsemeyi becerdim. Kendimi biraz toparlamaya ba lamı tım. Olayın esrarını henüz çözmü cfc ildim ve bir yorum da getiremiyordum. Rüyalarım da gör cju üm ve ya amımı zindan etmeye ba layan sanrılarla burası tipatıp uyu uyordu. Kendi kendime mırıldandım, olmaz, gerçek olamaz bu ya adı ım, ya sanrı ya da sanrıya çok yakın bir kydi...

Odadan çıktım...

Kafam karmakarı ıktı.

Gıcırtilı basamakları inerken hâlâ olaya mantıklı bir çözüm bulmaya çalı ıyordum. Sokak kapısı buldu um gibi aralıktı. Evjı terk edip açık havaya çıkınca ya mur altında ıslanmama aldırmadan bir süre öylece durdum. Dü üncelerimi bir hizaya sokmaya çalı ıyordum ama nafîle idi, aklıma makûl hiçbir çö-
züm gelmiyordu. Arabama ula mak için çamurlu yola daldım. Tepeye vardı imda BMWmi görmek gerçek hayata dönü ün bir i areti gibi geldi bana. Acaba arabada dönü ümü bekleyen Halit üzerimdeki garipli i, yüzümdeki anormal ifadeyi anlayacak mıydı?

Halit hiç umurumda de ildi, çamurlara bata çıka a a ıya indim. Hızla kâbuslarımı ça rı tıran bu viraneden uzakla mak istiyordum...

ı

; *sflALIT'in* gecekondusu bu civara yakın oldu undan oğnu yol kav a ında bırakmı , antiyeye u ramaktan vazgeçerek eyime dönüyordum. Halit'ten duygularımı saklamaya gayret et tilysem de, hiç sesini çıkarmadan yüzüme garip garip bakmasından arabanın içinde korkuyla beni bekledi ini anlamı tım. Ama acaba o ne hissetmi ti? Yüzüm asık, sırlıklam ıslaktım. Asıl önemlisi ise kireç gibi beyaza dönü mü yüzüm olmalıydı, i çim z^ten suratıma bakınca, o metruk ve tekinsiz evde bir eylerin oldu unu anlamı olmalıydı. Belki benim de hortlak gördü ü mü sanıyordu, ama nezâket göstermi , a zını açıp tek kelime etpeyerek konuyu bir daha açmamı tı.

i BMW'min içinde yalnızdım, lâkin dikkatimi yola bile vere mliyordum. Bostancı civarında az daha bir arabaya çarpacaktım, muhtemel bir kazadan kıl payı kurtulmu tum. Tabii hâlâ ya adı ırın olayın etkisindeydim. Göztepe kav a ına gelince birden karat verdim, bu meseleyi aydınlatmak için sanırım önce babamla **görü meliydim**. Galiba sorunun dü üümü bana verece i cevapla

çözülecekti. Yanımda çalı an i çiler inasi Efendinin yıllar önce öldü ünü yemin billah iddia ediyorlardı; u halde birkaç gün evvel babamı ziyarete gelen kimdi? Önce bu hususu aydınlı a kavu turmalıydım. Babam bunamı olabilir miydi? Son zamanlarda onu yeterince görmedi imden zihni melekelerinde husule gelmi bir zayıflamayı da atlamı olabilirdim. Bazen ya lı insanların bunamanın ön etabı olarak, geçmi te u veya bu nedenle ya adıkları bir olayı veya yerine getiremedikleri bir hadiseyi beynlerinde fazla büyüterek hal ile aralarında ba kurmaya pek müsait olduklarını bir dergide okumu tum. Kim bilir belki babam da, bir ekilde yıllar önce yanında çalı tırdı ı bir elemanına evini tamir sözü verdi i halde bunu unutmu , yahut u veya bu nedenle ihmal etmi , imdi de bunun üzüntüsü beynini rahatsız ediyor olabilirdi. Selim de Halit de inasi Efendi'nin öldü ünü iddia ettiklerine göre, adamın babamı ziyarete gelmesi madde-ten mümkün de ildi. Belki de bu ziyaret babamın bunamaya yüz tutmu beyninin ona oynadı ı bir oyundu. Yani aslında kimse gelmedi i halde, babam eski i çisiyle görü tü ünü sanıyordu. Babamı görüp bu noktayı aydınlatacaktım. imdi daha sakin düşünmeye ba ladıkça yava yava ufak ipuçları da topluyordum. **Mesela** babam bunca zaman yanında çalı an inasi'nin soy adını hatırlayamamı , Sarıkaya'yı oturdu u semtin adı olarak söylemi ti bana. Oysa bu semt de il, adamın adıydı.

' Göztepe'de E 5'ten sapmı , sahil kesimine do ru yönelmi -tin^ imdi arabayı daha temkinli kullanıyordum. Tam o sırada cepj telefonum çalmaya ba ladı. Arayan numaraya bir baktım, Derya idi. Sarsılmamın sesime aksetmesine engel olmaya çalı a- rak(mırıldandım.

"Merhaba sevgilim," dedim.

| "Merhaba tatlım. Nereledeyin? antiyeden ayrıldın mı?"

; Hiç bozuntuya vermedim.

; "Az evvel çıktım."

"Eve dönüyor musun?"

"Hayır, Derya. Korkarım biraz gecikece im."

"Neden?"

"Babama u ramak zorundayım."

"Hayır ola, bir ey mi oldu?"

"Yok, yok," diye fısıldadım. "Bir ey yok. Sadece beni görmek istemi . **Malum** ya lı artık ve ben de eskisi kadar u rayamı yorum kendisine. Özlemi olmalı."

"Tabii, anlıyorum. Fazla gecikir misin?"

"Sanmıyorum. Sen neredesin?"

"Hâlâ büromdayım. Az sonra çıkacaktım da seni bir arayayım dedim. Bu ak am dı arıda mı yiyece iz, yoksa evde yemek hazırlı ı yapayım mı?"

Öylesine bitkin haldeydim ki, dı arıda yemek gözümde büyüdü bir an.

"Evde kalmayı tercih ederim," dedim.

"Tamam, sevgilim. Ben bir eyler ayarlarım."

Derya telefonu kapatmı tı. Onun sesini duymak sanki moralimi biraz düzeltmi ti. Arabama biraz daha gaz verdim...

Babamın salonuna girerken botlarımı çıkarmak zorunda kaldım. Pantolonum bile dizlerime kadar kurumu çamurlarla kaplanmı tı. Saçım ba ım hâlâ ıslak olmalıydı.

Koltu unda oturan babam, beni bu vaziyette görünce a - kınlıkla süzdü. "Bu halin nedir o lum?" diye sordu. "Bata a mı gömüldün?"

Gülümsemekle yetindim.

" u senin emektar i çin inasi'nin söz konusu evini incelemeye gittim, baba."

"Allah senden razı olsun, evladım. Orayı onaracaksın, de il mi?"

Ya lı babamı üzecek halim yoktu ya. "Tabii, baba," diye mırıldandım.

Memnuniyetten gözleri ı ıldarnı tı.

"Ev çok mu harap?"

"Dökülüyor."

"Eee, ne yapsın gariban inasi. Orayı tamir ettirmesi bu devirde çok zor." .

Hiç bozuntuya vermeden söylendim.

"Haklısın."

Bir yandan da babamı bu kez çok farklı nazarlarla süzüyor duuh. Sanki feri kaçmı gözlerinde bunamanın ilk emarelerini arar gibiydim. Bir ara dikkatle kendisini süzdü ümü görünce meraklanmı gibi mırıldandı.

"Bir ey mi oldu Murat?" dedi.

Yine gayet sakin fısıldadım.

"Ne gibi baba?"

"Bilmem. Bir tuhaf bakıyorsun da yüzüme. Yoksa benden sakladı ın bir ey mi var?"

"Ne olabilir ki, baba?"

Peder rahatlamı gibi sordu.

"Evde inasi'yi buldun mu?"

Bu nâzik bir sualdi. Ya lı babama ne diyece imi bir an kes tiremedim.

"Hayır," dedim sonra. "Onu bulamadım."

Ka ları çatıldı.

"Kahveye filan mı gitmi ti? **Malum** o ya taki insanlar öyle yerlerde vakit öldürürler."

Artık birkaç sual sormamın zamanı gelmi ti babama.

"Baba," dedim. "Bu inasi Efendinin soyadını hatırlıyor musun?"

"Tabii o lum, yıllardır yanımda çalı mı tı. Hatırlamaz olur muyum hiç?"

"Neydi soyadı?"

Peder hiç duraksamadan cevap verdi.

"Sarıkaya."

Asıl duraklayan ben olmu tum.

"Ama sen, Sarıkaya adını bana evin bulundu u semt olarak vermi tin," dedim.

"Do rudur," dedi babam gülümseyerek. "Oraya Sarıkaya derler. Yıllar önce inasi'nin babası o evi yaptırırken o arazide incin top oynarmı . Yani senin anlayaca ın çevrede hiç kimse ya amazmı . Henüz iskâna açılmı bir yer de ilmi . Sonra zamanla çevrede gecekondular türemi . Bir defa ben de gitmi - tim evine. Bir tepenin ardında vadiye sıkı mı iki kadı bir ah ap evdi. Ama kesinlikle bugünün gecekondular anlayı ıyla yapılmı bir yer de ildi. O günün artlarına göre ince, zarif bir mimarisi vardı. O yöreye ilk onlar yerle tikleri için sonradan o semte soy adlarmdan galat olarak Sarıkaya denmi ."

"Yaa," demek zorunda kaldım. Sonra yine gözlerinin içine bakarak sordum. "Baba u son günlerde seni ziyarete ve verdi in sözü hatırlatmaya bizzat kendisi mi geldi inasi Efendinin?"

a ırmı gibi yüzüme baktı.

"Ba ka kim gelebilirdi ki?"

"Ne bileyim," diyerek ilgisizmi gibi omuz silktim. "Belki o lu filan gelmi olabilirdi."

"O lu mu? aka mı yapıyorsun Murat? Kırk yıllık adamımı hatırlamayaca ımı mı sandın yoksa? Hem niye böyle bir sual sordun?"

Babama emektar i çisinin yıllar önce öldü ünü nasıl söyleyebilirdim.

"Eminsin, de il mi? Gelen oydu?"

Bu sefer ka ları çatıldı babamın.

"Ne söylemeye çalı ıyorsun sen?" diye çıkı tı. "Bunca yıllık adamımı tanımayacak de ilim ya."

"Yok baba, onu demek istemedim. Yalnız..."

Kelimeler bo azıma takıldı. Söyleyecek bir ey bulamadım.

"Yalnız ne?"

Hemen aklıma gelen ilk yalanımı uydurdum.

"Görü tü üm ki iler, hasta oldu unu pek soka a filan çı-
kamadı ını söylediler de," diye geveledim a zımın içinde.

"Hasta mı? Oysa geldi inde gayet sa lıklı görünüyordu bana," dedi.

"î te ben de onun için sormu tum. Sakın gelen ki i onun
o lu olmasın."

Peder bu sefer iyice bozuldu.

! "O lum, bunadı ımı mı sandın benim? Çok ükür zihnim
yerinde, emekli adamımı tanıyacak kadar da aklım ba ımda."

Babam böyle demi ti ama ben bundan ku kuluydum. Aksi
halde durumu açıklayacak hiçbir çare kalmıyordu. Seneler evvel
ölmü bir adamın babamı ziyarete gelmesi söz konusu olamazdı
tabii. Peder arkasından hemen cümlesini tamamladı.

"Hem hatırladı ım kadarıyla hayırsız bir o lu vardı ve ara-
ları iyi de ildi. Babasının semtine bile u ramazdı."

Bu kez tüylerim bir kere daha diken diken oldu. Halit'ten
de aynı eyi i itmi tim. Meseleyi kapatmak istedim.

! "Her ne ise," dedim. "Sen endi elenme, ben icabına baka-
ca ım."

Peder gev edi. "Sa ol o lum. Beni bir dertten kurtarırısın,"
diye kar ılık verdi.

Yanında biraz daha oyalandıktan sonra elini öpüp salon-
dan çıktım. Babamın emektar Çerkez hizmetkârı Cemal Efendi
beni selametlemek için kapıya kadar götürmü tü. O an birden
aklıma gelen soruyu sesimi kısarak ona sordum.

"Cemal Efendi bir ey ö renmek istiyorum senden," de-
dim;

"Tabii, küçük bey. Buyurun, ö renmek istedi iniz nedir?"

"Ama bu sadece ikimiz arasında kalacak. Babama bir ey
çıtlatmayacaksın."

"Siz nasıl isterseniz, küçük bey."

Biraz endi eli bir ekilde sordum.

"Geçen hafta babama eski bir i çisi ziyarete geldi mi? Adı inasi..."

Cemal Efendi duraklayarak suratıma baktı.

"Geçen hafta mı dediniz?"

"Evet. Ya da be on gün evvel?"

Cemal ba mını olumsuzca iki yana salladı.

"Hayır efendim, öyle biri gelmedi. Zaten biliyorsunuz, babanızın ziyaretçisi artık çok azaldı. Bir Mahmut bey geliyor ara sıra, onu hatırlarsınız herhalde. Ara sıra satranç oynuyorlar."

Büsbütün irkildim.

Böyle diyece i âdeta içime do mu tu. Artık ne dü ünece imi kestiremiyordum.

"Eminsin, de il mi?" diye mırıldandım.

"Tabii, küçük bey," dedi. "Öyle biri gelmi olsa, hatırlamaz mıyım hiç?"

"Sana son bir sual," dedim. "Babamın zihninde hiç gerileme hissediyor musun?"

Utanarak yüzüme baktı.

"Affedersiniz, yani bunama filan gibi mi demek istiyorsunuz?"

"Evet, aynen öyle."

"Yo, böyle bir ey söyleyemem. Gerçi zaman zaman bazı e yaların yerini unutuyor, ya da bazı ki ilerini adını hatırlamakta zorlanıyor ama hafızası ma allah yerli yerinde. Mahmut böyle bile mükemmelen satranç oynuyor."

Cemal Efendiye ba ka bir ey demeden pederin evinden ayrıldım...

Kendi evime dönerken asıl benim zihnim iyice karı mı tı. Artık ne dü ünece imi bilemiyordum. O zaman acı bir gerçek daha kafama dank etti. Benim kâbuslarımla babamın eski bir

i çisinin evi arasında nasıl bir ba olabilirdi? Bunu imdiye kadar dü ünmemi tim. Ben o adamı hayattayken bile anımsamıyordum. Ayrıca babamın beni o eve yönlendirmesinin mantıkla açıklanabilecek hiçbir yanı yoktu. Acaba babamda mı bir hayal görmü tü? Eski i çisinin seneler evvel öldü ünü duymamı olması do al olabilirdi, hizmet akdi bitince patronla i çi arasındaki görü melerin kesilmesi de do aldı. Hatta seneler sonra babamın o eski i çisine verdi i sözü hatırlamasını da anlayı la kar ılayabilirdim, zira peder yanında çalı anlara daima efkat ve özveriyle yakla mı bir patrondu. Ama ölmü bir i çinin babamı ziyarete gelip verdi i eski sözü hatırlatması kabul edilemez bir eydi. Hiç ku kusuz beni en ürküten eyde, münhasıran bana ait olması gereken kabuslarımda o evin yer almasıydı. Bunu hiçbir ekilde mantı a sı dıramazdım.

¹ Yoksa asıl çıldırmak üzere olan ben miydim?

Derya haklıydı galiba. Derhal bir doktora görünmem gerekecekti sanırım.

Eve geldi imde berbat bir haldeydim.

Anahtarım la kapıyı açıp içeriye girdi imde sevgilimin beni bu halde görmesini istemiyordum. Gerçi hepimiz açık alanlarda çalı tı ımız için zaman zaman çamurlara bulanmı olarak dön menaiz ola an sayılabilirdi, ama ben rezil bir haldeydim. Kılık kıyafetimin mutlaka bir temizleyiciye verilmesi gerekecekti, inallah Derya henüz gelmemi tir, diye geçirdim içimden. Ama kapanan kapı sesi duyulunca Derya'nın mutfaktan akseden sesini ij ittim.

"Murat! Geldin mi sevgilim?"

Güçlkle, "Geldim hayatım," diye mırıldandım.

Mutfa ın sert zeminde yürürken uzun topuklu terliklerinin çıkardı ı sesleri duyuyordum. Az sonra mutfak kapısında belirdi.!Her zamanki gibi hârika görünüyordu. Zaten Derya'nın

bir özelli i de, bütün gerçek anlamda güzel olan ve kendisine güvenen kadınlarda ki gibi süslenmeye ve makyaja fazla itibar etmemesiydi. Zira o en do al haliyle bile kusursuz oldu onun bilincindeydi. Sırtına bir e ofman üstü geçirmi , altına da üstündekine hiç uyum sa lamayan bol bir etek giymi ti. Bu kıyafeti ba ka bir kadının üzerinde görsem dudak büker, aman ne rükü derdim. Fakat bunu Derya için söylemem imkânsızdı. Yüzünde en ufak bir makyaj izi olmamasına ra men, çehresi benim için gördü üm en ahane ve çekici surattı.

Etkilendi imi görünce hemen gülümsedi.

"Ne o, pek baygın baygın bakıyorsun yüzüme," dedi.

"Nasıl bakmayayım? Her seferinde yüre imi hoplatıyor sun.

Sonra birden çamur içindeki halimi görünce ka ları çatıldı.

"Bu halin ne kuzum? Çamur banyosu mu yaptın?"

Durumu kısa özetlemem lâzımdı.

"Hani babamın bir angaryası vardı ya, onarılacak bir ev. î te onu mahallinde görmeye gittim. Yol berbattı, arabayı o çamura sokamadım."

"Ama sen batmı sın. Hadi yemekten evvel, hemen bir du a gir," dedi.

Neyse ki fazla bir ey sormamı tı. Ben de herhangi bir açıklama yapmaktan kurtuldum. Zaten ne diyebilirdim ki? Gitti im o ev kâbuslarıma giren berhane diyemezdim ya. Do ru banyoya yürüdüm...

Sıcak su sinirlerime iyi gelmi ti. Sofraya oturdu umuzda biraz daha kendime gelmi gibiydim. Allahtan bu ak am Derya pek konu kandı. Konudan konuya atlıyor, gülünç eyler anlatıyor ve konu manın bütün a ırlı ını çekiyordu. Genellikle pek içki içmeyi sevmemesine ra men hazırladı ı iri bonfilenin yanında bir ufak i e de kırmızı arap açmı tı. Bir kadeh arabın bile sinir

lerime böylesine iyi gelece ini dü ünememi tim. Etin yanındaki patates püresini a zına atarken çatalı birden a zının hizasında durdu ve anlamlı bir ekilde yüzüme bakmaya ba ladı.

"Neyin var senin kuzum?" diye sordu.

irkildim hemen. Sanırım durgunlu umu, lâfa az karı tı ımı fark etmi ti. Hiçbir eyim yokmu gibi mırıldandım.

"Neyim olacak ki?" dedim.

- "Geldi inden beri somurtuksun. Bir eye mi sinirlendin?"

"Yo..."

"Öyleyse bu surat niye? Anlattıklarına bile gülmüyorsun?"

j "Yanıyorsun hayatım, sana öyle gelmi . Benim bir eyim yok. Olsa olsa biraz yorgunum hepsi o."

Güzel mavi gözlerini yüzüme çevirip dikkatle gözlerimin içine baktı, ince ince beni süzüyordu. Sonra ahenkli sesiyle kelimelerin üzerine basa basa sordu.

"Dün gece o kâbusu bir daha görmedin, de il mi?"

!Mide bo lu uma yumruk yemi gibi sarsıldım birden. O konunun henüz açılmasını istemişyordum. Tela la söyledim.

"Hayır sevgilim, görmedim," dedim.

ayet bugün rüyalarım giren o eve gitti imi duysa, herhalde küçükdilini yutardı.

Fakat nedense söylediklerime pek inanmamı gibi görünüyordu.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi. "istersen bu gece daha fazla içme. Erken yatarız, bir güzel dinlenirsin. Doydunsa hadi salona geçte, sana bir kahve pi ireyim."

fiyi olur," diye masadan kalktım. Teklifi anlayı la kar ıla mı tım. Ama yemek masasının toplanması için ona yardıma kalkı nca hemen yanıma gelip yana ıma bir öpücük kondurdu.

"Benim kibar sevgilim," diye mırıldandı. "Sen do ru salona git. Ben her eyi hallederim, bu gece yardımda bulunmana gerek yok."

"Ama..." diye itiraza yeltendim, o ise hafifçe sırtımdan itti beni.

"İtiraz istemem. Bu gece ben sana hizmet edece im."

Salona gidip koltuklardan birine çöktüm. Fiziksel bir yorgunluk hissediyordum, ama asıl da ınık olan bedenim de il beynimdi. Ya adıklarımı bir türlü mantık kalıbına uyduramı yordum. Bugün olan hadise beni peri an etmi ti. Gördü üm kâbusları u veya bu ekilde kendime açıklayabilirdim; ama babama olan hadiseyi nasıl izah edecektim? uurunun yerinde oldu unu hizmetkârı Cemal Efendi kesinlikle söylüyordu. Bunama devresine girmi bir ihtiyar satranç oynayamazdı. Bu durumda babam da mı bir rüya görmü tü? Seneler evvel ölmü i çisini gerçek hayattaymı gibi ziyaretine geldi ini nasıl açıklayabilirdi? Ve tabii beni en ürküten nokta da tam karabasanları mın sıkla tı ı bir sırada kar ıma babam tarafından o evin tamiri iste inin çıkmasıydı. Rüyalarım da gördü üm evin gerçekte de var olması beni çıldirtma raddesine getirmi ti.

Elinde kahve fincanlarıyla Derya içeri girince hayallerimden silkinmeye çalı tım. En azından yeni proje çalı malarıyla ilgili bir eyler sormak gere ini duydum.

"Nasıl çizimlere ba ladın mı?" dedim.

"Tam olarak de il. Dü ündü üm ve aklımın takıldı ı bazı noktalar var. Senin de fikrini almak isterim."

"Tabii, sevinirim."

Derya tamamen mesleki nitelikte bazı açıklamalara ba lamı tı. Onu dinlemeye gayret ettim ama elimde olmadan dü üncelerim ba ka yerlere kaymı tı, içimde hep bir korku vardı, acaba bugün ba ıma gelenlerden sonra yata a yattı ımda yine o **lanet** kabus yakama yapı acak mıydı? Az sonra sevgilimin anlattıklarından hiçbir eyi duyamadı ımı fark ettim. Aklım tamamen ba ka yerlerdeydi. Bir ara yaptı ı bir el i aretiyle sanki ba ka bir âlemden dönüyormu gibi toparlandım.

"Gel yanıma," diyordu Derya. "Kuca ıma uzan."

Hemen yerimden fırladım, sevgilimin oturdu u büyük kanepeye uzanıp ba ımı dizlerine dayadım. efkatle saçlarımı okamaya ba lamı tı Derya.

Bir an kendimi çok çaresiz hissettim. Yoksa ben gerçekten bir ruh hastası mıydım? Neler oluyordu bana? Ba ıma gelenlerin bir açıklaması olmalıydı ve bunların ciddi izahını galiba ancak bir ruh hekimi yapabilirdi.

Bu korku ile sevgilimin gö sümde duran elini avuçlarımın içine aldım, iyi ki hayatımda Derya vardı; kafası i leyen, ileri görü lü, aydın ve bu tür safsatalara pabuç bırakmayan cesur bir kız; Zaten sıkıntılarımı duyar duymaz bir psikiyatra görünmemi de ilk söyleyen o olmu tu. Bu kez tavsiyesini yerine getirecektin^ zira bu gidi at hiç de ho de il gibi geliyordu bana. Avucumun içine aldı ım elini minnet duygumu sessizce ifade etmek için sıktım. O da e ilip dudaklarını alnıma de dirdi.

i "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni hayatım," dedi.

"Ne zaman evleneceksin benimle?"

Her kızın aksine bu suali ne zaman sorsam tepki verirdi. Çiftlerin birbirlerini yeterince tanımadan yaptıkları evliliklere hep kar ıydı. Ona göre evlilik, anlayı , saygı ve sevgi üzerine kurulmalıydı. Gençlik yıllarındaki geçici heyecanlar tükenince evlili in çekilmez bir cendere oldu una inananlardandı. Sualime, ne acelen var, zaten evli bir çift gibi ya amıyor muyuz diye kar ılık verece ini sanmı tım. Ama bu defa öyle söylemedi. Bir süre sessiz kalarak saçlarımı ok adıktan sonra sakın bir ekilde mırıldandı.

'jDün gece niye anneme gittim, biliyor musun?" dedi.

Bu sorusunun altında evlili imizle ilgili bir sorunun yattığını sezinlemedi tim fakat anlamamı gibi davranarak omuz silk tim.

"Herhalde özlemi tin, de il mi?" dedim.

"Yalnız o de il," diye mırıldandı.

"Ne peki?"

"Anneme konuyu açtım."

"Öyle mi? Ne dedi annen?"

Aslında kızının hayatındaki erkekle asıl evlenmesini isteyen annesiydi ve bunda da haklıydı kadınca ız. Onunla tanı mı , hatta iki kere dı arıda yemek yemi tik. Muhterem, tadı bir kadınca ızdı. Ona hemen kanım ısınmı tı. Emekli bir ö retmendi. Derya'nın da babası vakitsiz ölünce kızını tek ba ına yeti tirmişti. Ba ka çocu u da olmadı ından hayatının temel dire i kızı olmu tu. Kadının verdi i cevabı çok iyi tahmin ediyordum. Ayrıca bu tür birlikte ya amamızdan da memnun de ildi, ayet birbirimizi seviyorsak bir an önce evlenmemizden yanaydı.

"O adamdan hemen ayrıl dedi."

"Ne?"

Duydu uma inanmamı gibi sevgilimin yüzündeki ifadeyi görmek için gözlerini aramı tım. Herhalde benle aka yapıyordu. "Ciddi olamazsın," dedim. "Annen öyle bir ey söylemez."

"Söyledi ama."

Ba ımı hemen dizlerinden kaldırıp bu kez endi eyle yüzüne baktım.

"Neden ama?"

"Senin çok dik ba lı, inatçı, hep bildi ini okuyan biri olduğunu, beni üzdü ünü, isteklerimi hiç dikkate almadı ını ifade etti."

"İnanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Annen öyle eyler demez."

"Niye yalan mı? Hâlâ bir doktora gitmiyorsun mesela..."

aka yaptı ını anlamı tım ama yine de bir an pani e kapılır gibi olmu tum.

"Hain!" diye homurdandım. "Az kalsın beni inandırıyor-dun."

Beni omuzlarımdan bastırarak, "Yat dizime yine," diye söylendi. Bu defa yüre im rahatlayarak tekrar ba ımı dizlerine koydum.

"Sahi," diye fısıldadım. "Annen nasıl kar ıladı evlenme iste imizi?"

"Ne desin? Memnun oldu, hatta çocuklar gibi sevindi. Kar ar vermekte geciktiniz bile dedi. Benim acele etmedi imi anlayınca, ıık tı üstelik."

"iyi etmi ."

Yattı ım yerden gözlerinin içine bakıyordum. Yüzünde hafif bir gölgenin hasıl oldu unu görünce sordum.

"Eee, ba ka bir sorun mu var?" dedim.

"Bilmem."

"Ne demek bilmem? Söylemedi in ba ka bir ey mi var?"

"Sadece merak ediyorum."

"Neyi?" diye sordum.

"Beni babanla ne zaman tanı tıraca ını."

Babamın konusunun açılması ister istemez beni heyecanlandırmı tı. Birkaç saniye kar ılık vermeden suskun kaldım. Ne diyöce imi kestiremedim. Cevabımın uzadı ını görünce mırıldandı.

"Yoksa beni babanla tanı tırmayacak mısın?"

"Olur mu canım, öyle ey... Tanı acaksınız tabii..."

S'Ne zaman peki?"

"Yakında," dedim... "En yakın tarihte."

Beni omuzlarımdan bastırarak, "Yat dizime yine," diye söylendi. Bu defa yüre im rahatlayarak tekrar ba ımı dizlerine koydum.

"Sahi," diye fısıldadım. "Annen nasıl kar ıladı evlenme iste imizi?"

"Ne desin? Memnun oldu, hatta çocuklar gibi sevindi. Karar vermekte geciktiniz bile dedi. Benim acele etmedi imi anluyınca, ıkı tı üstelik."

"iyi etmi ."

Yattı im yerden gözlerinin içine bakıyordum. Yüzünde hafif bir gölgenin hasıl oldu unu görünce sordum.

"Eee, ba ka bir sorun mu var?" dedim.

"Bilmem."

"Ne demek bilmem? Söylemedi in ba ka bir ey mi var?"

"Sadece merak ediyorum."

"Neyi?" diye sordum.

"Beni babanla ne zaman tanı tıraca ını."

Babamın konusunun açılması ister istemez beni heyecanlandırmı tı. Birkaç saniye kar ılık vermeden suskun kaldım. Ne diyöce imi kestiremedim. Cevabımın uzadı ını görünce mırıldandı.

"Yoksa beni babanla tanı tırmayacak mısın?"

"Olur mu canım, öyle ey... Tanı acaksınız tabii..."

"Ne zaman peki?"

"Yakında," dedim... "En yakın tarihte..."

VjINE o tepenin üzerinden berhaneye bakıyorum. Fakat bu sefer hiç acelem yok, ko muyorum, soluk solu a da de ilim. Ya mur da ya mıyor. nip çıkarken her zaman çamur içinde gördüüm yol bu kez zümrüt ye ili yeni fi kırmı çimenlerle kaplı ba tan ba a. Her taraftaze otlardan yayılan hayat ve canlılık veren kokularla dolu.

Huzurluyum.

Etraf bombo . Taze bahar havasını derin derin içime çekiyorum. Bir çocuk kadar ne eliyim. Bu kez hiç acele etmeden a ır adımlarla ye il çimlerin arasına dalıp bayırdan a a ıya inmeye ba lıyorum. Bahar bütün ihti am ve canlılı ı ile kendisini hissettiriyor. Otların arasında taze sürgünler gibi fi kırmı kıvılgınlar, beyaz papatyalar var.

Mutlulu umu ve co kumu doyasıya ya ıyorum. Işıkla sevdim bir melodiyi çalıyorum. Nasıl olsa acelem yok, zamanım bol, yere e ilip açan yabancı çiçekleri kopartıyorum. Onlardan sevgilime bir buket yapıp verece im.

Sevgilimin henüz gelmedi ini biliyorum.

Ama gelmesi yakındır. Birkaç dakikaya kadar o da bir yerlerden ortaya çıkacaktır.

Onu özledi imi duyumsuyorum...

Hatta bir an evvel ortaya çıkması için yüksek sesle, "Derya," diye adını yüksek sesle esen rüzgâra kar ı ba ırıyorum.

Acaba beni duyuyor mudur diye a a ıdaki evin pencerelerine gözlerimi dikip bakıyorum. Gelece imi biliyor, belki de bana biraz daha güzel görünmek için süsleniyor da olabilir u anda. Oysa buna hiç ihtiyacı yok; ben onu her haliyle güzel buluyor ve deliler gibi seviyorum...

imdi bayırdan a a ıya iniyorum. Elimde topladı ım çiçeklerden iki küme var. Birinde kıztıl gelincikler, di erinde ise beyaz papatyalar. Parmaklarımda ıslak otlar arasından çiçekleri koparıırken bula an nemi bile hissediyorum.

Isl ım hiç kesilmiyor.

, Eve yakla ıyorum iyice...

Ama hiç a ırıyorum, o yıkık dökük berhane, imdi kar ım da tam bir kâ ane gibi duruyor. Görkemli ve son derece bakımlı bir ev. Sanki Allah'ın bu ıssız yerinde sırf orası için in a edilmi muhte em bir konak...

Gururlanıyorum.

Burası sevgilimle bulu aca ım a k yuvamız, paha do rusu, ben öyle sanıyorum.

Bundan Önce de burada Derya ile sevi ip sevi medi imizi hatırlamıyorum, ama onunla bulu mak için özellikle burayı seçti imize eminim.

Q da burada olacak. Belki de çoktan benden önce gelmi tir bile diye dü ünüyorum.

Oymalı, vernikli, a ır ah ap kapının önünde duruyorum. Tam.kapı kanadının ortasında eski tip kalın, a ır bir kapı tokması mevcut. Elim tokma a uzanıyor. Ama çalmama gerek kalmıyor. Kapı yüzü olmayan bir u ak tarafından açılıyor.

Hayrettir, u a ın yüzünün olmaması beni hiç a ırtmıyor, ürkütmüyor da. Sadece bir kuma perde gerilmi gibi olan suratına bakıyorum büyük bir rahatlıkla. U a ın sesi çıkıyor, bu sesi gayet net duyuyorum ama beyaz kuma gerilmi a zının oldu u yerde ne buru ma, ne de bir hareket var.

"Ho geldiniz Murat Bey," diyor adam. "Hanımefendi sizi odasında bekliyor."

Acaba sevgilim, niye beni a a ıya inip kar ılamadı, diye düşünüyorum. Ama anılarım silik; bundan önceki buluşmalarımızda beni nerede ve nasıl kar ıladı nı bir türlü toparlayamıyorum. Pek de önemsemiyorum...

imdi tertemiz bir antredeyim.

Yerler cilalı parke. Mis gibi bir koku yayılır etrafa. Kokuyu çıkaramıyorum, pahalı bir parfüm de olabilir, ucuz hava temizleyicisi sıradan spreylerden biride. Sanki buraya ilk defa giriyorumum gibi etrafa bakıyorum.

Her ey bana yabancı.

Bir çeli ki içinde oldu umun farkındayım, ama durumu kavrayamıyorum. Holün orta yerinde ufak antika bir masa mevcut. Üzerinde taptaze iri sarı çiçekler var. Çiçeklerin ne oldu unu anlamıyorum, ama benim çayırdı topladı m çiçeklerden çok daha güzel.

Utaniyorum birden. Elimdeki çiçeklerin birden Deryaya lâyük olmadı nı hissederek bana kapıyı açan u a a uzatıyorum, bunları çöpe atın diye.

Adam elimdeki çiçekleri hemen alıyor.

Tam o sırada yanımda uzun etekli elbisesiyle bir kadın hizmetkâr beliriyor. a kın bir ekilde ona bakıyorum. Onun da yüzü yok. Tıpkı u ak gibi suratına bez parçası gerilmi .

"Beyefendi, lütfen beni takip edin," diyor.

tiraz etmiyorum.

Kadın hizmetkârın pe ine takılıp sa taraftaki bakımlı ve tam orta yerine yol halısı serilmi basamakları çıkmaya ba lıyo

ruz. Yüzü olmayan kadın hizmetkâr iki basamak önümden merdivenleri çıkararak bana yol gösteriyor.

Artık kalbim hızlı hızlı atmaktadır. Heyecanım doruğa çıkıyor. Az sonra sevgilime kavuşacağım. Nefes nefeseyim.

Suratı olmayan hizmetkâr kadın içeri girmem için odayı ihtar ediyor. Fakat tam odaya adımımı atacağım sırada hafifçe kolumdan tutup, "Dikkat edin beyefendi, içeride size bir tuzak kurulmuş olabilir," diye fısıldıyor kulağıma.

Donup kalıyorum. aklımda aklımda olmayan yüzüne bakıyorum. Ne demek istiyor acaba bu hizmetçi? Ama kadının yüzü yok ki, çehresinden en ufak bir izlenim elde edemiyorum.

Sonra hizmetçi kadın birden gözden kayboluyor. Onu göremiyorum artık. Sanki buharla ıvı uçuğu gibi yok oluyor kadın...

Nefesimi tutuyorum. Hizmetçiyle ilgilendiğim yok. Hafif aralık duran kapıya bakıyor, içeriden sesler duymak istiyorum...

Odadan akseden en ufak bir ses yok...

Merakım galip geliyor sonunda. Parmaklarımın ucuyla aralık duran kapıyı itiyorum. Gözlerim kamaşıyor önce. İçeride yoğun bir aydınlık var, ama bu ne güne ne de elektrik ışığı. Hiç bilmediğim iddetli bir parlaklık. Sanki flaş patlamasının doğurduğu kör edici cinsten, insanın göz kapaklarını kapatmaya zorlayan türden bir ışık.

Bakamıyorum etrafa.

Sonra, Derya'nın sesini duyar gibi oluyorum. "Geldin mi, Murat?" diye soruyor.

Bakamıyordum sesin geldiği yöne çeviriyordum ve yavaş yavaş göz kapaklarımı aralıyorum. Çevremdeki yoğun aydınlık azalırken nutkum tutuluyor, gördüklerime inanamıyorum. Biricik sevgilim çırılçıplak halde ve bir adamın kolları arasında ayakta duruyor. Dehşetli kapılmış vaziyette sevgilimi kucaklayan adamı tanımaya çalışıyorum.

Ama bu evde olan herkes gibi adamında yüzü yok. Sadece bir beyaz bez parçası gerili yüzüne... Ama tüylerimi asıl diken diken

eden ey Derya'nın çehresinde yakaladı im mutluluk havası...
Rahat, kaygısız ve huzur içinde...

Adamın boynuna doladı ı elinden birini kaldırarak uzun ve bakımlı parmaklarıyla bana, "Gel, gel," diye i aret ediyor. Yerimden kımtldayamıyorum. Olamaz, diye inliyorum sadece. Derya bana ihanet edemez, diye geveliyorum içimden. Ama hayal kırıklı mı ifade eden kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülmüyor.

Yalnızca sersemlemi bir ekilde onlara bakıyorum.

"Gel, sen de bize katıl," diye fısıldıyor Derya.

Bu ça rıya hiçbir anlam veremiyorum. Nasıl olur, hayatımın tek de er verdi im kadını, nasıl beni böyle ahlâksız ve erefsiz bir sevi meye davet eder diye köpürüyorum.

Fakat hâlâ hareketsizim.

Bir an odadan hızla çıkıp gitmeyi dü ünüyorum, lâkin sanki bacaklarıma pranga vurulmu gibi kımtldayamıyorum. Beni en fazla rahatsız eden ey de sevgilimin yüzündeki mutluluk ifadesi. ri mavi gözleri duydu u zevkten kayıyor âdeta. Sanki orgazma varmak üzere. Ba ı hafifçe arkaya kayıyor, uzun saçları arkaya kayıyor.

Odanın tam orta yerinde, ayakta ve bir a aç gibi duruyorlar. Yüzü görünmeyen adam imdi bir yandan ritmik hareketlerle sevi meyi sürdürürken bir yandan da Derya'nın geri kayan boynunu durmadan öpüyor.

Hiddetim doruklara ula tıyor.

Ama bu kez kime kızdı mı bilemiyorum. çimden nefret ta tıyor. Birden olanca hızımla ba myorum. Ama bu kez sesim yalnız odada de il, bütün evin içinde yankılar yaratıyor.

"Yeter! Kesin artık bu rezaleti," diyorum.

Derya gözlerini açıyor. a kın a kın bana bakıyor.

Yüzü olmayan adam da ilk defa sevgilimi bırakıp bana dönüyor. Görmüyorum fakat sadece hissediyorum; alaycı bir ekilde gülümsüyor bana...

ruz. Yüzü olmayan kadın hizmetkâr iki basamak önümden merdivenleri çıkararak bana yol gösteriyor.

Artık kalbim hızlı hızlı atmaktadır. Heyecanım doru a çıktı yor. Az sonra sevgilime kavu aca im. Nefes nefeseyim.

Suratı olmayan hizmetkâr kadın içeri girmem için odayı i aret ediyor. Fakat tam odaya adımımı ataca im sırada hafifçe kolumdan tutup, "Dikkat edin beyefendi, içerde size bir tuzak kurulmu olabilir," diye fısıldıyor kula ima.

Donup kalıyorum. a kın a kın olmayan yüzüne bakıyorum. Ne demek istiyor acaba bu hizmetçi? Ama kadının yüzü yok ki, çehresinden en ufak bir izlenim elde edemiyorum.

Sonra hizmetçi kadın birden gözden kayboluyor. Onu göremiyorum artık. Sanki buharla ıp uçmu gibi yok oluyor kadın...

Nefesimi tutuyorum. Hizmetçiyle ilgilendi im yok. Hafif aralık duran kapıya bakıyor, içerden sesler duymak istiyorum...

Odadan akseden en ufak bir seda yok...

Merakım galip geliyor sonunda. Parmaklarımın ucuyla aralık duran kapıyı itiyorum. Gözlerim kama ıyor önce. çerde yo un bir aydınlık var, ama bu ne güne ne de elektrik ı ı . Hiç bilmedi im iddetli bir parlaklık. Sanki fla patlamasının do urdu u kör edici cinsten, insanın göz kapaklarını kapatmaya zorlayan türden bir ey.

bakamıyorum etrafa.

Sonra, Deryanın sesini duyar gibi oluyorum. "Geldin mi, Murat?" diye soruyor.

Ba mı sesin geldi i yöne çeviriyorum ve yava yava göz kapaklarımı aralıyorum. Çevremdeki yo un aydınlık azalırken nutkum tutuluyor, gördüklerime inanamıyorum. Biricik sevgilim çurılçiplak halde ve bir adamın kolları arasında ayakta duruyor. Deh ete kapılmı vaziyette sevgilimi kucaklayan adamı tanımaya çalı ıyorum.

Ama bu evde olan herkes gibi adamında yüzü yok. Sadece bir beyaz bez parçası gerili yüzüne... Ama tüylerimi asıl diken diken

eden ey Derya'nın çehresinde yakaladı im mutluluk havası...
Rahat, kaygısız ve huzur içinde...^N

Adamın boynuna doladı ı elinden birini kaldırarak uzun ve bakımlı parmaklarıyla bana, "Gel, gel," diye i aret ediyor. Yerimden kimildayamıyorum. Olamaz, diye inliyorum sadece. Derya bana ihanet edemez, diye geveliyorum içimden. Ama hayal kırıklı mı ifade eden kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülüyor.

Yalnızca sersemlemi bir ekilde onlara bakıyorum.

"Gel, sen de bize katıl," diye fısıldıyor Derya.

Bu ça rya hiçbir anlam veremiyorum. Nasıl olur, hayatımın tek de er verdi im kadını, nasıl beni böyle ahlâksız ve erefsiz bir sevi meye davet eder diye köpürüyorum.

Fakat hâlâ hareketsizim.

Bir an odadan hızla çıkıp gitmeyi dü ünüyorum, lâkin sanki bacaklarıma pranga vurulmuş gibi kımıldayamıyorum. Beni en fazla rahatsız eden ey de sevgilimin yüzündeki mutluluk ifadesi, iri mavi gözleri duydu u zevkten kayıyor âdeta. Sanki orgazma varmak üzere. Ba ı hafifçe arkaya kayıyor, uzun saçları arkaya kayıyor.

Odanın tam orta yerinde, ayakta ve bir a aç gibi duruyorlar. Yüzü görünmeyen adam imdi bir yandan ritmik hareketlerle sevi meyi sürdürürken bir yandan da Derya'nın geri kayan boynunu durmadan öpüyor.

Hiddetim doruklara ula ıyor.

Ama bu kez kime kızdı mı bilemiyorum, içimden nefret ta ıyor. Birden olanca hızımla ba ırıyorum. Ama bu kez sesim yalnız odada de il, bütün evin içinde yankılar yaratıyor.

"Yeter! Kesin artık bu rezaleti," diyorum.

Derya gözlerini açıyor. a kın a kın bana bakıyor.

Yüzü olmayan adam da ilk defa sevgilimi bırakıp bana dönüyor. Görmüyorum fakat sadece hissediyorum; alaycı bir ekilde gülümsüyor bana...

"i te," diyor. "Sevgilin benim oldu artık. Senden intikamımı alıyorum. Ve bundan böyle her gün her gece burada sevgiline sahip olacağım."

A zımdan bir avaz daha kopuyor.

"Hayır. Buna asla izin vermeyeceğim," diye kükrüyorum.

O ise rahat ve gevrek kahkahalar atıyor.

"Hiçbir ey yapamayacaksın Murat Akyol. Hiçbir ey... Artık ikiniz de benim esirimsiniz. Elin mâhkum. Bu sahneyi hep seyredeceksin. Sonsuza kadar..."

"Delisin sen."

"Asıl deli olan sensin. Önünde sonunda çıldıracaksın."

Sanki aya imdaki a ır prangalardan kurtulmuş gibi çılgınca bir hamle yapıyorum ama bütün sahne o an birden de i veriyor. O iblis herifin elinde birden metali ı ldayan bir hançer beliriyor ve ucunu az evvel öptü ü sevgilimin görtle ma dayıyor.

Mecburen duruyorum.

Adamın hiç akaya gelir yanı olmadı im ve bana duydu u derin kinden dolayı hançeri Derya'nın bo azına tereddüt etmeden saplayacağını anlıyorum. Yapacağım bir ey kalmıyor. Çaresiz sesimi kesip bekliyorum.

Yüzü olmayan dü manım zevk içinde. Sırtmaya devam ediyor.

"Korktun, de il mi? Ödün koptu... Oysa daha bu bir ey de il. Bekle, sabırlı ol. Daha nelere ahit olacaksın. İliklerin donacak. Sana çektireceğim azaptan kurtulmak için ayaklarına kapanıp seni ba ı lamam için yalvaracaksın ama elimden kurtulman mümkün de il. Ben çok acımasızımdır. "

Susmu onu dinliyordum.

"İmdi yapacaklarımı seyreyle," dedi.

Kimildamadan ona bakıyordum. Derya'da ayakta durmuş sanki ipnotize olmuş biri gibi dalgın ama görmeyen nazarlarla beni süzüyordu. Az önceki, ne eli, mutlu, orgazma ulaşmak üzere olan canlı ı tamamen kaybolmuştu.

Yüzü olmayan adam sevgilime dönerek kükredi.

"Göt, u masanın üzerine yat."

Sanki ilk defa odayı görüyordum. Deh ete kapılmı gibi odayı inceledim. Odada sadece kaba sapa tahta bir masadan başka e ya olmadı mı hayretle gördüm. Derya ise emri almı ve hiç düşünmeden yerine getirmek hevesiyle o masaya doğru yakla mı tı. Çıplaklı mdan hiç utanmıyordu. Pervasız ve sorumsuz bir ekilde kalçalarını masaya dayayıp bacaklarını yukarıya çekti, sonra da boylu boyunca uzanıverdi.

Hiç itiraz etmemi ti...

Ben hâlâ kımldayamıyordum.

Masaya yakla an suratsız iblis elindeki hançeri sevgilimin dolgun memeleri üzerinde hafif temaslarla dola tırıyordu. Bana gücünü ispatlamak, içime korku salmak niyetindeydi.

"stersem sevgilini her an öldürebilirim," dedi.

O an beynimde garip algılamalar ba lamı tı. Sanki bu olayı daha farklı zamanlarda ve daha farklı boyutlarda ya amı m gibi geliyordu bana. Aklım birden karı maya ba ladı. Ba mı kaldırıp tavana baktım. Tavandan a a rıya süzülecek kan damlalarını görece imi sandım. Evet, buna benzer bir olaya daha ahit olmu tum. Bu melun katil sevgilimi bıçaklayıp öldürmü tü, hatırlıyordum imdi. O zaman onla yarı mı ama bir seferinde ko uyu ben kaybetmi tim. Mevsim kı tı, imdi gelincikler ve papatyalarla dolu çim alan o zaman tam bir çamur deniziydi. O çamurlu alanda var gücümle ko mu tum. Derya'yı ikinci kere öldürmesine izin vermezdim. Ulumaya ba ladım. Tam bir kurt gibi...

Devamlı sarsılıyordum...

Gözlerim açım/erdi. Kâbus sona ermi ti.

Yine sırlıklam terliydim. Ba mıı çevirip yanı ba ımda uyuyan Derya'ya baktım. Derin bir uykudaydı; demek bu kez rüyamda çı lıklar atmamı tım.

Elimi alnıma götürüp biriken terlerimi silelim. Pani e kapılmama gerek yoktu, artık bu nöbetlere alı mı tım. Korkunç rüyadan uyanmı tım ya, sorun kalmamı tı. Az sonra nefes alıp veri lerim düzene girer, sakinle irdim. Sevgilim yine kurtulmu - tu, hemen yanı ba ımda, sıcak yata ımızda uyuyordu.

Kımıldamadan yatmaya devam ettim. Kalkmak, elimi yüzümü yıkamak, fanılamı de i tirmek istemiyordum. Derya uyanırsa, halimi görür görmez yine kâbus gördü üümü anlayacak, tantanaya ba layacak, hâlâ neden doktora gitmedi ime dair bir sürü sitemde bulunacaktı. En iyisi terimin so umasını beklemkti.

Bir süre karabasanın etkisinden kurtuluncaya kadar uyu yamayaca ımı biliyordum, artık tecrübeyle ö renmi tim bunu. Tek çare beklemkti. Gözlerimi tavana dikip dü ünmeye ba ladım. Yava yava kâbuslarım de i meye ba lamı tı. Bu kez farklı eyler görmü tüm, mesela mevsim de i mi , o metruk ev canlanıp hareketlenmi , içinde hizmetkârlar ortaya çıkmı , yukarıdaki odaya çıkıncaya kadar alı tı ım ritüel bozulmu tu. Galiba kâbusun en etkisinde kaldı ım kısım ise Derya'nın o iblisle sevi mesiydi. Sevgilim o acayip yaratıkla arzu ve hevesle, isteyerek sevi iyordu. Bir an bütün dünyam yıkılır gibi sarsılmı tım. Elimde olmayarak ba ımı çevirip yanı ba ımda mı ıl mı ıl uyuyan Derya'ya baktım.

Tabii bütün bunlar bir rüya idi ve gerçekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Ama içimi rahatsız eden bir hisse kapıldım. Böyle bir ey söz konusu olabilir miydi? Derya bir ekilde bana ihanet eder miydi?

Çok manasızdı ku kum. Biz onla evlilik arifesinde olan bir çifttik. Daha birkaç saat evvel bu konuya oldukça müspet ve anlayı lı bir ekilde yakla mı tık. Beni böylesine seven bir kadın neden ihanete tevessül etsindi ki?

Yine de aklıma geldi o an. Freud bütün rüyaların insanın bilinçaltına yerle tirdi i dizginlenmi seksüel arzularının bir tür

dı a vurumu ekinde açıklıyordu veya buna benzer bir açıklama getiriyordu. Tam hatırlayamıyordum imdi, ama gayri ihtiyarî bir ku kuya dü tüm. Yoksa benim de böyle bir sorunum mu vardı? Neden rüyalarımnda o odada Derya'yı hep çıplak görüyordum? Hele bu son karabasanda sevgilim neden o iblisin kollarında orgazma ulaşmak üzereydi? Benle alay eder gibi sevi meye i tirak etmem için i aretle ça ırmasının anlamı ne olabilirdi?

Bütün bunların hayal oldu unu biliyordum ama ya Freud haklıysa, ya benim de böyle bir sorunum varsa, diye dü ünmekten kendimi alamamı tım. Oysa kusursuz, hatta mükemmel sayılacak bir cinsel hayatımız vardı. Sevi irken hiçbir sınır tanımazdık, birbirimizin istek ve arzularını iyi anlar her türlü kısıtlamanın ötesine geçerdik. En azından benim sorunum yoktu, veya ben öyle sanıyordum.

Acaba mı, diye kekeledim.

Yoksa benim idrak edemedi im bir mesele mi vardı? Haliyle ben bir uzman de ildim, kâbuslarımın anlamını açıklayacak bir yorum getiremezdim, bu olsa olsa bir psikologun veya bir psikiyatrisin çözebilece i meseleydi.

O an kafama dank etti.

Bir doktora gitmemekle büyük hata ediyordum. Ayrıca bu yıpratıcı hayata daha fazla devam edemeyecektim. Sonra ba ka bir sorun beynimi kemirmeye ba ladı. Medeni ve kültürlü bir insan olarak acaba neden doktora gitmekten kaçınıyordum? Gerçekle yüzle mekten korkmamın bir sebebi olmalıydı.

Bu dü ünce beni büsbütün rahatsız etmeye ba lamı tı. Deryanın uyanabilece ine aldırmadan bir sa a bir sola dönme ye ba ladım.

Hiç ku ku yok ki sorun benim beynimdeydi. Bu kadar hayal görmemi ba ka nasıl açıklayabilirdim ki? Her ey benim beynimde ba lıyor yine orada bitiyordu, kısacası hastaydım ve bunu kabullenmekten korkuyordum. Sarıkaya'da gördü üm

evin kâbuslarımdaki eve benzemesi de beynimin bana oynadı ı bir oyun olmalıydı. Ama bu korkuyu yenmeli ve mutlaka bir doktora gözükmeliydim. Aksi halde bu i daha da kötüye gidecekti. Fakat sonra birden babamı hatırladım ve aklım yine karı ır gibi oldu. Tamam, ben hastaydım ve karabasanlar görüyordum, ama babamın beni o eve yönlendirmesini nasıl açıklayacaktım? Babamın yanında çalı an Cemal Efendi'den geçe i ö renmi tim, babamı inasi diye biri ziyarete gelmemi ti, o halde bizim pederde mi hayal görüyordu? Benim kâbuslarımı ekillendiren, benim rüyalarımı tamamlayan hayaller. Bunun mantıksal bir açıklaması olabilir miydi hiç?

Arabanın içinde yan gözle Derya'ya baktım.

Bu gece tek kelime ile hârika görünüyordu. Hafif bir makyaj yapmı tı, a ırıya kaçmayan ama güzelli ini bütünüyle ortaya çıkaran ekilde. Sırtında ipekli gibi hafif kaygan siyah bir elbise vardı. Belki elbisenin rengi onu biraz daha ya lı ve olgun gösteriyordu ama çekicili ini arttırdı ı da bir vakıydu. Füme rengi çoraplar ve yine siyah uzun topuklu ayakkabılar giymi ti.

Babamı ziyarete gidiyorduk. Daha do ru bir ifade ile evlenmeye karar verdi im kızı pederle tanı tırmaya. kimiz de heyecanlıydık. Aile çevrem oldukça dardı, u an ya ayan ve aramda kan ba ı olan tek insan ya lı babamdı. Filhakika Ankara'da yaayan bir teyzem ve onun hemen hemen benimle ya it iki o lu vardı, fakat ayrı ehirlerde oturdu umuz için pek sık görü mez dik. Hele annemin vefatından sonra teyzemin ziyaretleri iyice azalmı tı, ama kuzenlerim kafa dengiydi, stanbul'a her geli lerinde onlarla bulu urdum.

Bu sabah da Derya'nın sımsıcak bedeninin vücuduma sarılmasıyla uyanmı tım. Genellikle o benden evvel uyanır, kahvaltayı hazırlardı. Dün gece de kâbus gördü ümden yeniden uykuya dalmam gecikmi , sabah erken gözlerimi açmamı tım.

Ama sevgilimin sıcak nefesini yüzümde hissedince gözlerim aralanmı suratına bakmı tım. O nefis gözlerindeki arzu dolu bakı lardan da sevi mek istedi ini hemen anlamı tım. Buna hiç itirazım olmazdı; ben de pek çok erkek gibi sevdi im kadınla sabahları a k yapmaya bayılırdım, iste ini geri çevirmeden derhal kar ılık verdim. Yatakta enfes dakikalar geçirdik, sanırım o gece gördü üm karabasanın etkisiyle Derya'ya hoyratça sahip oldum. Bendeki a ın hırs ve azgınlı ın sebebini sanırım, arzuma atfetti. Oysa uuraltımda o suratsız iblisle sevi mesini bir türlü kabul edemememin kırgınlı ı ve hoyradı ı vardı. Derya ise mutadın dı ındaki performansımdan fazlasıyla memnun olmu tu. Bitkin bir ekilde yata a serildi imizde ikimizde iliklerimize kadar bo almı ve rahata kavu mu tuk.

Derya yeniden uyumaya hazırlanırken, "Son zamanlarda seni hiç bu kadar arzulu görmemi tim," diye samimi bir itiraf ta bulunmu tu mutlu bir ekilde gülümseyerek. Ona gerçe i, içimde ya adı ım kıskançlık krizini açıklayamamı tım tabii. Yorgunluktan ben de bitkin haldeydim, yeniden uykuya dalmı tık...

O gün ikimiz de i i asmı tık.

Zaten uyandı ımızda saat sabahın on buçu unu geçiyordu. Kahvaltı ederken sevgilim babamla ne zaman tanı aca ını bana bir daha sormu tu.

Nedenini tam kestiremeden, bu gece gidelim, demi tim. Kelimeler a zımdan dökülövermi ti bir kere, artık geri döne mezdim. Çayımı yudumlarken hâlâ dü ünüyordum; o güne kadar Derya evlilik için biraz daha sabırlı olmamız gerekti ini hep söyler dururken, sevdi im kadım gelin adayın bu baba, diye götürmem yakı ık almazdı. Ama imdi Derya da aynı arzuyu izhar etti ine göre zamanı gelmi sayılırdı. Bu yüzden emri vâki yapıp, hadi bu gece gidelim demi olabilirdim. Ama gerçek neden bu muydu? Yoksa yine babamla kar ıla mak mı istiyordum? Ona soraca ım bazı sualler mi vardı?

Gördü üm kâbusların boyutunu ve korkunçlu unu Derya' dan sakladı ima göre, onun yanında meseleyi babama açamaz, hatta sevgilimin dikkatini çekecek sualler de soramazdım. Gerçi suallerimin rüyalarımında beni rahatsız eden görüntülerle ili kisini Derya anlayamaz, hatta buna ihtimal bile veremezdi, ama çok zeki bir kadın oldu unu da hesaba katmalıydım, çok dikkatli olmam gerekirdi.

O gün ö leyin babama telefon etmi , ak am yeme ine Derya ile gelece imi bildirmi tim. Babam çok sevinmi ti bu habere. O günü sevgilimle dola arak geçirmi tik. kimizde i ten kaytarınca Derya bunu fırsat bilip üstüne bazı giyecekler almak için Ni anta ı, Maçka havalisinde ma azaları dola mı , tabii beni de pe inde sürüklemi ti. Giyim konusunda bu denli mü külpesent oldu unu bilmiyordum. Bir sürü dükkâna girip çıkmı , kılı kırk yarararak seçimini yapmı tı. Sonunda bir çift ayakkabı, kot pantolon, bir iki kazak, kaz tüyü anorak almı tı. Seçti i her eyde de fikrime müracaat etmi ti. Neredeyse bir yıla yakın arkadaşlı mımız sırasında ilk defa birlikte alı veri e çıkıyorduk. Genelde ben hiç de onun gibi zor seçici bir insan de ildim; bir ey hounuma gitti mi, acaba daha iyisini bulabilir miyim diye, vitrinlere bakmam, hemen girer be endi im eyi alırdım. Ama onunla alı veri e çıkmak ho uma gitmi ti. Galiba en önemlisi son derece uyumlu ve dikkat çekici bir çift olu umuzdu. Daha hangi maazaya girsek girelim, hemen gözlerin üzerimize çevrildi ini, tezgâhtarların âdeta bize hizmet etmek için ko u tuklarını fark etmi tim. Galiba ben biraz kasıntı bir tiptim, ama Derya son derece uyumlu ve sıcak kanlıydı. Bize hizmet edenlerle hemen yakın ili kiye giriyor ve fakat i i laubalili e dökmeden, aradaki mesafeyi muhafaza ederek, hem sevgi ve ilgi, hem de yakın **alâka** görüyordu. Güzelli i ile herkesi teshir etmesi de cabasıydı.

Alı veri imiz bitince, elimizdeki paketlerle karnımızı doyurmak için bir pizzacıya girdik. Her zaman hayret etti im koulardan biri de buydu. Derya hiç yediklerine dikkat etmez,

a ın kilo almaya yol açan karbonhidratlı yiyeceklerden uzak durmazdı. O ince ve zarif bedeni nasıl muhafaza etti ine a ıyordum. Zerrece kilo almıyordu.

Karnımızı doyurarak çıktı ımızda hava kapalı ama ya ı -sızdı. Elimizdeki po etleri onun Honda'sına yerle tirirken, "Ne dersin?" dedi. "Bo aza bir uzanalım mı? Nasıl olsa bugün mektebi kırmı çocuklar gibi serazadız."

Hiç itiraz etmedim. Benim de canıma minnetti. Etiler'den, Bebek'e indik. Rumeli Hisarı civarında Derya arabayı deniz kenarında bir yerde durdurdu. Arabadan inmeden önümüzdeki manzarayı seyre ba ladık, ikimiz de konu muyorduk. Sessizli i ilk defa o bozdu.

"Heyecanlıyım," dedi.

Sebebini tahmin ediyordum elbette, ama bozuntuya vermeden sordum.

"Neden?"

Garipse mi gibi yüzüme baktı. Önce sesini çıkarmadı, sonra nazarlarını Bo az'ın akıntılı sularına çevirerek mırıldandı.

"Bana babandan hiç bahsetmezsin. Nasıl bir insandır, merak ediyorum."

Gülümsedim.

"Ya lı bir adam i te, ne olacak. Ama dünya tatlısıdır. Onu herkes sever. Ya amı boyunca kimseyi kırmamı , kimsenin ahini almamı tır. Dürüst, sevecen ve son derece kibardır. Ondan ho lanaca ına eminim."

"Umarım öyle olur."

"Bundan hiç ku kum yok. Babam ayrıca güzellik meftunu olan bir erkektir. Sana bayılacaktır. Senin gibi güzel bir kadını seçti im için de bana te ekkür edecektir."

Derya da gülümseyerek fısıldadı.

"Abartma, Murat."

"Bana inanmıyor musun?" dedim.

Yüzüme minnetle baktı.

"Bir kadının gönlünü alacak, onu yüceltecek lâflar etmesi çok iyi becerirsin."

"Ne yani?" diye mırıldandım. "Mübala a etti imi mi sanıyorsun? Sen benim için dünyanın en güzel kadınısın."

Uzanıp elimi tuttu, sonra da gözleri ı ıldayarak dudaklarına götürdü...

ABAM hayatından çok memnundu. Mutlulu u yüzünden akıyordu. Hastalı ı nedeniyle doktorlar alkol almasını yasakladıkları halde, o gece bütün yasakları delmi , gelin adayının erefine sofrada onunla kadeh toku turmu tu. Gözlerini Derya'dan ayıramıyordu. î in ho yanı, sevgilim de pederle çabuk kayna mı , derin sohbetlere dalmı lardı. Her ikisini de tabii iyi tanıyordum, davranı larında içten ve samimi idiler; zorlama nezâket kuralları uygulamıyorlar, birbirlerinden ho landıklarını bütün açık yüreklilikleriyle ortaya koyuyorlardı.

Babam her daim ölçülü ve etikete riayet eden bir adamdı, aldı ı köklü istanbul terbiyesi nedeniyle, asla ölçüsüz davranmaz, hele yeni tanıdı ı insanlara kar ı daima mesafeli durur, hatta bazı yabancılar onu bu yüzden kibirli ve biraz so uk sanırlardı. Oysa bu gece bizim peder, gelininden ne denli ho landı nı bütün alı kanlıklarını bir yana bırakarak her vesile ile izhar ediyor, daha ilk geceden son derece mültefit ve sevgiyle yakla ıyordu.

Derya'nın da babamdan çok hoşlandı nı hissetmi tim. Çe-kingenli i çabuk kaybolmu , babamın samimi davranı yakınla ması kar ısında o da aynı içtenlikle pedere saygı ve ilgi göstermeye ba lamı tı. Asıl mutlu olan bendim; sanki onların çabucak kayna maları üzerine bir kö eye çekilmi , sessiz ve sakin konu malarını dinliyordum. Ne de olsa aynı i sahasına mensup olduklarından konu acak konu bulmakta da pek zorlanmamı -lardı. Önce in aat mevzularıyla açılan konu maları kısa bir süre sonra daha özel alanlara kaymı , ikisi de birbirilerini daha iyi tanımak üzere derinle mi ti.

Peder, gelini erefine mükellef bir sofr a kurdurmu tu. Ne de olsa zengin bir adamdı; gelin adayının kalitesini önceden tahmin etmi gibi eski Fransız porselen yemek takımlarını çıkartmı , Çek yapımı mavi kristal su ve arap kadehlerini dizdirmi , masanın üstünü gümü amdanlar ve çiçeklerle süsletmi ti. Her ey dört dörtlüktü. Ben bile ortama öylesine dalmı tım ki, bütün sıkıntılarımı ve beynimi kurcalayan sorunlarımı unutmu gibiydim.

Bir ara babam Derya'ya dönerek, "Ke ke Neslihan hanım-efendi de bu gece te rif etselerdi, böylece kendisiyle te errüf etmekten mübâhi olurduk," dedi.

Neslihan, Derya'nın annesiydi.

Sevgilim kıvanç içinde, hafifçe yüzü kızarıarak fısıldadı,

"in allah, efendim. O da sizinle tanı maktan gurur duyacaktır," dedi.

Her ey yolunda gidiyordu. Hem umdu umdan da iyi. Hayatta sevdi im bu iki insanın anla ıp kayna ması haliyle beni de memnun etmi ti. Di er zamanlarda babamda mü ahede etti im ve ya ına verdi im o durgunluk hali tamamen zail olmu , çocuk gibi enlenmi ti. Hatta bir ara üçüncü kadeh arabı içmeye kalkınca müdahale etmek zorunda kaldım.

"Baba," diye mırıldandım. "Alkol yasa nı biliyorsun, bu biraz fazla olmayacak mı?"

Alınmı gibi yüzüme baktı.

"Yapma evlâdım. Kaç zamandır a zıma içki sürmüyorum. Bu mutlu gecemde de içmezsem ne zaman içece im?"

Bu samimi kar ı koyu a sesimi çıkaramadım.

Bizim Burhan beyin mutlulu u sanki sesinde gizliydi. Haklıydı da; alt tarafı zehir de ildi ya içti i. Bu müstesna mutlulu una itiraz ederek gölge dü ürmek istemedim. Ama babamın alkol yasa ı bir an beni yine içimi kemiren dü üncelere sevk etti.

Acaba o da, benim gibi zaman zaman hayaller mi görüyordu?

Doktorları geçirdi i felcin beyin damarlarının büzülmesinden kaynaklandı nı özetlemi lerdı kısaca. inasi meselesini hatırladım yine...

En azından bu gece o konuyu dü ünlemek istemiyordum, ama elimde de ildi. Beynimdeki tereddütler kesinlikle yok oluncaya kadar da sanırım beynimden silip atamayacaktım. Lâkin asıl sorunun kimde oldu una karar veremiyordum henüz.

Ben de bir anormallik oldu u kesindi, ama ya peder de?

Eski i çisinin seneler evvel öldü ü kesindi. Babamın hizmetkârı Celâl Efendi de babamla görü meye kimsenin gelmedi ini ifade etmi ti. Adamca ızın yanılmasına imkân yoktu, zira babamın her türlü i leriyle o u ra ıyordu, eve gelen herhangi bir ziyaretçisini hatırlamaması mümkün de ildi. Hal böyle olunca babamın beni o metruk eve yönlendirmesini nasıl açıklayacaktım?

Bütün ne em kaçmak üzereydi. En iyisi, en azından bu gece bu konuyu beynimden silip atmaktı. Ben de öyle yapmaya gayret ettim...

Dönü yolunda Derya sevinç ve mutluluktan uçuyordu.

"Eee, söyle bakalım," dedim. "Babamı nasıl buldun?"

"Dört dörtlük bir insan. Tam bir stanbul beyefendisi. Bayıldım babana. Çekinmeme hiç gerek yokmu . tiraf edeyim ki, biraz rkyordum."

"Neden?"

"Bana felçli, ya lı bir adam demi tin."

"Do ru. Yine de yle."

"Ama o tür insanlar, genellikle hayata küskün, aksi, ters mi zaçlı olurlar. Fakat baban ya ama evkiyle dolu, hayata dört elle sarılmı , canlı bir ki ilik. A zından bal damlıyor. Konu masını dinleten, konudan konuya atlayan, hitabeti yerinde ve müthi zeki."

Derya'nın babamla ilgili son vasıflandırması beni bir an huylandırmı tı.

"Zeki mi?" diye mırıldandım.

a ırmı gibi bana baktı.

"Evet, kanımca çok zeki bir adam."

"Nereden hkmettin buna?" diye sordum.

Biraz d ündü, omuzlarını silkti.

"Bilmem, bendeki intıbaı öyle oldu. Hani leb demeden leb-lebi anlayan cinsten."

"Emin misin?"

Bu kez daha a ırmı gibi beni süzdü.

"Ne demek istiyorsun sen? Babanın zeki olup olmadı ını bana mı soruyorsun?"

"Hı hıh. Sence onda bunamı bir hal var mı?"

Bu kez kızımı gibi homurdandı.

"Dalga mı geçiyorsun, Murat? Ne bunaması? Adamca ız ya ına göre bizlerden bile zeki vallahi. Bu saçma suali de nereden çıkardın imdi?"

Aklımdan geçenleri belli etmemeye çalı tım.

" u hastalı ı," diye fısıldadım. "Felç nedeniyle beyin damarları devamlı daralıyormu . Doktorların ifadesine göre bu da bunamaya yol açarmı ."

"Yaa?" diye hayıflandı sevgilim. "Öyle mi diyorlar?"

"Evet."

"Kaç senedir bu halde?"

"Altı yedi seneyi geçti."

"Vah, vah çok üzüldüm," diye mırıldandı Derya. "Kaç ya-
ında?"

"Altmı sekiz."

"Beyin kanaması filan mı geçirdi?"

"Evet. Yüksek tansiyondan."

Derya sustu bir süre. Konuyu kapatacağını sanmı tım. Ama
birden yeniden aynı mevzua döndü.

"Garip," diye fısıldadı kendi kendine konu ur gibi.

"Garip olan nedir?"

"Babanda bunama arazından üphelenmen. Bende zihni tı-
kır tıkır i leyen biri imajı yarattı. Ortama uyumu da mükemmel-
di. Meselâ annemin adını sordu bana, sonra da hiç unutmadı.
Kelimleri seçip kullanmakta da kusursuzdu."

Kendimi savunmak gere i duydum.

"Ama doktorlar bunama ihtimalinin yüksek oldu unu söy-
lüyorlar."

"Halt etmi ler," diye homurdandı sevgilim. "Doktorlara da
her zaman güvenmek caiz de il. Bazen onlar da olası ihtimalleri
biraz abartıyorlar. Mesela sen babanda hiç böyle bir araza ahit
oldun mu?"

inasi vakası beynime takıldı. Ama susmak zorunda kaldım.

"Hayır," dedim.

"Yazık. Çok tatlı bir adam. Kanım çok ısındı. Do rusu bu
narsa çok üzülürüm."

Konuyu de i tirmek istedim.

"O da seni çok sevdi."

"Emin misin?"

"Tabii sevgilim. Bunca yıllık babamı tanımaz mıyım? Sana
nasıl muhabbetle baktı mını, nasıl ilgilendi ini fark etmedin mi?"

"Evet, bunu ben de hissettim," diye fısıldayan Derya hafifçe oturdu u koltu a büzülür gibi oldu ve durgunla tı.

"Ne o? Durgunla tın birden."

Hafifçe içini çekti. "Dikkat ettin mi bilmem, kaderin bize oyunu bu galiba," dedi.

"Neymi o?"

"Sen anasız büyümüşün ben de babasız. Hayatım boyunca bir babanın yoklu unu hep hissetmi imdir."

Sesimi çıkarmadım.

Derya sordu tekrar.

"Annenin vefatının üzerinden çok zaman geçti mi?"

"Evet, çok oldu."

"Ne kadar?"

Derya bilmek istiyordu ve sorusu gayet mâsumâneydi....

Birden içimde bir ürperme hissettim. Zihnimi zorladım, annemin ölüm senesini hatırlamaya çalı tım. Fakat gariptir, bir türlü anımsayamıyordum. Sanki kafamın içi bombo tu. Ka larım çatıldı. Bunu toparlayamamam olanaksızdı...

Derya iri gözlerini bana çevirmi ti.

Cevap veremememi farklı yorumlamı tı galiba.

"Affedersin," diye fısıldadı. "Galiba istemeden seni eski ve acı hatıralarına sürükledim. Anneni çok sevdi ini söylemi tin bana."

Oysa o an ben bamba ka bir noktadaydım. Aklım annemin ölüm tarihini hatırlayamama kiletlenmi ti. Sorun sadece yıl, ay, gün de ildi. Olayı bütünüyle hatırlayamıyordum. Galiba daha da acısı vardı...

Ben annemi hatırlayamıyordum...

Bir an BMW'nin direksiyonu ellerimin arasından kayar gibi oldu. Neredeyse deh ete kapılıyordum. Ellerimi direksiyondan kaldırmı yüzümü örtmü tüm. Neyse ki Derya'nın çı lı lı ile toparlandım, zar zor önüme bakıp frenlere asıldım. Sevgilim çı lık atmasa muhtemelen önümdeki araca çarpacaktım.

Araba mıhlanıp kalınca Derya a kın a kın söylendi.

"Ne yaptın Murat? Az daha çarpı ıyorduk. Ne oldu? Neden direksiyonu bıraktın?"

Sesim çıkmadı.

Ama Derya sinirlenmi ti, tabii biraz korkmu tu da.

"stersen ben kullanayım," dedi.

"Tamam, gerek yok. Ben sürebilirim," diye homurdandım, sonra silkinerek yeniden direksiyona sarıldım.

Sevgilim dikkat kesilmi ti. Bir yola bakıyor, arada bir de ba inı çevirip beni inceliyordu. Önce ba ka lâf etmedi ama dikkatimi yeniden yola verdi imi hissedince, hâlâ ya adı ımız olaydan kendini sorumlu görerek fısıldadı.

"Affedersin," dedi yeniden. "Galiba seni üzecek bir lâf ettim."

"Önemli de il."

Önemli olan hadiselerin beni üzmesi de il, i bir an annem hakkında hiçbir ey hatırlayamamam olmu tu tabii. Yava yava beynimdeki sis perdesi aralanıyordu.

"Orta okuldaydım," diyebildim güçlkle. "Onu çok sevdim."

Endi eyle yüzüme baktı Derya. Hâlâ tam toparlanıp toparlanmadı imdan endi esi vardı sanırım. Aklınca yeniden konuyu de i tirmeye kalktı.

"Hayret, vakit gece yarısına geliyor ama köprü yo un hâlâ."

Onu duymamı gibi devam ettim.

"Kanserden öldü."

Ne diyece ini bilemedi. Belli ki az önceki olayın etkisin deydi. Derya'yı tanırdım, imdi konuya devam etmeyecek ama müsait ve rahat oldu umuz zamanda konuyu tekrar açacaktı. Aslına bakılırsa asıl korkan bendim. Bana kötü bir eyler oluyordu, beynimden bir zorum olmalıydı. Kısa bir süre için de olsa, annem hakkında hiçbir ey haurlamamak kesinlikle hayra

alâmet olamazdı. Eve döndü ümüzde ellerim titriyordu hâlâ. Durumumu belli etmemek için ellerimi cebime sokmak zorunda kalmı tım.

Güzel geçen bir günün gecesinin sonu yine bana azap olmu tu. Artık ba ka çarem kalmamı , bir doktora gitmem farz olmu tu. Tıbbi tedavi almak zorundaydım; bu böyle devam edemezdi. Daireme girdi imizde pek konu madık. Derya sessizce soyunup geceli ini giymi sonra makyajını temizlemek için banyoya gitmi ti.

Bitkin bir ekilde yata ın kenarına ili tim.

Soyunacak halim bile yoktu.

Makyajını temizleyip banyodan çıkan Derya bana kısa bir an baktı, halimdeki tuhafı ı hissetmemesi olanaksızdı ama o anlayı la mırıldandı.

"Hadi hayatım, sen de soyunda bir an evvel uyuyalım. Bugün kaytardık, ama yarın tekrar i ba ı yapaca ız. Sabah zinde kalkmalıyız. Benim iyice uykum geldi."

Sevgilim yalan söylüyordu düpedüz. Uykusu olmadığı na emindim, hele hayatında önemli yeri olacak, müstakbel kayınpederi ile tanı tı ı bir gece de daha bir yı ın yorum yapmadan, bana sualler sormadan yata a girip uyuyacağı na asla ihtimal vermezdim. kimiz de gençtik ve normal zamanlarımızda gayet arzulu yduk. Bu gece de birbirimizin olmadan uykuya dalmamız söz konusu olamazdı. Ama Derya, bitkinli imi sezinlemi ve beni daha fazla yormamak için uyku bahanesine sarılmı tı. Anlayı lı davranıyordu.

Bu durum beni büsbütün rahatsız etmi ti.

Yata ın ili ti im ucundan kalkarak âdeta ayaklarımı sürükleyip ben de tuvalete kadar gittim. Kapıyı kapatıp aynadaki aksime baktım. Gerçi yüzüm biraz solgundu ama ilk bakı ta halimde belirgin bir de i iklik görünmüyordu. Bu gece araba

kullanaca ım diye fazla arap da içmemi tim babamın evinde. En kabadayı sı iki kadeh içmi tim, içkiyle ba ı pek ho olmayan Derya bile benden fazla içmi ti.

Elektrik ı ı ında ellerimi inceledim. Titremeleri durmu - tu ama ben hiç de rahat de ildim. Betim benim kül gibiydi. Sanki midesi bulan an ve her an istifra edecek biri gibi yüzüm ye ilimsi gri bir hal alm ı tı. Oysa midem de bulanmıyordu. Önce ceketimi çıkardım, sonra kravatımı çözdüm. Kollarımı sıvayıp belki açılırım diye, so uk suyla ellerimi yüzümü yıkadım. Hiçbir yararı olmadı.

Acaba uyuyabilecek miydim ?

Her zamanki gibi uyumaktan da ürküyordum. Bu gece yeni bir kâbus görmeye çok müsait bir ruh halim vardı ve artık bey^ nimin, vücudumun yeni bir kâbus fırtınasını kaldıramayaca ını dü ünüyordum. Havluyla yüzümü kurularken bir gerçe i daha kavrar gibi oldum. Galiba gördü üm karabasanlar sadece rü- yama münhasır de ildi. Bu gece otomobilde annemi bile hatırlayamadı ımı hesaba katarsak o halimi bile geçirdi im bir nö- bet ekinde yorumlayabilirdim. Kısa bile sürse o vakanın izahı yoktu. Ayrıca dün gündüz vakti i çim Halit'le gitti im o metruk evde gündüz gözü ya anm ı bir hadiseydi. Kâbuslarımdan ta- nıdı ım o evi de gerçekle kar ı tırmam belki de beynimin bana oynadı ı bir oyundu. Daha buna benzer bir sürü soru sorabilirdim kendime.

Bir robot gibi mihaniki adımlarla banyodan çıkıp yatak odasına dönmü tüm. Banyoda ne kadar oyalandı ımı bilmiyordum ama Derya çoktan yata a girmi , girmeden önce de tepedeki ı ı ı söndürüp karanlıkta kalmamam için sadece benim tarafımdaki gece lambasını yanık bırakm ı tı. Ona bir göz attım. Sevgilim uyuyormu gibi gözlerini yummu tu. Bu kadar çabuk uykuya dalmadı ına emindim ama benim de dinlenmem için uyuyor taklidi yapmayı ye lemi ti.

Genelde tertipli bir adamımdır, yata a girerken sırtımdaki

giysileri rast gele bir yere çıkarıp atmam. Ama o gece ceketimi bile askıya asmadan soyunup yata a giriverdim. Gerçekten yorgun hissediyordum kendimi ve tek istedi im hiç rüya görmeden sabaha kadar deliksiz bir uyku çekmekti.

Ama bunu ba araca ımdan çok üpheliydim. Artık insan hayatında rahat, sa lıklı ve deliksiz bir gece uykusunun ne anlama geldi ini ve ne kadar önemli oldu unu ancak yeni yeni anlıyordum. Yorganı kaldırıp Derya'nın yanına ili tim. Sevgilim yata ın sarsılmasında geldi imi anlamı gibi, gözlerini aralamadan, "Allah rahatlık versin," demi ti.

; Hepsi o kadar... Sadece üç kelime...

Fakat gariptir, yata ımın rahatlı ı beni gev etmi , ummadı ım halde beni uykunun derin ve davetkâr karanlık dehlizine do ru çekmeye ba lamı tı. Bu kadar çabuk uykuya dalaca ımı hiç sanmazdım. Daha da garibi o gece sabaha kadar mı ıl mı ıl uyumam olmu tu...

antiye binasına girdi imde Behzat masanın ba ında nes kafe içiyordu. Oda da yalnızdı. Beni görünce gülümseyerek yerinden kalktı. "Günaydın ortak," diye mırıldandı. Dün onu i lerimizin yo unlu una ra men tek ba ına bırakmı tım. Ama hiç de bozulmu bir hali yoktu, hatta bir haber bile vermedi im için serzeni te bulunmamı tı.

"Günaydın," dedim.

"Kahve ister misin?"

"Ver bakalım bir tane."

Behzat kupaya kahve ve krema koyarken nihayet sordu.

"Dün Derya ile birlikteydiniz, de il mi?"

Ba ımı tasdik edercesine salladım.

"Tahmin ettim zaten. Sen gelmeyince belki nedenini ö renirim diye bürosundan aradım, hiç u ramadı ını söylediler. Anla ılan dün ikinizde kaydardınız i ten. Ben de cebinizden

arayıp sizleri rahatsız etmek istemedim. Hayır ola, sizler pek i i böyle kaytarmazdınız, önemli bir ey mi oldu?"

"Öyle sayılır," diye homurdandım.

Merakla yüzüme baktı. Ama mahremiyetimize girmemek için bekledi, benim bir açıklama yapmamı ister gibi. Behzat'ın belki de en sevdi im yanlarından biri de buydu; insanların özel hayatına burnunu sokmaktan kesinlikle kaçınırdı. Ben açıklama yapmazsam fazla sual sormayaca ından emindim.

"Dün gece Derya'yı babamla tanı tırdım," dedim.

Zevkle sırıttı.

"Burhan amca gelinine bayılmı tır artık. De il mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Çabucak kayna tılar."

"Hiç de a mam. Geç bile kalmı tın zaten."

Fakat bendeki durgunlu u görünce kahve fincanını elime do ru uzatırken homurdandı.

"Eee, suratın niye asık? Ba ka bir ey mi oldu?" diye sordu.

Ona hemen cevap veremedim. Birkaç saniye durakladım. Behzat'tan hiç ayırım gayrım yoktu, orta ım olarak ona hayatımdaki bütün mahremiyetleri anlatabilirdim. Nitekim Derya'ya â ık oldu umu da ilk ona anlatmı tım. Sonunda ba ım önüme e ik fısıldadım.

"Behzat, benim bir sorunum var."

"Ne sorunu?"

" u gördü üm rüyalar. Kâbusa dönü tüler. Korkuyorum artık."

Sanki daha önemli bir ey söyleyece imi dü ünmü gibi küçümseyen bir ifade ekillendi yüzünde.

"Tabii o lum," dedi. "Bu kadar dinlenmeden çalı ırsan olaca ı budur. Yorgunluktan geberiyorsun. Sana kaç defa söyledim, öyle bir hafta on gün bir dinlen, bak ne rüya görürsün, ne kâbus. Hani Derya'yı alıp bir Akdeniz turu yapacaktınız, ne oldu?"

"Durum o kadar basit de il," diye söylendim.

Behzat ciddile erek yüzüme baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bu mesele tatile çıkmakla hal olacak gibi görünmüyor bana."

"Ne yani? Sapasa lam adamsın yahu. Neyin olabilir ki?"

"Mesele de bu ya. Bana neler oldu unu ben de kestiremiyorum."

"Bırak Allah'ını seversen, Murat! Saçma sapan birkaç dü gördüm diye kendini ruh hastası mı sanıyorsun imdi?"

"Ama olabilerim de."

Elindeki kahve barda ını dudaklarına götürürken beni süzdü.

"Bilmedi im ba ka eyler de mi var?" diye sordu.

"Galiba öyle."

Bir an durakladı. "Anlatmak ister misin?"

Aslında güvendi im birine içimi dökmek istiyordum, buna iddetle ihtiyacım vardı ve bu konuda Behzat'tan iyisini bulamazdım.

"Sana anlatmı tım," dedim. " u rüyalarımaya giren metruk evi.

"Eee, ne olmu yani?"

"O ev birden kar ıma çıktı. Yani gerçek hayatta. Kabuslarımın dı ında."

Biraz a ırarak yüzüme baktı.

Ne diyece ini pek bilemeden homurdandı. "Nasıl?"

Ona olanları anlattım. Behzat birkaç saniye suskun kaldı. Sanırım aklında mâkul bir açıklama tarzı arıyordu. Sonunda gülerek mırıldandı.

"Hâlâ anlamıyor musun? dedi.

"Neyi?"

"Aslında o metruk evi rüyalanndaki ev sandın. uurlaltının sana bir oyunu. Zira beynin hep o evle me gul. Rüyaların beynine iyice i lemi . Birden kar ıma eski ve harap bir bina çıkınca

onu rüyalarına giren ev sandın. Hepsi o kadar ve bu denli basit."

"Hayır," diye inledim. "Bu kadar basit de il. Çünkü o evin üst kattaki odasında o ah ap masayı dahi buldum."

Buna birden kar ılık veremedi. Aklının karı tı nı anla mı tım. Bu kez kekelemeye ba ladı. "Tasadüf de olabilir," diye söylendi.

"Ne tasadüfü Behzat!" diye gürledim.

"Dur yahu! Hemen pani e kapılma... Anlattıkların zaten saçma sapan eyleler. O eve giderken her seferinde yar ı tı nı kötü adam, bir seferinde seni kar ılayan yüzü olmayan hizmetkârlar, bütün bunları mantıkla açıklayabilir misin? Belli ki rüyalarının etkisindesin. O masaya gelince belki i e yaramadı ı için terkedilmi bir e ya olabilir. Kimsenin i ine yaramadı ı içinde orada terkedilmi tir."

Acı bir ekilde gülümsedim.

"Ba ka bir e ya de il de, rüyalarım da gördü üm tek o masa mı?" dedim.

Bu kez susmak zorunda kaldı.

"Hepsi o kadar da de il."

Bir kere daha endi eyle yüzüme baktı.

"Ba ka ne var?"

Seneler evvel ölmü inasi Sarıkaya'nın babama vaki ziyaretini anlattım. Cemal Efendi'nin söylediklerini de.

Büsbütün afallamı tı.

"Yani baban o eski yanında çalı an adamın öldü ünü bilmiyor mu?"

"Duruma bakılırsa, bilmiyor," diye söylendim.

Behzat inanamaz gibi homurdandı.

"Yahu sakın Burhan amca da bunamaya ba lamı olmasın. Olur mu olur yani. Kaç senedir o halde. Bu son söyledi in inanılır gibi de il."

Birkaç saniye dü ündüm ben de. Sonra orta ıma sordum.

"Üniversitedeki talebelik yıllarımızda sık sık bizimkilerin yazıhanelerine de antiyelerine de giderdik. Sen inasi Sarıkaya diye birini hatırlıyor musun o yıllardan?"

Behzat dü ünmeye ba ladı. Daha sonra olumsuzca ba mını salladı.

"Çıkaramadım," dedi. "Ne i yaparmı irkette?"

"Ben de bilmiyorum."

"Burhan amcaya sormadın mı?"

"Fırsatım olmadı. Bir de öyle a ırmı tım ki, itiraf edeyim akıl edemedim."

"Tuh be! Ke ke sorsaydın. O devirde çalı an ustalardan birimiymi , yoksa muhasebede görev yapanlardan mı? Ben kambur bir adamı anımsıyorum ama onun da adı inasi de il akir'di sanırım. Muhasebe i lerine bakardı galiba."

in kötüsü, ben o kamburu da anımsamıyordum.

"Bana sorsana bir daha," dedi Behzat.

"Neyi sorayım?"

"Bu inasi denen adamı tabii, kimi olacak. Ne i görürmü , irkettten ne zaman ayrılmı falan filan."

Sinirlenerek homurdandım.

"Ne yararı olacak Behzat? Sana adam çoktan ölmü diyorum. O yörede oturan bizim i çiler bile yıllar önce öldü ünü biliyorlar. Kalıpcı Selim de, Halit de aynı eyi söylediler."

"O da do ru ya," diye beni tasdik etmek zorunda kaldı Behzat. Ama sonra hemen itiraza kalkı tı. "Sen onlara bo ver. ikisi de cahil, geri kafalı eyler. Baksana, bu devirde hâlâ hortlaktı, yok cindi, hayaletti diye abuk subuk eylere inanıyorlar. Ev metruk ise çevre halkı böyle hikâyeler uydurmaya bayılırlar. En iyisi biz gidip mahallinde bir ara tırma yapalım."

Yadırgayarak orta ima baktım.

"Ne ara tırması?"

"Yahu diyelim ki, o araziyi satın almaya kalkı tık. Sahibinin kim oldu unu ö renmeyecek miyiz? Sen bu cahil heriflere bo

ver. Bak görürsün, bizim gibi iki kalontor müteahhit ortaya bir çıksın, senin inasi'nin izini hemen buluruz. En azından adamın gerçekten ölüp ölmedi ini ö reniriz. Bizi gerçek alıcı sanıp hemen pe imizden ko arlar."

Behzat do ru söylüyor olabilirdi.

Dü ündüm bir an. Ama öyle de olsa, inasi denen adam gerçekten ya asa bile babama yaptı ı ziyaretten Cemal Efendi'nin haberi nasıl olmazdı? Behzat üzüntümü anlamı gibi, "Hadi " dedi. "Atlayıp arabaya gidip u i i enine boyuna bir inceleyelim."

Çaresiz yerimden kalktım...

EHZAT'ın High Lander'ı homurdanarak çamurlu tepeyi tırmanmaya başladı. Yol gerçekten tam balçıkla kaplıydı, ama güçlü jeep fazla zorlanmadan yol alıyordu. Metruk eve yakla tıkça ikimizi de bir sessizlik almı tı. Araç tepeye varınca Behzat merakla a a ıdaki viraneye baktı. Çevrede zaten ba ka hiçbir yapı yoktu ama orta ım gayri iradi sordu.

"Bu mu?"

"Evet," diye mırıldandım.

Bir an bayırdan a a ıya inmeden frene basıp yukarıdan virane evi inceledi. Sonra tamamen bana mesleki gibi gelen bir merakla fısıldadı.

"Bu yöre için biraz garip bir yapı de il mi? Bir gecekondu görece imi sanmı tım, ama burası eski ah ap stanbul evlerine benziyor. Ne zaman in a edilmi acaba?" dedi.

"Hiç bilgim yok."

"Neyse, ara tırıp ö reniriz. Nasıl olsa yapıldı ı tarihi bilen biri çıkar."

"Umarım," diye fısıldadım.

Behzat arabayı vitese takmadan önce bana dönüp baktı. Herhalde yüzümdeki gergin ve sinirli ifadeyi sezinlemi olmalıydı. Ona bakmıyordum fakat içimden bir his onun da gerildini söylüyordu.

A ır a ır bayırdan a a ıya süzölmeye ba ladık. Gayet yava gitmemize ra men koca jeep bir ara savrulur gibi oldu. Neyse ki bir problem ya amadık ve evin önüne kadar geldik. Yine etrafta tek bir Allah'ın kulu görünmüyordu.

Önce ben indim araçtan.

iki tepenin arasından kopup gelen sert bir rüzgâr yüzümü yaladı. Havanın serin oldu unu pek tabiidir ki biliyordum ama sanki bu u ursuz eve gelince ortam bile de i meye ba lıyor, iklim içimdeki korkuya uygun olarak serde iyordu. Jeep'in içinde de hissetti imiz sert poyraz imdi fırtına gibi esiyordu.

Behzat'ın yanıma gelmesini bekledim. Orta ımın biraz erken seyrekle mi saçları rüzgârında etkisiyle uçup duruyordu. Yanıma yakla tı. Belli etmemeye çalı iyordu ama Behzat'ın da nedense hafifçe ürktü ünü hissetmi tim. Az önce çevre sâkinlerinin hortlak ve hayaletlerle ilgili dedikodularına alaylı ekilde yakla an orta ım da imdi metruk evi görünce etkilenmi e benziyordu.

"içeriye girmek istiyor musun?" diye sordum yüzüne bakmadan.

Orta ım ve çocukluk arkada ımı tanımaz mıydım, "Buraya kadar gelmi ken, görmek isterim tabii," diyen sesindeki çatlak ve ürkek sesi yakalamı tım. Belli etmemeye çalı iyordu ama bendeki korku sanırım ona da sirayet etmi ti.

Sokak kapısına yakla tım evin.

Esen sert rüzgârla her zaman aralık duran tahta kapı ileri geri aralanıp duruyordu.

Hafifçe ittim kapıyı. Öne geçerek içeriye girdim.

Behzat bir adım arkamdan geliyordu. Tam yanıma gelip

durdu. çeride di er geli imde fark etmedi im bir koku vardı. Sanki ah abın zamanın etkisinde kalarak çürümesinin verdi i pıs ve sevimsiz bir koku. Kırık camlardan dolan rüzgâr anaforlar yaratıyordu içerde.

Behzat'a bir nazar attım. Yüzü bembeyazdı. Yani u ursuzlu una inanamadı ı bo bir evi gezerken olması gereken rahatlıktan bir hayli uzaktı.

Demek ki onu da tedirgin eden bir ey vardı. Kendi korkumu anlayabilirdim; zira rüyalarımında bir kâbus gibi ekillenen evin gerçe iyle kar ıla mak beni haliyle ürkütebilirdi ama onun da heyecanlandı ina bakılırsa, bu lanetlenmi evin insanı çarpan, etkileyen bir büyü olmalıydı.

kimizden de ses çıkmıyordu.

Tam o sırada kar ımızdaki lo bölmelerden üst üste sert sesler gelmeye ba ladı. Behzat hemen, "Bu da ne?" diye sordu kısık sesle.

Sesi bile korkmu gibiydi.

Kendimden emin bir ekilde mırıldandım. "Arka odaların çarpan panjurlarından birinin çıkardı ı ses," dedim. "Evin bütün camları kırık. Rüzgârın etkisiyle panjurlar sallanıp duruyor. Korktun mu yoksa?"

"Saçmalama. Gündüz vakti, bo bir evde neden korkacağım ki?"

çimden gülümsedim ama bunu Behzat'a belli etmedim. Normal artlarda Behzat gibi eri kin biri rahatlıkla bu sesin kayna ını tahmin edebilirdi, ama gerginli i nedeniyle toparla yarnamı , ürkmü tü birden.

"Gidip bir bakalım mı?"

Olur, anlamında ba ımı salladım. Anla ılan önce ilk giri katını inceleyecektik. O an ilk defa garip bir beklentiye kapıldım. Sanki her an kar ımıza dü lerimde gördü üm yüzü beyaz bez parçasıyla örtülmü hizmetkârlardan biri çıkacakmı gibi geldi bana. Düzgün muhakeme yapamadı ımın farkındaydım,

ama öyle birinin Behzat'a da görünmesini do rusu bir an çok istemi tim. Rüyalarım da ya adı ım vah etin ba kaları tarafından da hissedilmesini istemek gibi ters bir beklentiye sürüklenmi -tim. Tabii böyle bir ey olmayacaktı. En azından onların sadece kâbuslarımın mahsulü oldu unu idrak edecek kadar aklım ba -ındaydı çok ükür.

Viranenin arka tarafında iki oda vardı.

Bombo , ah ap zemini kararmı , tahtaları yer yer çökmü , sevimsiz ve ürkütücü bir manzara, insan bir zamanlar burada normal bir hayatın sürdürüldü üne âdeta inanası gelmeyecek kadar zamandan kopuktu. Odalardan birinin tam ortasında kocaman bir tarla faresinin le i duruyordu. Onu görür görmez safram kabarmı tı.

Yeniden giri teki hole döndük.

Behzat, "Ne sevimsiz bir yer," diye fısıldadı. Sonra galiba elinde olmadan bana soruverdi. "Dü lerinde de buraları böyle mi görüyorsun?"

Bir an dü ündüm, sonra ba ımı sallayarak onayladım.

"Gel," dedim. "Asıl seni üst kattaki o berbat odaya götü reyim."

Bir an Behzat'ın itiraz ederek, bo ver artık, çıkalım buradan diyece ini sandım. Ama o beni sessizce takip etti. Merdivene yürürken onu uyarmak zorunda kaldım.

"Basamaklara dikkat et, bazıları çürümü ."

One geçtim ve tırmanmaya ba ladık. Üst kata çıkarken sınırlarım iyice gerilmeye ba lamı tı. Aslına bakılırsa Behzat'ın varlı ından cesaret alıyordum. Korkak bir insan olmadı ım kesindi, lâkin bu hayatta alı ık oldu umuz türde bir korku kayna -ı de ildi; insanlar genellikle anlamadıkları, bilmedikleri bir ey kar ısında korku duyarları veya mahiyetini tayin edemedikleri bir tehlike kar ısında kendilerini buldukları zaman ürkerlerdi.

Belki bo bir evin korkulacak hiçbir yanı olamazdı, ama bu ev kâbuslarınızda ısrarla size görünüyorsa o zaman içinizdeki

korkuyu yenemiyordunuz. Dikkat edilmezse her an a ırlı ımız altında kopup da ılacak basamakları atlarken sordum.

"Korkuyor musun?"

"Hayır," dedi Behzat.

Ama sesi bo uk ve titrek ıkmtı tı. Onun da ürktü ü n saklamaya çalı tı ını hemen anlamı tım. Üstelemedim.

Üst kata çıkınca kapısı aralık duran odayı i aret ettim.

" te bu oda," dedim. "Dü lerim hep bu odada noktalanıyor."

Kapının önünde duruyorduk. Meraka kapılan Behzat yavaşça aralık duran kapıyı itti ve ba ını uzatıp içeriye bir göz attı. Sanki içeriye girmekte tereddüt ediyormu gibi bir an durakladı. Sonra odaya bir adım attı.

Tahta masa tam odanın ortasında, her zaman ki yerinde öylece duruyordu. tiraf edeyim ki, bir an onu yerinde bulamaya cakmı ım gibi bir endi eye kapılmı tım; zira bu lânetli evle ilgili hiçbir a ırtıcı olay artık benim için sürpriz te kil etmiyordu.

Behzat uzaktan kaba saba ham tahtadan yapılmı masaya sanki bir e ya gibi de il de, tuhaf bir yaratık gibi bakıyordu. Nihayet donuk bir sesle sordu.

"Derya'yı hep bu masaya ba lanmı olarak mı görüyorsun dü lerinde?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

"Ve de ba ında ona kötülük yapmaya çalı an eli bıçaklı bir adam hayal ediyorsun?"

"Aynen öyle."

"Tuhaf... Çok tuhaf..."

Sinirlenerek homurdandım.

"Nesi tuhaf?"

Behzat'ın dudakları iki yanına sarktı.

"Ne bileyim, oldukça yadırgadım. Sa lıklı bir insanın hayatında daha önce hiç görmedi i bir evin böyle ürkütücü bir kâbusa zemin olması çok ilginç."

"Haklısın, ama olaylar aynen böyle geli iyor."

Behzat'ın yüzüne baktım bir an. Orta ım sanki hiç ummadı ı bir ey yakalamı gibi nazarlarını kararmı tahta zeminin üzerine dikmi , yerde duran bir eyi görmeye çalı ıyormu gi-biydi. Titrek bir sesle sordu.

"Derya'yı bu masaya ba lanmı olarak mı görüyordun?" diye sordu tekrar.

"Evet, dedim ya?"

"Sonra onu iplerinden sen mi çözüyordun?"

Bunun cevabı zihnimde pek berrak de ildi. Dü ündüm birkaç saniye.

"Onu hatırlamıyorum," diyebildim,

"iyi dü ün."

Bu garip sualler kar ısında Behzat'a baktım.

"Neden soruyorsun ki?"

Behzat bana cevap verecek yerde a ır adımlarla masaya yakla ıp yere e ildi ve masanın kalın ayaklarından birinin yanında duran bir eyi eline aldı. Ne oldu unu görememi tim. Orta ım imdi a kınlıkla elinde tuttu u eye bakıyordu.

"Nedir o?" diye sordum.

Behzat a kın bakı larını bana çevirdi. Bir avucunun içindeki nesneye bir de endi e ile gözlerime bakıyordu. Bu kez hızla yanma yakla ıp tuttu u eye baktım.

Kesik, kalın bir ip parçasıydı bu.

Bir an betim benzim sarardı. Herhangi bir yorum yapamadım. Gözlerimi arkada ımın avucu içinde tuttu u ipten alamıyordum.

Sanırım ikimizin de aklından o an aynı eyler geçiyordu.

Behzat bakı larını yeniden elindeki ipe çevirmi ti. Dikkatle kesik parçayı inceliyordu.

"Ama bu imkânsız," diye fısıldadı kendi kendine.

"Nedir imkânsız olan?"

" u ip... Al, bir de kendin bak. incele..."

Uzattı ı ipi elime alıp baktım. Kalınca sıradan bir ip görün-
tüsündeydi. Ama aklımdan geçenleri anlamı tım tabii. Dizleri-
min ba ı gev edi. Sesim çıkmadı.

"Fark ettin mi? " diye sordu. "Bu ip yeni kesilmi . Rengine
bak, sararıp solmamı . Eskiden kalma olsa, çürümü , yıpranmı
olması gerekir. Allah, Allah! Buna bir anlam veremiyorum. Ke-
silmeden hasıl olan lifler bile üzerinde duruyor daha."

Kekeleyerek mırılandım.

"Ne dü ünüyorsun?"

"Ne bileyim, Murat," diye söylendi. "Ama kalıbımı basarım
bu ip keskin bir bıçakla kesilmi . Hem de yakın bir tarihte."

"Yani kâbuslarımda oldu u gibi, de il mi? Söylemek iste-
di in bu mu?"

Orta ım cevap vermedi.

Dalmı dü ünüyordu. Sonra birden ürpererek, "Hadi, gi-
delim buradan," diye mırılandı ve aceleyle odadan çıktı. Ben
de hızla pe inden se irttim. Çürümü basamaklara aldırmadan
hızla merdivenleri indik...

Jeep'e girdi imizde Behzat benden fazla sarsılmı gibiydi.
Hiç konu muyordu. Aracı çalı tırırken gayet dalgın bir haldey-
di. Çamurlu yola arabayı sokarken endi eli bir ekilde söylen-
meye ba ladı.

"Bu durum hiç ho uma gitmedi, dostum."

"Açık konu Behzat," dedim.

Orta ım bir yandan kesif çamurlu yolla bo u urken bir
yandan da bana lâf yeti tirmeye çalı ıyordu.

"Bilirsin, ben pozitif dü ünceli bir insanımdır. Ne hayalet,
hortlak masallarına inanırım, ne de lanetlenmi ev hikâyelerine.
Ama anlattıkların ve u buldu umuz ip parçası çok midemi bu-
landırdı. Sana açık söyleyeyim, aklım karı tı birden."

"Yani?"

Behzat **bir** an durakladı yine. Gözünü yoldan ayırıp kısa bir süre gözlerimin içine baktı endi eyle.

"Bana her eyi tam bir dürüstlikle anlattı ına emin misin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak Murat, benim aklım böyle eylere pek basmaz. Bunca yıllık arkada ımsın, durumu hep senin rüyalarının yorgunluk-tan kaynaklandı mını dü ünüyordum. Ama buldu umuz o kesik ip parçası, somut bir delil niteli inde. Dedi im gibi, keskin bir bıçakla kesildi i de gün gibi **a ikâr.**"

"Eee?"

Behzat'ın yüzü birden kızarmı tı. Aramızdaki eski ve köklü arkada lı a ra men birden utanmı gibi homurdandı.

"Sen hiç buraya Derya'yı getirdin mi?" diye sordu.

a ırmı tım.

"Yoo," dedim. "Niye getireyim ki?"

"Açık konu benimle. Ortada babanın bir iste i söz konu-su, sevgilinde bir mimar. Belki onu evin halini göstermek, ne yapılaca ını kararla tırmak için buraya getirmi olabilirsin."

Orta ımın iddiasmdan pek bir ey anlamamı tım.

"Getirmedim, ama getirmi olsam bile ne çıkar ki?"

Behzat yutkundu, aklından geçenleri ifadede zorlanır gi-biydi.

"Ne de olsa ikiniz de gençsiniz. Bu metruk evde hiç sevi-meye filan kalkmı olmayasınız?"

Gözlerim irile ti.

" aka mı yapıyorsun? O boktan evde böyle bir eye kalkı-aca ımızı nasıl dü ünürsün Behzat? Çıldırıldı mı sen?"

"Senin hayal gücünün zengin oldu unu bilirim. Belki de öyle bir eye kalkı tınız, sonra da yaptı ın seni etkilemi olabi-lir. Yani dü lerine girecek kadar."

"Saçmalama."

"Öyleyse o yeni kesilmi ip parçasının o evde ne i i var?"

Oda bombo tu, masadan ba ka tek görünen ey o ipti. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Tepem atmı tı birden, orta ima gürlüdim.

"Çıldırđın mı sen, Behzat? Nasıl dü ünürsün böyle bir eyi? î im gücüm yok da, sevgilimle o pislik yuvası berhane de a k fantezileri mi ya ayaca ımı sanıyorsun?"

Behzat önüne baktı, mahcup olmu gibi yutkundü.

"Kusura bakma," diye fısıldadı. "Saçmaladım galiba. Bana öyle esrarengiz olaylar anlattın ki, elimde olmadan ben de hayal kurdum sanırım. Hem kabul edelim ki, o harap evin gerçekten insana tesir eden bir yanı var. çeri girer girmez ürperdim. Bona dememi ler içinde hayaleder dola ıyor diye. nsana ürperti veren, korku sindiren garip bir tarafı mevcut. O ipi görünce de iyice saçmaladım."

Sustuk ikimiz de.

Arkada ım merakla sordu.

"O ipi orada bırakmadın, de il mi?"

Evden çıkarken ipi montumun cebine tıkmı tım. Elime cebime sokup ipi çıkardım.

"Yanıma aldım," dedim.

"Bir daha bak. Ne kadar yeni, de il mi?"

a kın a kın ipi inceledim. Behzat haklıydı. Eskiden kalmı , zamanın yıpratıcı etkisine u ramamı tı. Bunu nasıl açıklayabilirdik? Dü ünmeye ba ladım.

"Belki de yakın zamanda biri eve girmi tir," diye tahminde bulundum.

"Belki de. Ama herkes bu evin bo ve lânetli oldu unu biliyormu , bana öyle söylemi tin. O zaman kim elinde iple bu eve girer ki? Ne almayı dü ünümü olabilir?"

"Kim bilir?" dedim. "Belki de hâlâ çalınacak bir ey kalmı tır diye hayal edenler olabilir."

"Hiç sanmam," dedi Behzat.

Kafam atmı tı yine.

"Bana mâkul bir ey söyle, Behzat!" diye ba ırdım.

O da sesini yükseltti.

"Ne bileyim birader, aklıma bir ey gelmiyor ki?" dedi.

"Belki de biz yanılıyoruz. Bizimki saçma bir varsayımdan ibaret; ipin yeni kesilmi oldu u hükmünü çıkardık. Nereden bilece iz, bu i in uzmanı de iliz ya..."

Baktım, Behzat bizim antiyenin yolunu tuttu. Cesaretimi toplayıp sordum.

"Hani çevrede ara tırma yapacak, evin geçmi ini bilenlere sorular soracaktık. Vaz mı geçtin yoksa?"

"Bo ver," diye homurdandı. "Bu hadiseyi unut. Burhan amcaya da münasip bir dille evi onardım de. Adamca ız nasıl olsa, gidip bir göreyim diyecek hali yok ya. Bu olay hiç ho uma gitmedi benim. Sen de beyninden silip atmaya bak."

ilk defa gülümsedim.

"Ne o? Yoksa korktun mu?" dedim.

Behzat sararmı çehresiyle bana dönüp en içten sesiyle konuştu.

"Gerçe i bilmek ister misin? "dedi. "Korktum. Vallahi de korktum. O ev gerçekten tekinsiz bir yere benziyor. Bir daha adımımı atmam."

Açıklaması zordu fakat garip bir memnuniyet hissine kapılmış tım.

Demek olaylar kar ısında pani e kapdan tek insan ben dedim...

LLtfhK bir ip parçası âdeta hayatımdaki dengeleri altüst etmi ti. Ak am eve dönmeye çalı rken arabanın içinde zihnim yine bu mesele ile me guldü. O zamana kadar meseleyi hafife alan, anlattıklarımı bedenî ve fikrî yorgunlu uma ba layan Behzat bile ürkmü ve en kötüsü bana hasta biriymi im gibi bakmaya ba lamı tı.

Ne garipti, ilk nazarda aklına gelen ihtimal kafamın tasının atmasına yol açmı tı. Böyle bir olasılı ı dü ünmesi bile yanlı ve de ayrıca çirkindi. Ben öyle çılgın cinsel fantezileri olan biri de ildim; bunu Behzat'ın da bilmesi gerekirdi. Ayrıca öyle fantezileri ya amak istesem bile, bula bula o evi seçmem nasıl mümkün olurdu, ba ka yer mi kalmamı tı? Orta ima bozulmu tum. Fakat itiraf edeyim ki, arabanın içinde köprü trafi inin insanı delirten dur kalkları arasında imdi ben de o ipi dü ünmeye ba lamı tım.

Behzat'ın haklı oldu u cihetler vardı. Bunu inkâr edemedim.

O ip kesinlikle yeni idi. Oraya dü ürülmü veya kasten bırakılmı tı. Evet, kâbuslarımda Derya'yı o masanın üzerinde ba lanmı olarak görüyordum, ama neden Halit'le geldi im seferde o ipi fark etmemi tim? Gözümünden mi kaçmı tı acaba? Belki de o masanın ruhumda yarattı ı nefret nedeniyle yerlere hiç dikkat etmemi tim.

Trafik yo unlu unu bütün iddetiyle devam ettiriyordu. Adım adım ilerliyordum.

Galiba ruhumdaki asıl fırtına, dü lerime giren kâbuslarla gerçek ya amda uyanıkken kar ıla tı im ve izahında zorluk çekti im olayların esrarengiz bir biçimde örtü mesiydi. Hem bir eye daha dikkat etmi tim; korku içime sindikçe gerçek hayatta kar ıma gün be gün yeni vaka anlam veremedi im tarzda ortaya çıkıyordu. Belki bir ruh doktoru dü lerime bir izah getirebilir, bana yardımcı olabilirdi, ama babamın ölmü bir emektarının kendisini ziyaret etti ini söylemesini, onarımını istedi i evin kar ıma rüyalarımnda gördü üm ev olarak çıkmasını ve bugün buldu umuz ipi nasıl açıklayacaktım? Çaresizlik kar ısında aklım karı ıyor ve gittikçe i in içinden çıkamaz hale geliyordum.

Ayrıca rüyalarımnda benle didi en, sevgilimi öldürmeye kalkı an o suratsız adam kim olabilirdi? Dü lerin semboller üzerine kurulu oldu unu biliyordum, o yüz­süz iblis kötülü ümü isteyen bir dü manım olmalıydı. Ama kim? Çok dü ünümü ama öyle birini bulamamı tım. Hayatta bana dü man veya hasım olacak, kötülü ümü isteyecek hiç kimseyi hatırlamıyordum.

Daha hâlâ Anadolu yakasındaydım ve köprü giri ine varmamı tım. Kolumdaki saate bir göz attım, yedi buçuk olmu tu. Derya çoktan eve gelmi ti herhalde. Ona gecikece imi söylemek için telefona sarıldım. Zilin üçüncü çalı nda sevgilim telefonu açmı tı.

"Merhaba, hayatım," dedim. "Evde misin?"

"Çoktan geldim. Sen neredesin?"

"Trafik çok yo un. Köprü giri ine yakla ıyorum."

"Tamam," dedi.

"Bu gece ne yapacağız? Dı arı da yiyelim mi?"

"Hiç gerek yok sevgilim. Ben erken dönünce bir şeyler hazırladım bile."

Buna sevinmiyim. Ruhsal gerginliğim beni fiziksel olarak da bir hayli yoruyordu, berbat geçirdiğim bir günün sonunda bir de dı arıda yemek zor geliyordu bana.

"En geç yarım saat sonra evdeyim," diyerek telefonu kapattım...

Yaklaşık kırk dakika sonra da kapının zilini çalıyordum. Derya güler yüzle karşıladı beni. Yanarıma bir öpücük kondururken, "Yorgun musun?" diye sordu.

"Eh, öyle böyle," dedim.

Fazla üstelemedi. Yorgunluğumu herhalde günlük yaşam tempoma, trafiğin bezdiriciliğine balmalı olmalıydı. Yemeğe oturmadan evvel, ne de olsa aynı kolunda çalışmamız nedeniyle antiyedeki faaliyetlerle ilgili bir yığın soru sordu, merak ettiği, aklına takılan mevzuları didikledi. Bozuntuya mahal vermemek için ben de sabırla hepsini dilim döndüğünce cevaplamaya çalıştım. Sonunda, "Neyse," diye mırıldandı. "Zaten yarın ben de sabahtan antiyeye uğrayacağım, beraber bakarız," dedi.

"Yarın büroya uğrayacak mısın?"

"Uğrayacağım ama sabah sizin antiyede olmak zorundayım."

Sesimi çıkarmadım.

Yemek esnasında da baktım, Derya ne yapıyordu. Bazen onun ne işi bana da sırayet ederdi. Nitekim bu akşam da akaları, zekice yapılmış esprileriyle üzerimdeki sıkıntıyı hafifletmişti. Televizyon seyretmeyi pek sevmezdi, boş vakitlerinde ya kitap okur, ya da klasik müzik dinlemeyi tercih ederdi. Ama en büyük zevki benimle tartışti konularda konuşmaktı. Bu gece de çenesi

dü mü tü, geni kanepenin üzerinde oturmu , devamlı konudan konuya atlayarak konu uyordu. Bir ara ayaklarını toplayıp kanepenin üzerine uzandı, ba mını dizime dayadı.

Ona â ktım ve aramızda sevgiye dayanan güçlü birlikteliğimiz vardı. O an sanki biri dürtmü gibi birden aklıma geldi. Saçlarını ok arken kelimeler a zımdan döküldü.

"Derya," dedim.

"Efendim, sevgilim?" dedi.

"Ben fantezileri zayıf ya da fazla geli memi bir adam mıyım?" diye sordum.

Ba mını hafifçe çevirip yüzüme baktı.

"Nasıl yani? Bu soruyu pek anlayamadım?"

Bir iki saniye durakladım. Zihnimi kemiren sorunun gerekli olup olmadığını dü ündüm, ama sonra kendimi tutamadım.

"Meselâ," diye geveledim.

"Evet?"

"Meselâ cinsel ili kilerimiz yeknesak mı? Daha de i ik, heyecan verici, farklılık gösteren sevi meleri hayal etti in oluyor mu hiç?"

uh bir kakhaha attı.

"Nereden aklına geldi, imdi böyle bir soru?" diye gülerek yüzüme baktı.

"Bilmem," dedim. "Arada sırada de i ik ve fantezi sayılacak denemeler çiftleri birbirine daha yakla tırır mı diye i itmi tim."

"Galiba yalan da de il. Bir hakikat payı var sanırım. u geçen Pazar ya adıklarımızı hâlâ unutamıyorum; de i ik bir denemeydi ve itiraf edeyim ki çok ho uma gitmi ti," dedi.

"Geçen pazar mı?"

"Tabii ya... Çok heyecanlanmı tın. Mükemmeldi do rusu. Senin zevkinin doru a çıkması beni de müthi mutlu etmi ti. O tür fantezileri kast ediyorsan benim bir diyece im yok."

Geçen pazar yaptığımız sevi meyi anımsamaya çalı tım.

Ama kafamın içi bombo tu sanki. Acaba ne yapmı tık? Derya'yı bu denli mutlu eden ne denemi tik?

"Demek be enmi tin," diye kekeledim.

"Senin ho una gitmedi mi yoksa? Fikir senden gelmi ti."

Yutkundum. Sevgilimle bir hafta evvel yapt ım de i ik bir sevi meyi nasıl unutabilirdim? imkânsız gibi bir eydi bu. çimi bir ürküntü kapladı. Söyleyecek bir ey bulamıyordum. Onun nasıl fantezi bir yanı oldu unu da sevgilime soramazdım.

Derya hınzırca gülümsüyordu.

"Yoksa aynıısını bir daha mı denemek istiyorsun? " diye sordu.

Kalbimin hızlı çarpıntısını hissetmesinden korktum. Güçlülle, "Olabilir," diye fısıldadım.

"Ama bu sefer kollarımı ip yerine e arpla ba la, biliyorsun saatlerce o iplerin kızarıklı ı bileklerimden geçmemi ti."

Az kaldı kusacaktım.

iddetli bir mide bulantısı ba lamı , midem kramp girmi gibi kasılarak acı bir safra gırtlı ma kadar yükselmi ti. Sanki bütün ak am yeme inde yediklerim a zımın içine kadar gelmi ti. Yüzüm de sapsarı olmu tu herhalde ki, Derya birden ba ını kaldırıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Acaba ba ıma gelenleri Derya'dan saklamakla yanı bir i mi yapıyordum? Onu kaybetmek korkusu yüre imi da lıyordu.

ayet ben bir ruh hastası isem, bu beraberli i devam ettirmemiz en azından sevgilimin gelece i için çok zararlıydı. Ona bunu yapamazdım. Bu affedilemez bir kötülük olurdu.

Ciddile erek sualini tekrarladı.

"Nen var Murat? Yüzün birden sapsarı oldu."

"Midem," diyebilirdim. "Midem bulandı. Herhalde yediklerimden olmalı."

"Ama rahatsız edici bir ey yemedik ki?"

Kuca ımdan kalkmı , kanepenin üzerinde do rulmu tu. iri mavi gözleriyle hâlâ beni inceliyordu.

"Dolapta soda var, içmek ister misin? Getireyim mi?"

"Ben alırım," diye aya a kalktım.

Dizlerim bedenimi zor ta ıyordu. Sarsak adımlarla mutfa a ilerlerken, in allah pe imden gelmez diye içimden dua ediyordum. Gerçi midemdeki sert bir yumruk yemi gibi duydu um kramp acısı devam ediyordu, ama asıl sorun beynimde esen fırtınaydı. Böyle bir sual sormak nereden aklıma gelmi ti acaba?

Kendimi yeterince tanıdı mı, böyle cinsel fantezilerden pek ho lanmadı mı sanırdım hep, oysa hiç hatırlamadı m eylere de kalkı tı m böylece sabit olmu tu imdi. Acaba bu tür ili kilere daha önce de ba kalarıyla giri mi miydin? Nitekim Behzat da yerde o ipi görür görmez aklına ilk gelen ey Derya ile böyle bir fanteziye giri ip giri medi imi sormak olmu tu. Behzat'a sinirlenmi tim sabahleyin, ama imdi, velev ki ö metruk evin haricinde de olsa Derya ile bu tür bir ili ki gerçekle tirdi imi ö renmi bulunuyordum.

Mutfa ın penceresini açıp derin derin so uk havayı ci erlerime çektim. Dı arıda esaslı bir ayaz vardı. So uk hava yüzümü yalarken sanki biraz rahatlamı gibi hissettim kendimi. Mutfakta ne kadar oyalandı mı biliyordum. çerden sevgilimin sesi yankılandı.

"Murat!"

"Geliyorum," diye seslendim.

Bir an a layacak gibi oldum. Kendimi zor tutuyordum. Artık ku kum kalmamı tı; bir hafta önceki sevi memizi hatırlayamadı ma göre ben de bunama arzuları ba lamı sayılırdı, korkarım babama dönmü tüm. Belki de babamdan da beter bir hâle. Buzdolabının kapa nını açarken hâlâ geçen pazarı hatırlamaya gayret ediyordum. O hafta sonunu nasıl geçirmi tik acaba? Israrla kendimi zorluyordum, fakat nafiye, anılarım bir türlü canlanmıyordu.

Birden pani e kapılır gibi oldum. Acaba hayatımda ba ka hatırlamadı m olaylar da var mıydı? Buram buram so uk

terler döküyordum. Peki, en son Derya ile ne zaman sevi mi - tim? Dün gece mi? Hayır, diye mırıldandım içimden. Dün gece babama gitmi tik; sonra dönü te arabada annemle ilgili anıları mı naklederken birden onu hatırlayamadı mı fark edince sınırlarım gerilmi ve durumu kavrayan Derya üstüme varmayarak dinlenmem için bana yakla maktan çekinmi ti. O hadiseyi unutmum aslında, onu da hesaba katmak lâzımdı, annemin yüz hatlarını da, onu kaybetti imiz zamanı da çıkaramamı tım bir süre.

Ama dün gece Derya ile sevi medi imizi anımsıyordum.

Ya bir gün öncesi? Evvelki gün veya ondan bir gün öncesi, sevi mi miydik? Zihnimi zorladım yine. Sonra büyük bir ke ifte bulunmu gibi sevindim; tabii ya en son dün sabah bir-birimizin olmu tuk. Babamı ziyarete gitti imiz günün sabahı. Hatta yataktan geç kalktı imiz için i i de sermi tik. Topu topu aradan bir gün geçti i halde bana haftalar gibi uzak gelmi ti. Oysa imdi gayet net anımsıyordum. Gözlerimizi aynı anda açmı tık ve birbirimize sarılmı haldeydik. Sonrası malum, istek ve heyecanla birbirimizin olmu tuk.

"Murat!"

Derya tekrar seslenmi ti. .

Hemen buzdolabının kapa nını açıp maden suyu i esini çıkardım. Sodayı barda a bo altırken sevgilim birden mutfak kapısında beliriverdi. Çoraplarıyla, terliksiz geldi inden ayak seslerini duyamamı tım.

"Nerede kaldın, kuzum?" diye kinayeli bir ekilde sordu.

Duygularımı saklamaya çalı tım.

"Bulantımı bastırmak için camı açıp biraz so uk havayı tenneffüs ettim," dedim.

" e yaradı mı bari? Sodayı iç, hazme iyi gelir."

"Tamam."

Barda ı a zıma götürdüm ama ellerim titriyordu.

"Titriyorsun sen," dedi.

"Bulantıdandır."

"O kadar iddetli mi?"

Nasd oldu bilmiyorum ama âni bir kararla elimdeki barda-
ı tezgâhın üzerine bırakıp sevgilimi omuzlarından kavradım.
Bundan sonra olacakları artık dü ünmek istemiyordum. Onu
birden kavramamı yadırgamı tı. Biraz a ırarak bana baktı.

"Derya," diye inledim âdeta.

"Efendim, sevgilim."

"Seninle konu mamız lâzım."

Yüzüme manidar bir ekilde baktı.

"Hangi konuda?"

"Gelece imiz hakkında."

Ka ları çatılmı tı.

"Ne demek bu? Ne söylemek istiyorsun?"

"Derya, artık bilmen lâzım."

"Allah Allah! Neyi bilmem lâzım Murat? Bilmece gibi ko
nu masana."

"Ben hastayım, Derya," dedim.

"Ne hastası? Yine u gördü ün kâbusları mı kastediyor-
sun?"

"Evet, onları... Ama mesele sandı ın kadar basit de il. Çok
daha vahim. Anlamadı ım bir sürü ey oluyor etrafımda."

Sevgilimin nefis mavi gözlerinde belirgin bir gölgelenme
oldu. Kısık fakat yumu acık bir sesle fısıldadı.

"Nen var, Murat? Neden anlatmıyorsun bana?"

"Ben galiba aklımı oynatıyorum. Ya da bunuyorum veya
ismini bilmedi im bir ruh hastalı ına yakalanıyorum."

Ters ters yüzüme baktı. "Ne demek imdi bu? Bu ya ta sa-
pasa lamken nasıl bunarsın ayol?"

Galiba i in en zor yanını atlatmı , sonunda gerçeklerle yüz-
le mek ansını yakalamı tım. Gerçi bunları Derya'ya anlatmak
hâlâ bana çok zor gelecekti, ama ok yaydan çıkmı tı bir kere
artık geri dönemezdim.

"Meselâ," dedim. " u geçen pazar yaptı ımız sevi me. Onu hiç hatırlamıyorum. Sen de i ik ve fantezilerle dolu oldu unu söylemi tin ama benim beynimde en ufak bir kalıntısı yok."

Bir an beni süzdü.

"Yok mu? Yani o sahneleri hiç hatırlamıyor musun?"

"Üzgünüm ama hiç hatırlamıyorum."

"Bunun için mi bunadı ina hükmediyorsun?"

"Ba ka nedenler de var. Lütfen bana anlatır mısın, geçen pazar ne oldu?"

Derya koluma girdi, beni salona do ru sürükledi. Koridoru geçerken hiç de tela lı olmayan bir ses tonuyla mırıldandı.

"Tamam," dedi. "Sana her eyi bütün teferruatıyla anlatırım. Bakalım, hatırlayacak mısın."

"Lütfen," diye kekeledim. "Her teferruatı bilmek istiyorum."

"Teferruatı ha? Sence çok mu önemli bu?"

"Evet, önemli."

"Pekâlâ. Önce oturalım bir yere."

Sevgilim hiç de tela lı görünmüyordu. Hatta a kın a kın baktı ım yüzünde ne bir gerilme ne de hayret ifadesi vardı. Oysa anlattıklarımın onu pani e kapılmasına yol açacağını sanmı tım. Salona geldik, az evvel oturdu umuz kanepeye yerle tik ama bu sefer dizime yatmadı. Gözlerimin içine bakarak konu maya ba ladı.

"Geçen pazar ya mur ya ıyordu, hava açık olsaydı senle bentlere yürüyü e gidecektik, ama hava kapalı olunca vazgeçmi tik. Ö leye kadar evin içinde oyalandık. Sen pul koleksiyonunla me guldün ben de salonda müzik dinliyordum."

"Sonra? Sonra ne oldu?"

Derya gülümsedi.

"Ben bir banyo yapmaya karar vermi tim."

"Evet?"

"Hatırladın mı?"

Ba ımı olumsuzca iki yana salladım. "Hayır."

"Soyunmak üzere yatak odasına geçtim. Sen de tam o sırada çalı ma odandan çıkıp yanıma gelmi tin."

Kekeleyerek, "Devam et," dedim.

Sevgilim bir an durakladı.

"Tabii, yarı çıplak bir haldeydim. Anlarsın ya, çıplaklı ımdan etkilenmi tin. Her zaman yaptı ın gibi bana sarılıp öpmeye ba ladın. Bilirsin, ben de ate li bir kadınımdır ve her zaman sevi meye hazırım. Sana kar ılık verdim, sonra yata a yuvarlandık."

"Yani hepsi bu kadar mı?"

Derya çapkınca gülümsedi.

"Hayır, de il. O an kula ıma hiç alı ık olmadı ım bir ey fısıldadın."

"Ne dedim?"

"Sevi melerimizin çok monotonla tı ını, biraz de i iklik, daha renkli ve heyecan verici yenilikler isteyip istemedi imi sordun."

"Sen ne cevap verdin?"

Derya hafifçe gülümsedi.

"Yapma, Murat, hangi kadın böyle bir teklife hayır der ki?"

"Sonra seni iple yata a mı ba ladım?"

"Evet."

"Bu olay yatak odamızda cereyan etti, de il mi?"

"Tabii."

"Yani bir ba ka zaman ve bir ba ka yerde aynı olayı tekrar ya amadık, de il mi?"

"Saçmalama kuzum. Ba ka nerede ya ayabiliriz bunu."

Beni yeni bir titreme almı tı. Gözlerimi Derya'dan kaçırarak sordum.

"Benim elimde bir bıçak var mıydı?"

"Bıçak mı?"

"Evet, bıçak veya hançer türünden kesici bir âlet."

"Ne münasebet? Sevi irken elinde bıça ın ne i i olabilir."

Her eye ra men derin bir nefes almı tım.

Olayı hâlâ ve kesinlikle hatırlamıyordum, ama en azından elimde bir bıçak olmaması beni rahatlatmı tı sanki.

"Daha detay ister misin?" diye sordu.

içimi yeni bir korku kaplamı tı ama elimde olmadan evet anlamında ba ımı sallamı tım.

"Beni çırılçıplak soydun," dedi. "Sonra bileklerimden yata ın iki ucuna ba ladın. Kabul ediyorum, do rusu benim için de de i ik ve müthi haz verici bir deneyimdi. Biraz sapık bir yanı olsa da heyecanlıydı. Hatta sevi tikten sonra ara sıra bu tür fanteziler denemeye karar vermi tik."

Bütün kanım çekilir gibi olmu tu.

Benim dünyamda böyle çarpık fantezilere hiç yer yoktu. Hayatım boyunca da denememi tim. Bu çılgnlı a nasıl tevessül etti imi anlamıyordum. Acaba hangi neden beni böyle bir iste e itmi olabilirdi?

Birden sordum.

"Seni karyolaya ba ladı ım ipler..."

"Eee, ne olmu o iplere?"

"Onları ben mi bulup yatak odasına getirdim?"

Derya çok anlamsız bir soru sormu um gibi omuzlarını silk ti.

"Burası senin evin de il mi, sevgilim? Tabii ki o ipleri sen getirdin?"

"Nereden getirdim?"

"Ne bileyim? Bunu dü ünme hiç aklıma gelmemi ti. Belki mutfaktan ya da balkonlardan birinden."

Ona söylemedim ama benim evimde ip yoktu. Hele bir insanı yata a ba layacak kalınlıkta bir ip. Buna kesinlikle emin dim. Derya gözlerimin içine bakarak, "Sahiden o günü hiç hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Ne yazık ki, hatırlamıyorum."

"Yazık. Zira ikimiz de çok zevklenmi tik."

"Dur bir dakika," dedim.

Bir eyler hatırladı ımı sanarak ümitle yüzüme baktı.

"Sonra o ipleri nasıl çözdüm. Elimle mi?"

Derya gülümsedi.

"Bak, hatırlamaya ba ladın galiba," dedi.

"Neyi?"

"Sol bile im deki ipi bir türlü çözmeyi ba aramadı ını."

Birden irkilmi tim.

"Sonra nasıl çözdük?" diye homurdandım.

"Mutfa a ko up kocaman bir ekmek bıça ı getirdin. Onu da hatırlamıyor musun?"

Demek bir nokta da bıçak devreye giriyordu. Ve ben o dü üümü keserek açmı tım. Yüre ime yeniden bir ate dü mü tü. Bendeki a kınlı ı gören Derya mırıldandı.

"Ne var ki bunda?" dedi. "O dü üümü çok sıkı atmı tın."

Derya diye inler gibi mırıldandım.

"O ipi görsen hatırlar mısın, yani senin bileklerini ba ladım ip oldu unu anlar mısın?"

Sevgilim birkaç saniye dü üdü.

"Herhalde," diye mırıldandı sonra.

A ır a ır kanepeden kalktım kapının önündeki portmanto ya gidip anora ımın cebimde duran ip parçasını alarak yanma döndüm. Derya a kın bir halde ne yaptı ımı anlamaya çalı ıyordu. Avucumdaki ipi ona gösterdim.

"iyi bak," dedim. "Seni ba ladı ım ip bu muydu?"

Bir süre ipi inceleyen Derya gülmeye ba ladı.

"Bu ip parçasını neye sakladın?" dedi. "Buydu tabii. Hemen tanıdım."

O an bayılmamak için kendimi zor tutmu tum...

>MİN misin?" diye mırıldandım. "Geçen pazar burada sevi irken seni ba ladı ım ipin bu oldu undan hiç ku kun yok mu?"

Bu defa sevgilim sualimdeki ısrar kar ısında ciddile erek bir ipe bir de gözlerimin içine baktı. Sualimi yadırgadı ı çok belli oluyordu. in ciddiyetini anlamasa da ipi parmaklarının arasına alıp bir süre inceledi. Sonra, "Evet, bu o ip," diye mırıldandı. "Eminim, zaten ucundaki dü ümden anlamı tım."

Betim benzim daha da sarardı.

Bu kez Derya merakla sormu tu.

"Bu dü ümü neden sakladın?"

Sorunun cevaplandırması en pis yanı da buydu zaten. Yutkundum.

"Ben onu saklamadım," dedim.

"Öyleyse montunun cebinde ne i i var?"

"Onu bugün sana bahsetti im metruk evde bulduk."

Derya hiçbir ey anlamamı gibi gözlerini kıstı.

" u babanın tamirini istedi i evde mi?"

Ba ımı üzüntüyle salladım. Derya'nın nasıl bir yorum yapca ını bekliyordum. Birkaç saniye afallayan sevgilim samimi bir kahkaha attı.

"Git, Allah'ını seversen, Murat! Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Do ru söylüyorum Derya. Bunu orada bulduk."

"Bulduk da ne demek? Kim vardı yanında?"

"Behzat. Zaten ipi de önce o gördü."

Derya deh ete kapılmı gibi ipe bakıyordu imdi.

"Olmaz öyle ey... mkânı yok. Nasıl olabilir?"

"Benim de aklımın almadı ı bu ya."

Sevgilim çaresizlik içinde bir izah yolu arıyordu.

"Sen orada dü ürmü olmayasın?" dedi.

"Ben mi?"

"Tabii ya."

"Saçmalama Derya! Bu ipi Sarıkaya'ya götürmü olamam ya?"

Hâlâ iri iri açılmı gözleriyle yüzüme bakıyordu.

"Bilemiyorum," diye fısıldadı. "O gün, yani sevi ti imiz pazar günü bıçakla ipi kestikten sonra o parçayı ne yaptı ını hatırlıyor musun?"

"Yapma Derya, ben sevi ti imizi bile hatırlamıyorum."

"Tamam i te; acaba o rahatlıkla kesti in ipi sonra atmak için montunun cebine tıkmı olamaz mısınız? Sonra da cebinde de unutmu olabilirsiniz. Bugün de oraya gitti inizde dü ürmü sündür."

"Bu söylediklerinin olabilece ine aklın kesiyor mu Derya?"

Sevgilim sustu. Belli ki kendi söyledi ine kendi de inanmıyordu. Neden sonra, "Evet biraz mantıksız," diye homurdanmak zorunda kaldı. Yüzüme baktı a kın a kın.

"Peki sen bunu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu.

"Açıklayamıyorum sevgilim," dedim.

Derya birden ellerime yaptı tı.

"Hayatım," diye inledi. "Dü lerinde hep beni o metruk evde, bo bir odada, masaya ba lı olarak görüyordun, de il mi?"

"Evet."

"Bir masanın üzerinde ve çırılçıpla ım."

"Do ru."

"Ve bir de bana tecavüze yeltenen bir adam görüyorsun?"

"Evet."

"i te, sanırım meselenin püf noktası burada toplanıyor."

"Nasıl yani?"

"Sen uurlaltında hep böyle bir tecavüzü kuruyorsun. Bana öyle geliyor ki geçen pazar uygulamaya kalkı tı ın fantezinin altında da o var. içinden gelen bir his o sahneyi tekrar ya atmak istedi. Beni o yüzden karyolaya ba ladın."

Birkaç saniye dü ündüm.

"Bir an için bu söyledi ini varsayalım. Bu neyi de i tirir ki? Bilakis benim hasta biri oldu umu kanıtlamaz mı? Sana zorla tecavüze niye kalkı ayım ki?"

"Ama karabasanlarında gördü ün o adamı unutuyorsun. Senin gizli bir dü manın var, belki de bütün sıkıntın o adamı tanıyamamak. Asd mücadelen benimle de il, o adamla."

Buna benzer bir faraziyeyi ben de yürütmü tüm. Lâkin o vasıfta biri asla aklıma gelmiyordu. Ba ımı salladım.

"Aynı eyi ben de dü ündüm Derya," diye mırıldandım. "Ama benim beynimde yer edecek öyle bir dü manım yok ki."

"Emin misin? iyi dü ün," dedi.

"Çok dü ündüm. Öyle birini çıkaramıyorum. Kim benim dü manım olabilir ki? Hayatta kimseye bir kötülü üm dokunmadı."

Sevgilim acır gibi beni süzmü tü.

"Bu böyle devam edemez," diye homurdandı. "Yarın ilk i im Dr. Feridun bey'e telefon edip randevu almak olacak."

" Kim o ? Bir psikiyat r mı ? "

"Evet. Zehra'nın kocası."

Durakladım bir an.

"Zehra mı?"

"Evet, canım. Hani geçenlerde seni Atatürk Kültür Merkezindeki konserin fuayesinde tanı tırdı m arkadaşım. Bana ne kadar çıtı pıtı, sevimli bir kadınca ız demi tin. O i te..."

Yüzüm bir kere daha asıldı.

Ne öyle birini ne de gitti imiz o konseri hatırlıyordum...

Uzun, tatsız ve sıkıcı bir gece geçece e benziyordu. İlk okun etkisini atlatan sevgilim her zaman ki müdahaleci haliyle daha imdiden duruma el koymu tu bile. Benim tüm itirazlarıma, meseleyi bir daha enine boyuna dü üneyim dememe aldırmadan, hemen telefona sarılmı ve arkadaş ı Zehra'yı aramı tı. Tutarsız itirazlarım havada kalmı tı, Derya'nın beni dinlemeye hiç niyeti yoktu. Neyse ki beni nefes aldırın bir netice ile kar ıla mı tı ve bu hiç hesapta yoktu. Dr. Feridun mesleki bir kongreye katılmak üzere yurtdı na çıkmı tı ve bir hafta sonra dönecekti.

Nedendir bilinmez, rahat bir nefes aldım; hatta içimden sevindim bile. Açıkçası doktorla yüz yüze gelmekten korkuyordum. Belki tıbbi bir müdahale, uygulanacak terapi sıhhatim için gerekliydi, üstelik bunun bilincindeydim de ama yine de korkuyordum. Tedavim sonuç vermezse, Derya'yı kaybedecektim. Bunun ba ka sonucu olmazdı, kaçınılmaz âkibetti.

"Önemli de il," diye mırıldandı Derya telefonu kapattıktan sonra. "Bir hafta daha bekleriz. Atla deve bir zaman sayılmaz bir hafta."

"Öyle tabii," diye fısıldadım.

Göz ucuyla sevgilimi süzdüm. Nedense durulmu , kö esine? büzülmü , dü üncelere dalmı tı. Üzüldü ünü anlamı tım;

ne de olsa sonucu olumsuz tecelli edebilecek bir derde dü mü olabilirdim. Fakat Derya birden beni a ırtan bir lâf etti.

"Murat," diye fısıldadı. "Bu durum çok garibime gitti."

"Nasıl yani?" dedim.

"Bu söylediklerin pek inanılır cinsten de il. Mantıksız, saçma ve de inandırıcı de il."

Hazin bir ekilde gülümsedim.

"Do rudur, insanlar sevdiklerine böyle bir sonu yakı tırmazlar."

Sevgilim hemen itiraz etti.

"Onu demek istemedim."

"Ne demek istiyorsun peki?" diye söylendim.

"Acaba biri seninle oyun mu oynuyor?"

Yadırgayarak yüzüne baktım.

"Oyun mu?"

"Oyun kelimesi biraz hafif tabii. Yani demek istiyorum ki..."

"Ne demek istiyorsun?"

Mavi gözleri hiddetle parıldadı.

"Biri acaba sana feci bir tuzak mı kurdu?"

"Sen neler diyorsun Derya? Kim bir tuzak hazırlayarak benim dü lerime girebilir?"

"i te, bunu bilmiyorum henüz. Ama tatsız bazı eyler sezinler gibiyim?"

içimden zor da olsa gülmek geldi, fakat gülümsemedim bu defa.

"Ne sezinliyorsun?" diye mırıldandım.

"Ben mantıksız hiçbir eyi kabul edemem. Örne in u ipin dü lerine giren evde bulunması gibi. Bu olacak ey de il. **İspat** lansa bile hiçbir iddia bana bunu kabul ettiremez."

"Ama bu bir gerçek. O ip dü ümünü sen de görüp kabul ettin. Seni yatak odamızdaki karyolaya ba ladı ım ip de il mi o?"

Derya ısrarla ba ını salladı.

"Yanılmı olabilirim. Kimse bundan kesin emin olamaz. Alt tarafı bir ip parçası. Eminim ki beni öyle merak uyandıran bir ekilde sorgulamasan, belki de o ip de ildi derdim."

Galiba beni rahatlatmaya çalı ıyordu.

"Unutma," dedim. "O benim beynimin yarattı ı bir ey de- il. Onu Behzat buldu."

"Lanet olsun, i in tersli i de bu ya..." Yüzünün hatları iyi- ce gerilmi ti. "Behzat'tan üphe edemem, o senin eski arkada ın ve i orta ın.

Tutamadım kendimi.

"Yoksa ondanda mı ku kuldün?"

"Her eyi ihtimal dahilinde görmek gerekir," dedi.

Hayretle yüzüne bakmı tım.

"Neler diyorsun, sevgilim? Nasıl olur? Bunca yıllık orta- mdan nasıl üphe edersin?"

"Henüz kimseyi suçladı ım yok Murat, sadece olası suçlu- ları beynimden geçiriyorum."

"Yapma, Derya," diye inledim. "Sen bulanık suda balık av- lıyorsun. Lütfen asıl gerçekleri yakalamaya çalı . Ortada beni çıldırtmaya çalı an biri filan yok. Ben bir hastalı a tutuldum. flah olur muyum, bilmiyorum ama durumum gittikçe kötü- le iyor. Gördü üm kâbuslar artıyor, artık gerçeklerle rüyaları karı tırır hâle geldim. Zihnimde sık sık unutkanlıklar oluyor. Dü ünsene daha dün ak am eve dönerken, bir an annemi hatırlayamadım. Keza, ne geçen pazar ki sevi memizi, ne de konser- de tanı tırdı ını söyledi in kız arkada ını da anımsamıyorum. Bütün bunlar bir ba kası tarafından yapılabilir mi? Sorun ben de anla ana..."

Sevgilim, susmak zorunda kaldı.

Ama bu mantıklı açıklamalarım kar ısında dahi rahatlama mı tı. Nedense hasta biri oldu umu kabullenmek istemiyordu bir türlü...

***

Bu normal bir rüya mı, yoksa sık sık gördüüm kâbuslardan biri miydi, çıkaramıyordum bir türlü. Hatta belki de uyanıktım . Elimden gelse kendime bir çimdik atıp hayal görüp görmedi imi kontrol etmek istiyordum...

İ Yabancı oldu um bir yerdeydim, ilk defa gördüüm bir ortam. ..

Tenha, sakın bir çevre...

İ Bir evin içindeyim. Huzurluyum. Geni bir salon, hatta fazla geni . Bol ııklı, iyi ve pahalı e yalarla dö enmi bir ev...

Etrafa bakmıyorum.

Bu bir kâbus de il, içimde ne korku, ne de yarı heyecanı var. Bilâkis rahat ve güvende hissediyorum kendimi. Salon bo . Ama uzaklardan insan sesleri duyuyorum. Bazı konu malar akse diyor ..

Meraka kapıyorum. Acaba neredeyim, diye.

ıDuydu um sesler yakla ıyor. Gözlerim salonun giri kapısını çevriliyor. Sanırım içeriye birileri girecek. Bekliyorum.

Nihayet kapı açılıyor.

Annemle babam giriyor içeri, ikisi de genç ve sa lıklılar. Babam sert adımlarla yürüyor. Hayret, rüyam da dahi onun felçli olmadığını anlıyorum. Sevinçle yerimden fırlıyorum. Ama sevincim yarım kalıyor. Annemin yüzü asık, suratı kederli. Yoksa a lıyor mu? Suratındaki ifadeyi anlamak için gözlerimi kısarak haktyorum.

içim cız ediyor.

Onu üzgün görmeye hiç alı ık de ilim. Aynı anda bir eyi daha fark ediyorum; sevgili annem ve babam salona girmelerine ra men beni görmüyorlar, inanamıyorum bir türlü, yerimden kalkıp, "Anne," diye sesleniyorum. Niyetim niye a ladı nı sormak

Ama beni duymuyor, ba nı çevirip bakmıyor bile. kisi de salondaki varlı mdan haberdar de iller. Merakım artıyor. Yakla p ona sarılmak istiyorum. Yapamıyorum bir türlü, sanki an

nemle aramda a amadı um bir duvar var. Heykel gibi kalıyorum yanı ba nda...

"Bunun tek sorumlusu sensin," diyor babam.

Bana mı söylüyor, diye pedere bakıyorum.

Hayır, bana de il, anneme hitap ediyor babam...

Bakı larımı anneme çeviriyorum bu defa. Ne cevap verece-
ini merak ediyorum. Onların tartı tıklarına çok ender tesadüf
etti imi anımsıyorum. Babamın annemle konu urken sesini bile
yükseltmedi ini çok iyi bilirim, oysa babam bu kez âdeta ba ır-
yor.

Annemin ise kar ılık verdi i yok. Sadece gözya ı döküyor.

Onlara varlı umı hissettirmek, mevcudiyetimi belirtmek için
olanca gücümlle ba rıyorum bu defa. Belki de bir çı lık atıyorum,
ama hiç duymuyorlar. O zaman ürkmeye ba lıyorum, beni neden
i itmediklerini anlayamıyorum. Oysa orada, hemen yanı ba la
rındaytm.

Annemin sırtında açık ye il renkli, ipek bir elbise var. a ır-
yorum, annem ye il rengi hiç sevmez oysa. Bu elbiseyi de sırtında
ilk defa görüyorum. Babam ise kravatsız. Beyaz gömle inin yaka-
sı açık, sırtında da ceketi yok. Bunu da yadırgıyorum.

"Bunun cezasını çekeceksin Ay e..."

Donup kalıyorum. Annem ne suç i lemi olabilir ki, babam
onu cezalandırmakla tehdit etsin. Üstelik annem bu lâflara hiç
kar ı koymuyor, sanki suçunu kabul etmi gibi. Sadece bir suçlu
gibi gözya ı döküyor.

nanamıyorum...

Annem suçlu olamaz. O melâike gibi bir kadındır. Suç i le-
mesi imkânsız.

Öfkem kabarıyor. Annemin gösteremedi i tepkiyi ben gös-
termek istiyorum. Buna iddetle itiraz etmeli, annemi savunma-
lıyım. Ama neyi savunaca um, babamın iddiasını bilmiyorum ki?
Gerçi önemli de de il bu iddia. Suçlama ne olursa olsun, o daima
masumdur.

Lekesiz, saf ve tertemiz bir kadın.

Anaların en iyisi...

Ama neden babamın suçlaması karısında a zını açıp tek kelime etmiyorPYoksa babamın haksız iddialarını kabul mu edecek? Hayır, bunu yapmamalı, susmamak, kendini savunmalı...

Yeniden aralarına girmek istiyorum.

Aman Tanrım, acaba neden beni fark etmiyorlar? Neden oradaki varlı mı hissetmiyorlar, yoksa beni görmüyorlar mı?

Tam o sırada salonun kapısı yeniden açılıyor. Hiç tanımadım bir adam beliriyor e ekte. Bir yabancı, yüzünü seçemiyorum. Onun burada ne i i var acaba? Neden bizim aile meclisimize bu kadar sorumsuzca i tirak ediyor? Burada bir tartı ma hüküm sürüyor, aile içi bir ihtilaf... Onun bunu i itmemesi gerekiyor.

Annemle babam beni hissetmiyorlar, ama belki ben o yabancıyı buradan uzakla tırır, aile mahremiyetinin surlarını ö renmesine engel olabilirim. Salonun kapısına do ru ko uyorum...

Lâkin tam kapının önüne geldi imde yerime çakılıp kalıyorum.

Gözlerim irile iyor, deh ete kapılıyorum. imdiye kadar hiç böyle bir ey görmedi imi anlıyorum. Adamın yüzü yok... Tam çehresinin oldu u yerde mat bir beyazlık var. Sanki derisi beyaz bir kuma .

Dilim tutuluyor. Öylece kalıyorum.

Yüzsüz yabancı a kınılı mı anlamı gibi. ki adımda yanıma yakla ıp beni omzumdan itiyor. Paldır küldür yere yuvarlanıyorum. Bana hiç aldırmadan bizimkilere do ru yakla tıyor.

Yerden kalkamadan arkasından bakıyorum adamın.

Onun hiç umursadı ı yok.

Yuvarlandı m yerde dizlerim titremeye ba lıyor.

Aya a kalkacak mecalim yok.

Ama çok tatsız bir eyler olaca mı sezinliyorum artık. O yüzsüz adam kötü biri ve buraya da içindeki melaneti ta umak için geliyor. Aileme bir kötülük yapacak.

Neyse ki babam burada. O gerekti inde hepimizi rahatlıkla korur.

Ya ben? Ben bir ey yapamayacak mıyım?Ailemin yardımına ko mayacak mıyım?

Yerden kalkmaya çalı ıyorum. Dizim kanyor. Yere dü tüümde çizilmi olmalı. Dizime bakıyorum. Bir a kınlık da o zaman ya ıyorum. Aya umda kısa pantolon var. Rüyamda bütün zaman kavramı birbirine karı mı durumda. Ben daha henüz kısa pantolon giyen bir çocu um, ama nasıl olur, kendimi eri kin, koca bir adam gibi görüyorum. Bir zaman tünelinin içinde oldu umu ne yazık ki geç idrak ediyorum.

Dü tü üm yerden sıçrıyorum.

içimden ba ırmak geliyor. Salondaki yabancının varlı mı bizimkilere duyurmak istiyorum ama beceremiyorum. A zımdan çıkan feryatları yalnızca kendim duyuyorum...

Adam onlara yakla ıyor. .

Ve cebinden sivri bir hançer çıkarıyor.

Belli ki niyeti kötü. Aileme zarar verecek.

Son bir çı lık daha atıyorum...

Gözlerimi açtı ımda her zamanki gibi yatakta buldum kendimi. Derya yanımda uyuyordu. Fakat hiç terlememi tim bu sefer. Sanırım rüyamda ba ırmamı tım ama, kâbusumda attı ım o son çı lık sadece rüyamda kalmı tı. Derin bir nefes almı tım.

Gördü üm karabasanlar sonrası kendimi çok yorgun hissedirdim, fakat bu sefer öyle olmamı tı. En ufak bir yorgunluk duymuyordum. Galiba bu **alelade** bir rüya idi. Karanlık odanın içinde yanımda uyuyan Derya'nın muntazam alıp verdi i solukları dinlerken, hiç kımıldamadan dü ünmeye çalı tım. Bu son gördü üm rüya gerçekten bir karabasan de il miydi? ayet de ilse, o yüzü olmayan adamın rüyamda i i neydi?

KÎMÎZ de dikkatle babamın derisi kırımı yüzüne, ferik kaçımı gözlerinin içine bakıyorduk. Cemal Efendi'nin hazırlayıp elimize sundu u sabah kahvelerinden bir yudum bile almamı tık daha. Babam beklenmedik ve habersiz yaptı ımız sabah ziyareti kar ında zaten a ırmı tı, ama onu asıl geren hususun sordu um sualler oldu unu hemen anlamı tım. Ne de olsa, Derya onu daha ikinci kere görüyordu, mimiklerini, yüzündeki ani de i iklikleri benim kadar net ve iyi anlayamazdı.

Dün gece gördü üm o garip rüyayı sabahleyin sevgilime anlatırken, ilk i im bugün babama u rayıp bazı sorular sormak olacak, demi tim. Belki bir doktor yardımını olmadan rüya ve kâbuslarımın derinliklerine inip orada yatan gizleri çözemeditim ama en azmdan bu konuda gayret göstermem gerekecekti. Derya, biraz çekinerek, "Ben de seninle gelebilir miyim?" diye sorunca, hiç tereddüt etmeden, "Tabii," demi tim. O saat sabah on sularında babamın evinde, aydınlık salonunda kar ı kar ıya oturuyorduk. Önce bizi kar ısında görünce sevinmi ti. Fakat

daha kendisine ilk sorumu yöneltince suratının ifadesi de i-
vermi ti birden. İmdi ise gerildi ini gayet iyi hissediyordum.

"Evet, baba," dedim. "Sanırım o zamanlar henüz ilkokula
yeni ba lamı tım, de il mi?" dedim, mümkün oldu unca sesi-
me anlayı lı bir hava vermeye gayret ederek.

"Bilmem," dedi i killi bir ses tonuyla. "Aradan o kadar
uzun zaman geçti ki hatırlamakta zorluk çekiyorum bazı eyleri.
Ne de olsa artık ya lı ve hastalıklı bir adamım; galiba geçirdi im
bu felcinde etkisi oldu. Bazen dün yedi im yeme i bile unutu-
yorum."

"Sen yine de hatırlamaya çalı , baba," dedim.

Sesimdeki dik ifadeye alı ik de ildi tabii. Gayri ihtiyari ir-
kilerek yüzüme a kın bir bakı daha fırlattı. Fakat do rudan
cevap vermek yerine, i i akaya bo uyormu gibi mırıldanmayı
tercih etti.

"ilâhi o lum, nereden aklına geldi İmdi o yazlık ev? Rü-
yanda mı gördün?"

Garip ama gerçektir. Hakikaten de rüyamda görmü tüm.

"Evet," dedim.

Babam bir an durakladı.

"Ne gördün rüyanda?" dedi sonra titrek sesiyle.

"Büyük, aydınlık bir salon. Gösteri li mobilyalar, kalın ka-
dife perdeler. Emin de ilim ama galiba bir de geni bahçe vardı.
Oradan u uldayan sesler geliyordu bulundu um salona."

Babam yine dü ünür gibi yaptı.

"Suadiye'deki yazlık kö k olsa gerek. Öyle ya, oraya yazlı a
gitti imizde sen sanırım ilkokula yeni ba lamı tın daha. Orası
olmalı. Ama orayı senin hatırlaman lazım."

Do ruydu bu. Cidden hatırlıyordum.

Büyük ah ap bir konaktı. A açlarla dolu geni bir bahçesi
vardı. Birden bahçenin tam ortasındaki fiskiyeli, içinde kırmızı
süs balıklarının bulunduğu havuz canlandı gözümün önünde.
Bazen Cemal Efendi elimden tutar havuzun ba İna götürerek

ufalanmı ekmek parçaları atardım balıklara. Ama balıklar onları yemezdi.

"Evet," dedim. "Hayal meyal hatırlıyorum."

"Eee? Bilmek istedi in nedir o lum?"

"Ne oldu sonra o kö k?"

"Yandı," dedi babam.

"Yandı mı? Ne zaman?"

"Yıllar önce. Aradan seneler geçti o lum."

"Ben kaç ya ındaydım?"

"Bilmem. Herhalde yedi sekiz ya larında olmalıydın."

"Evet," diye mırıldandım. "Bu yangını hatırlıyorum."

Babam hayretle beni süzdü.

"Hatırlıyor musun? Yani yangın âm mı aklına geliyor?"

Hafızamı zorladım. Gözlerimin önünde bir yangın sahnesi canlanmıyordu.

"Bilmem... Galiba..." diye fıssdadım.

"Ama bu imkânsız."

"Neden?"

"Zira biz o kö ke yazlı a giderdik. Yangın çıktı ında Maçka'daki daireye dönmü tük. Yani sen orada de ildin. Tabii, günlerce o yangın hadisesi konu uldu aramızda. Zahir konu malar aklında yer etmi olmalı."

"Mümkündür," diye mırıldandım. "O yangın neden çıktı baba?"

Babam konudan sıkılmı gibi homurdandı.

"Allah'ını seversen Murat, niye o hadiseyi sorup duruyorsun? Tatsız bir olaydı, imdi Derya kızımızın yanmda geçmi i, üstelik naho bir hadiseyi üstelemenin ne anlamı var? Konu acaak ba ka konu mu bulamadın?"

Göz ucuyla sevgilime baktım. O da benim gibi dikkatle babamı süzüyordu.

"Olsun, sen anlat lütfen. Bilmek istiyorum."

Pederin suratı asıldı. Ama sorumu cevapladı.

"Elektrik konta ından," dedi. "Ah ap evlerdeki en büyük tehlikelerden biridir."

"Yaralanan filan olmu muydu? Ya da can kaybı?"

Nedendir bilmem, ama babamın yüzü birden sararmı tı.

"Hayır," dedi sertçe. "Can kaybı filan olmadı. Sadece bizim Cemal henüz Maçka'ya dönmemi ti. Yangın sırasında kö kte sadece o vardı. Yangın gece yarısı çıkmı tı. Hatırladı ım kadarıyla biraz dumandan rahatsız olmu tu, hepsi o kadar."

Susup biraz dü ündüm.

Beynimdeki asıl sorun bu yangın hadisesi de ildi tabii. O olay sadece kö kle ilgili gördü üm rüyaya bir girizgâhtı sadece.

"O kö kü ne zaman satın almı tın baba?" dedim.

So uk bir ekilde gülümsedi.

"Ben de il, büyük baban almı tı. Sanırım otuzlu yılların sonunda veya kırklı yılların ba ında, tam çıkaramıyorum imdi, zira ben de ufaktım."

"Bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Nereden bileceksin? Dedi im gibi yangın sırasında sen de çok küçüktün."

"Sonra ne oldu o arsa?"

Babam içini çekti,

"Yangınla beraber ev tam bir enkaza dönü tü. Yeniden yaptırmak yerine araziye satmaya karar vermi tim. Zaten o hadiseden sonra ah ap binalarda oturmamayı ye ledim."

"Kime sattın peki?"

Ben sordukça babamın yüzü gittikçe geriliyordu.

"Neden soruyorsun imdi bunları?" diye âdeta serzeni te bulundu sert bir sesle.

"Merak ettim sadece," dedim.

"Kayserili bir tüccara."

"Yazık olmu ," diye fikrimi söyledim. "Ke ke biz de kalı saydı."

"Neden?"

Hiç bozuntuya vermeden gülümsedim. "Birincisi," dedim, " imdi çok de erli bir mülk olurdu elimizde. kincisi de, rahmetli annem orayı çok severdi."

Yüzü daha da sararmı tı babamın. Sanki benden bir ey gizliyormu gibi çekingen bir ekilde kekeledi.

"Annenin orayı sevdi ini de nereden çıkardın imdi?"

"Çok sonraları bir defa bana o kö kten uzun uzun bahsetmi ti."

"Ya, öyle mi?"

Tabii, annemle o konuda hiçbir görü me yapmamı tık. Ama babamın neden sinirlendi ini anlamıyordum henüz.

"Hayret," diye mırıldandı peder.

Yüzüne baktım. Kullandı ı o kelimeyi açıklamasını bekler gibi.

"Annenin o kö kü sevdi ini bilmezdim."

"Sahi mi?"

Galiba sorumda alaycı bir ifade vardı veya babam öyle sanmı olmalı ki, birden benimle konu mayı keserek gelin adayına döndü.

"Güzel kızım, bu o lanın nesi var bu sabah? Sol tarafından mı kalkmı nedir? Eski bir kö kü tutturmu duruyor, sanki ba - ka konu aca ımız ey kalmamı gibi."

Derya'nın gülümseyip baba o ul arasındaki bu konu ma- ya müdahaleden uzak duraca ını sanmı tım. Ama hiç de öyle olmadı.

Derya gayet sakin fakat kararlı bir ekilde ve dikkatle baba- ma bakarak kar ılık verdi.

"Murat, dün gece rüyasında yanan kö kü ve annesini görmü , efendim," dedi.

"Rüyasında mı?"

"Evet, efendim."

Peder sanki birden rahatlamı gibi derin bir soluk almı tı. Yeniden bana döndü.

"Hayırdır, in allah o lum. Rüyaları daima hayra yormak gerekir. Nasıl gördün rahmetliyi?"

"Münaka a ediyordunuz," deyiverdim birden.

Babam a ırmı gibi gözlerimin içine baktı.

"Annenle münaka a mı dedin? Çok tuhaf... Rüya bile olsa yadırgadım do rusu."

"Neden?"

"Belki a acaksın ama biz evlili imiz boyunca annenle bir gün bile olsa tartı mamı tık, aramızda mükemmel bir uyum vardı."

Gözleri daldı, hüzün bulutlan dola tı yüzünde.

"Allah herkese bizimki gibi mutlu bir beraberlik nasip etsin. Özellikle de sizin gibi yeni evlenecek çiftlere," diye fısıldadı.

Bir an içimde belli belirsiz bir isyan duygusu ya adım. Bu yaptı ım düpedüz haksızlıktı; geldi imden beri babama belli etmemeye çalı sam da âdeta saldırıya hazır, dü lerimde gördüklerimin etkisiyle bir hasım gibi konu uyordum. Benim gördüğüm sadece bir rüya idi ve gerçek ya amla, ikisinin geçmi iyle bir ilgisi olmaması gerekirdi. Babam bu konuda yalan söylemiyordu. Hepsi do ruydu. Hatırladı ım kadarıyla onların bir gün tartı tıklarına, münaka a ettiklerine ahit olmamı tım. Annem ne denli hassas ve a ırı duygulu bir kadınsa, babam da o ölçüde nâzik, mü fik ve anlayı lı bir erkekti. Bu ya adı ım bir parano-ya tezahürü olabilirdi. Rüyamdaki münaka aları tamamen bir hayaldi. Oysa ben yıllar öncesine dayanan bir rüyadan neticeler çıkarmaya çalı ıyor, âdeta babamdan hesap sorar gibi davranı -lara yelteniyordum.

Utandım birden.

Susup önüme e dim ba ımı. Bu yaptı ım çok ayıptı. Daha düne kadar babamın bunamaya ba ladı ını dü ünürken, imdi ona geçmi in hesabını sormaya kalkı ıyordum. Bir evlât olarak davranı ım affedilmez bir hataydı. Ama ne yazık ki bu hissim kısa sürdü. Yeniden inasi Sarıkaya'yı anımsadım birden.

Konuyu de i tirerek birden, "Baba," dedim. " u benden tamirini istedi in ev var ya."

Bakı larını bana çevirip merakla beni süzdü.

"Evet?"

"Sana üzücü bir haberim olacak," dedim.

"Üzücü mü?"

"Ya, öyle... inasi Sarıkaya vefat etmi ."

Babam birden irkildi. "Vefat mı etmi ? Ama bir eyi yoktu adamca ızın," dedi. "Nasıl olmu ?"

"Bilmiyorum, o hususu ara tırmadım. Ama bana öldü ünü söylediler."

"Kim söyledi?"

"O yörede onu tanıyanlar."

"Allah, Allah," diye fısıldadı babam.

Dikkatle gözlerinin içine bakıyordum. Gerçekten a ırımı ve üzülmü gibiydi. Sanki böyle bir haberi hiç bekleliyormu gibi sarsılmıştı.

"Daha be on gün evvel buradaydı. Bana verdi im eski sözü hatırlatmaya gelmi ti. Gayet de sa lıklı görünüyordu. Benden bile dinçti. Kalp mi acaba?"

"Olabilir," dedim.

Derya ile yeniden bakı mı tık. Ama babam aldı ı haberin üzüntüsünden bizim aramızdaki bakı mamızı görmemi ti bile. Kendi kendine fısıldadı.

"Üzüldüm. Çok yazık... imdi mah erde iki eli yakamda olacak," dedi.

"Neden?"

Yüzüme bakmadan homurdandı.

"Verdi im sözü yerine getiremedim de ondan. Ba ka neden olacak. Ben öbür dünyaya kimseye borçlu olarak gitmek istemem."

Herhalde babam da, benim gibi bazı eyleri kafasına takıyordu. Eski i çisini de muhtemelen rüyasında görmü , bizzat

gelip verdi i sözü hatırlattı nı sanmı tı. Bunun ba ka izahı olamazdı çünkü. Ama ona hayal gördü ünü söyleyemedim.

" imdi ne yapmamı istersin?" diye sordum.

Fakat öylesine sarsılmı tı, sorumu duymadı sanki. Feri kaçmı gözleri yerdeki halının üzerindeki bir noktaya sabitlenmi öylece kalmı tı. Neden sonra, "Bilmiyorum," dedi.

"Herhalde o harap evi artık onarmamı istemezsin, de il mi?"

"Demek inasi ölmü ha?"

"Üzgünüm ama evet," dedim. "Kaç ya ında vardı?"

"Benim kadar, aynı ya taydık."

Sanki unutmu um gibi tekrar sordum.

"Onu en son ne zaman görmü tün?"

Babam ba ka bir dünyada imi gibi bu ulu bir sesle mırıldandı.

"Yanılmıyorsam, otuz üç sene evvel," dedi...

ÇYABAMIN evinden ayrıлып bizim antiyeye do ru gi-
derken Derya'nın suratını asmı , yanımdaki koltukta, suskun
oturdu unu neden sonra fark edebildim. Fazlasıyla dü ünçe-
lere dalmı tım.

Gözlerimi yeniden yola çevirerek sordum.

"Ne o, pek sessizsin," dedim.

Önce hiç cevap vermedi. Bunu biraz da babama saygısız
davrandı ıma hükmetti ine sanmı tım. Bir açıklama yapmak
gere ini duydum.

"Adamca ıza kaba davrandım, de il mi?" dedim.

Onaylayaca ını, evet diyece ini sanıyordum. Ama verdi i
cevap beni a ırttı.

"Baban kesinlikle bunak de il. Bilmek istedi in buysa bunu
rahatlıkla ifade edebilirim."

"Buna nasıl hükmettin?"

"Yalan söyledi ini sezinledim de ondan."

"Nasıl?"

"Evini onarmayı söz verdi i i çisini otuz üç yıldan beri görmedi ini söyledi. Buna inandın mı? uuru ve akli melekelere zayıflayan bir insan bir çırpıda o tarihi söyleyebilir miydi? Hem otuz veya kırk sene demiyor da, tam bir süre söylüyor, otuz üç yıl diye."

"Olamaz mı?"

"Olamaz tabii. Basit bir hesap yap. Bu adam ne zaman babanın yanından ayrıldı ?"

"Ne bileyim?" dedim.

"Dü ün biraz. Otuz üç sene evveline git. O tarihlerde ikisi de genç olmalı. Yani ikisi de hayatlarının en faal devrelerinde imiler."

"Eee, ne olmu yani?"

"ayet o adam otuz üç sene önce babanın hizmetinden ayrıldı sa, bunun emektarlı ı nerede kalır? Halbuki sen ondan uzun yıllar babamın yanında çalı mı biri diye bahsediyordun. Ayrıca hiç dü ündün mü?"

"Neyi?"

"imdi sen kırk ya ındasın. Hesaba göre o kö kün yanması da garip bir rastlantı ama aynı yıla tesadüf ediyor, yani senin yedi sekiz ya larında oldu un tarihe."

"Dur bir dakika," dedim. "O kö kün yanması ile inasi Sarıkaya arasında nasıl bir bağlantı kuruyorsun?"

"Henüz bir bağlantı kurdu um filan yok. Ama bana biraz tuhaf geldi."

Gülümsemeye çalı tım.

"Anlatılan olaylar seni de polis hafiyesi gibi dü ünmeye sevk etmi . Anlatılanların etkisinde kalmı olmalısın."

"Pek de öyle de il. Babandan ho landı ımı bir kere daha söyleyebilirim; ayrıca seni çok sevdi i de ortada. Ama fikrimi sorarsan, baban kesinlikle bunamadı ı gibi her nedense o yangın i ini kurcalamandan hiç de memnun kalmadı."

"Neden?" diye sordum.

"Fark etmedin mi? O konunun açılmasından çok rahatsız olmu gibiydi."

"Mümkündür," dedim. "Geçmi te de kalsa, tatsız ve elim bir olay."

"Acaba mı?"

Hayretle yüzüne baktım yeniden. "Ne demek istiyorsun?"

"Kanımca baban o konunun tartı lmasını hiç istemiyordu ve konuyu kapatmak içinde elinden geleni yaptı. Acaba o yangın olayında bugüne kadar bilmedi in bir sır olabilir mi? Hiç dü ündün mü bunu?"

"Yapma sevgilim," diye mırıldandım. "Burada söz konusu olan benim ve benim hastalı ım. Ne babam, ne de geçmi te kalan aile ya antımız de il. O yangın olayının benim kâbuslarımla uzaktan yakından bir ilgisi yok. ayet eski bir evle ili ki kurmak istiyorsan bu ancak inasi'nin o metruk evi olabilir."

"Öyle mi sanıyorsun?" diye homurdandı Derya.

"Ba ka ne olabilir ki?"

"Sen ya kendini aldatıyorsun, ya da benimle samimi konu muyorsun."

"Hoppala! Bunu da nereden çıkardın imdi?"

"Bo una nefesini tüketme. Bu sabah gördü ün rüyanın ne oldu unu sanıyorsun? O yeni bir kâbus dizisinin ba langıcı. O kö kle ilgili rüyalar, bak göreceksin devam edecek."

Derya'nın bu ısrarlı konu ması beni dü ünceye sevk etmi ti.

"Neden?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama..."

Sanki sevgilim konu maktan çekiniyordu.

"Hadi, devam et. Çekinme."

"Galiba senin çocukken ya adı ın bir olay var. Belki bilincin derinliklerinde yıllarca kalmı , satha çıkamamı bir problem. imdi bir ekilde ruhunun gizli kö elerinde kalmı bu dert, sana sıkıntı veriyor, kâbuslar görmene neden oluyor."

Aslında buna benzer bir hipotezi ne yazık ki ben de dü ün- mü tüm. Ve imdi aklımdan geçen dü ünceyi Derya büyük bir açık yüreklilikle yüzüme kar ı söylüyordu. Yine de bozuntuya vermeden i i akaya bo dum.

"Vay be!" dedim. " Senin ruh hekimli inde varmı da ben bilmiyormu um me er."

Ama baktım, o güzel yüzünde en ufak bir tebessüm yoktu.

Yeniden ciddile tim, fakat bu kez yüzüm iyice asıldı. Artık unu kabul etmeliydim; ben hastaydım. Sebepleri ne olursa olsun, asıl acı gerçek buydu. Sevgilimin ileri sürdü ü gerekçe de hani yabana atılır cinsten de ildi, muhtemelen uuraltımda yıllardır satha çıkamayan bir sıkıntının acılarını çekiyordum imdi.

" u senin arkadaş ının hekim kocası ne zaman gelecekti?" diye sordum.

"Haftaya bugün. Zaten Zehra'dan randevu aldım bile," diye homurdandı.

Ba ka bir lâf etmeden **BMW**yi antiyeye do ru sürdüm...

n aat alanında ikimiz de i imize daldık. n aat i inde her zaman beklenmeyen pürüzler çıkar, müteahhideri üzen gecikmeler, umulmayan aksamalar olurdu. lerle bo u maya ba - layınca kendi durumumu unutmu tum. O sabah Behzat bankalarda olaca ından in aata ö leden sonra gelecekti. antiyeye girince Derya incelemek istedi i yerleri görmek için yanımdan ayrıldı tı.

Yakla ık bir saat birbirimizi göremedik. Ö leye do ru sevgilim yanıma geldi. O gün kendi arabasını almamı tı.

"Benim **BMW**yle dön," dedim.

"Sen ne yapacaksın?"

"Ak am Behzat beni eve bırakır."

BMW'nin anahtarını alırken yüzüme kaçak bir nazar fırlattı.

" yi misin?" dedi.

"Merak etme, iyiyim."

"Bu gece için bir programın var mı?"

Biraz yadırgayarak yüzüne baktım. Hiçbir programım yoktu. Hafta içi sıradan bir gündü. Omuzlarımı silkerek, "Hayır," diye mırıldandım. "Annene mi gitmek istiyorsun?"

Nedense yüzü hafifçe kızarmı tı veya bana öyle geldi, emin olamadım. •

"Yok," dedi. "Yani evdeyiz?"

"Tabii," dedim.

Derya ba ka bir ey söylemedi, anahtarı alıp bana veda ederek antiye binasından çıktı. Pencereden onun gidi ini seyrettim. Arabaya bininceye kadar arkasını dönüp bakmamı tı. Tam arabanın burnunu çıkı yönüne çevirirken dönüp antiyeye bir göz attı. Pencerede durdu umu görünce bana buruk bir ekilde el salladı, ben de mukabele ettim.

Nedense buruk ve durgun görünüyordu. Bir süre o uzaklaırken arkasından ondaki bu halin nedenini dü ündüm. Acaba hastalı ıma mı üzülüyordu? u birkaç gündür, babamla tanı tırmaya götürdü üm gün hariç, belirgin bir durgunluk vardı üzerinde. Hak da verdim, kızın endi elenmesi çok do aldı. Evlilik arifesinde hastalı ımla kızın basma i açmı tım.

Tam dü üncelerimle bo u urken içeriye usta ba ı Mahir girdi.

"Patron," dedi. "Bugün ayın on yedisi ama italyan seramikleri hâlâ teslim edilmedi, unlara bir telefon etseniz. Çocuklar bo oturuyor."

Birden beynimde bir im ek çaktı.

"On yedisi mi? "dedim.

Mahir a kınlı ımı anlamamı tı tabii, ama ben Derya'daki durgunlu un sebebinin birden kavramı tım. Kasımın on yedisi onunla ilk tanı tı ımız gündü. Bundan böyle, her sene o günü kutlamaya karar vermi tik ama ben daha ilk sene yerinle unut

mu tum. Hani utanmasam bana hatırlattı ı için Mahir'e sarılıp yanaklarından öpecektim.

"Tamam, tamam," diye söylendim. "Ben ararım firmayı, sen imdi i inin ba ina dön."

Usta ba ı davranı ima pek bir anlam veremedi çıktı dı- arıya. Hemen bir plan yapmaya ba ladım. Bugünü unuttu u- mu Derya'ya hissettirmeden esaslı bir sürpriz hazırlamalıydım. çimdeki çökü e direnen, beni ayakta tutan tek güç ona duy- du um sevgiydi. Hemen telefona sarıldım, evime yakın tanıdı- m ilk çiçekçiye arayarak, Derya'nın ofisinin adresini verdim ve görkemli bir buket tanzim edilerek gönderilmesini istedim. Beni tanıyan dükkân sahibi hiç merak etmememi, nefis bir ey hazırlayaca nı vaat etti.

Son dakikada da olsa, durumu kurtardı m için mutluy- dum. Gece de onun sevdi i restoranlardan birine giderek güzel bir yemek yedik. Sabahki unutkanlı mı yutturmanın yolunu bulmu sayılırdım. Çiçe i alır almaz nasıl olsa bana telefon eder, ben de onu a ırtmak için sürpriz yaptı mı söyledim.

Tam keyfim yerine gelmeye ba lamı tı ki, kapı açılıp sük- lüm püklüm haliyle bizim kalıpcı ustası Selim girdi içeri, yanın- da da Halit vardı. Onları kar ımda görünce irkildim. Suspuz olmu önlerine bakıyorlardı.

"Ne var?" diye söylendim. Baktım, konu makta zorlanıyor- lardı. "Söylesenize yahu, ne var?"

Daha ya lı olan Selim utanarak mırıldandı.

"Beyim," dedi. "Bizim oradaki o u ursuz binayı tamir ede- cek misiniz?"

Oturdu um koltukta arkama yaslanıp söylendim.

"Niye soruyorsunuz?"

" ey..." diye kekeledi Selim. "Biz dü ündük de..."

"Ne dü ündünüz?"

Birbirlerine baktılar, konuya nasıl gireceklerini bilemezmi gibi tereddüt ettiler. Nihayet Halit ürkek bir sesle konu tu.

"Patron," dedi. "Bilirsin, biz seni sever ve sayarız. Ekme-
ini yeriz, sana bir kötülük gelmesini istemeyiz. Bu nedenle dü-
ündük de..."

Yine susmu lardı.

"Konu sanıza yahu... Ne söylemeye çalı ıyorsunuz?" diye
ba ırdım.

Nihayet Selim a zındaki baklayı çıkardı.

"Beyim bu tamir i inden vazgeçin siz. Orayla niye ilgilenir-
siniz bilmem, ama orası tekinsizdir. Orayı satın almaya kalkı ı-
yorsanız vazgeçin. Size yararlı olmaz."

Bir an durup sararmı yüzlerine baktım.

Selim ba ını önüne e erek devam etti.

"Senelerdir o evde kimse ya amaz. Elektrikleri yıllardır ke-
siktir. Ama zaman zaman üst kattaki bir odanın ı ı ı yanar. Ben
gözlerimle ahit oldum. Tekinsiz olmasa hiç kesik elektrik yanar
mı? Orada kötü bir ruh ya ıyor ve çevre halkı bunu böylece
biliyor."

Ba ka ardar altında olsa bu iddiaya sadece güler geçerdim.
Ama o odanın ı ı ının yandı ını ben de kâbuslarımda hep gör-
mü tüm. Yine de sabırlı davrandım.

"O evin ı ıkları kesik," dedim. "Ben kontrol ettim."

"Bunu biliyoruz," dedi Selim. "Ama..."

"Aması ne?"

Halit lâfa karı tı.

"Dün ak am Selim'le in aattan ayrılımlı gecekondularımıza
dönerken kestirmeden gitmeyi ye lemi tik."

"Eee?"

"ikimiz de o ı ı ın yandı ını gördük. Birimiz görse hayal
gördü ümüzü dü ünürdük ama ikimizde aynı eyi gördük. Çok
korktuk beyim."

"Sizler çıkarılan hikâyelerden etkilenmi siniz," diye ho-
murdandım. "Olmaz öyle ey." Bunu söylemi tim, fakat ne var
ki söylediklerine inanıyordum.

"Yemin ederim beyim," dedi Halit. "Biz hayal görmedik."

O an birden aklıma geldi.

Halit'in sararmı yüzüne gözlerimi dikerek mırıldandım.

"Sen bana o evde bir cinayet i lendi ini söylemi tin, de il mi?"

"Evet, efendim."

"Kim öldürülmü tü orada?"

"Size daha önce de söylemi tim. inasi Sarıkaya. Öldürülen oydu."

"Peki, katili kimdi?"

Halit derin derin soludu.

"Katili bulunamadı, beyim."

"Hiç üpheli birkaç ki i de bulunamadı mı?"

"Hiç kimse, beyim. O esrarengiz cinayetin esrarı hep bir sis perdesi içinde kaldı. Zaten o yüzdendir ki, adamın hortladı ı ve kendi katilini aramak için döndü ü söylenir durur."

çimden yine gülmek geldi ama gülemedim.

"Bana bir o lu oldu unu söylemi tin, o nerede ya ar im di?"

"Onu da kimse bilmez. Cinayet gecesi çocukta kayboldu ve bir daha izine hiç rastlanmadı."

"Tuhaf bir hikâye," diye homurdandım.

"Gerçekten de öyledir."

"Peki bu adamın karısı nerede?"

"Esmâ hanım mı?"

"Adı her neyse?"

"Biz onu hiç tanımıyoruz beyim?"

"Neden? O da aynı gece çocu u gibi duman olup uçtu mu?"

"Yoo, hayır beyim. O daha çocu unu do ururken ölmü . Bilenlerden öyle duymu tuk."

Birkaç saniye dü ündüm.

"Sizin yörede bu inasi Sarıkaya'yı hatırlayanlar var mı?"

"Birkaç sene evveline kadar vardı ama imdi kimse kalmadı. Eh, dü ünürseniz siz de hak verirsiniz, otuz kırk sene evvel bizim oralar bom bo tu. Hatta o tekinsiz ev yapıldı ı zamanlar, tabii biz bilmiyoruz ama, uzak civarındaki gecekondular da ya ayanlar hep a ıp kalmı , oraya neden o evin yapıldı ına. Karda kıyamette kurda kuzuya kurban olaca ını dü ünümü ler. O vakadan sonra da kimse o civara pek yakla mak istememi . Zaten geceleri oraya yolu dü enler hep daha uzak olan alt yolu seçerler. Kimse o civarda dola mak istemez."

"Peki o çocuk bir daha hiç geri dönmemi mi?"

"Bildi imiz kadarıyla hayır, efendim."

Garip bir hikâyeydi ve buna inanmak istemiyordum bir türlü.

"Tamam, siz gidebilirsiniz," dedim i çilerime.

Yine kararsız bir ekilde yerlerinde kıpırdandılar. Çekine rek sordular.

"Tamirat i inde kararlı mısınız, beyim?"

"Bilmiyorum, dü ünece im," dedim.

kisi aynı anda sanki sırtlarından a ır bir yük kalkmı gibi rahatlayarak antiye binasından çdctılar...

Onlar çıkınca üstüme bir a ırlık çöktü. Ayaklarımı masanın üstüne dayayıp dü ünmeye ba ladım. Halit de, Selim de sevdi im, dürüst, çalı kan, namuslu çocuklardı. Cahil olabilir, hurafelere inanabilirlerdi ama kesinlikle yalan söylemeyeceklerine emindim. O metruk evle ilgili söyledikleri yalan olamazdı. O zaman da ister istemez Derya'ya hak vermeye ba lıyordum; inasi Sarıkaya denen adam otuz üç sene evvel ölmü se, babamın yanında bunca zaman geçirip, pederin nasıl emektar i çisi olabilirdi?

Bu i te bir terslik vardı. Ya burada ölen ki i inasi denen adam de ildi, ya da babam yalan söylüyordu.

Ölenin inasi Sarıkaya olmaması çok zayıf bir ihtimaldi. O zaman babamın yalan söyledi ini dü ünlemek zorundaydım. Bu da bana çok tuhaf geliyordu; o ya taki bir adam neden yalan söyleyecekti ki? Bunun hiçbir anlamı yoktu. Üstelik babam yalan konu mazdı.

Dü ündükçe tutarsızlıklar birbiri ardına aklıma geliyordu. Be on gün evvel babamı ziyarete gelen adam acaba, inasi Sarıkaya'nın o lu olabilir mi, diye geçirdim aklımdan. Ama bu da imkânsızdı. Bir an o lunun inasi'ye çok benzeyece ini, ya lı babamın da bunu fark etmeyece ini var saydım. Fakat olacak ey de ildi bu; bir defa ne olursa olsun adamın o lu, ta çatlasa hesaba göre benim ya larımda olmalıydı; yani babamın dikkatini çekecek kadar genç. Kendini bizim pedere inasi diye yuttu ramazdı. Saniyen olayın oldu u sırada o çocukta yedi sekiz ya larında oldu una göre, babamın evin tamiri için verdi i sözden nasıl haberi olabilirdi? Üçüncü ve mantıklı bir neden de o ev yakla ık otuz sene önce tamiri gerektirecek kadar viran olamazdı. Özellikle bu son ihtimal iyice midemi bulandırdı.

Babam yalan mı söylüyordu, yoksa hayal mi görmü tü?

Tabii, Cemal Efendi'nin bana yaptığı ı açıklamayı da unutmuyordum, babamın evine kesinlikle inasi diye birinin gelmedi ini söylemi ti. Lâkin imdi olayları dü ündükçe büsbütün ürperiyor ve mantıklı bir sonuca ba layamıyordum. Ya adıklarımı yeniden bir sıraya koymaya çalı tım. Her ey gördü üm kâbuslarla ba lamı tı. Rüyalarımın giren virane bir ev, sevdi im kadına tecavüze ve onu öldürmeye kalkı an yüz­süz bir adam ve onunla yaptım mücadele. Devamlı bir yarı halindeydik. Yüzü bir bez gerilmi gibi görünmeyen adam rakibimdi ve ikimizde o harabenin üst katında masanın üzerinde ba lanmı vaziyette yatan Derya'ya bir an evvel varmak için yarı ıyorduk. Gördü üm bu kâbuslardaki yarı n ço unu ben kazanıyordum, sadece bir seferinde yüz­süz dü manım beni geçmi ve Derya'yı bıçaklamı tı. Ne anlama geliyordu acaba bu karabasanlar? Belki

bir ruh doktoru bu rüyalarımı tedavi edecek, sebeplerini açıklayacak bir çözüm getirebilirdi. Ama babam devreye girip eski bir i çisine verdi i sözün yerine getirilmesini isteyince her ey beynimde allak bullak olmu tu. Zira rüyalarımındaki ev birden gerçe e dönü mü ve aynıyla kar ima çıkıvermi ti.

te, her ey bu noktada stop ediyordu.

Artık hayallerimle realite birbirine karı mı tı. Bunu bir türlü kabul edemiyordum. Ancak kâbuslarımda gördü üm bir evi gerçek ya amımda bulmam, hangi mantık ölçüsüyle açıklanabilirdi? Elimde olmadan buz kestim birden. Vücudumu bir titreme almı tı. Yoksa babamda mı benimkine benzer bir kâbus görmü tü? Ne de olsa, o ya lı ve hastalıklı bir insandı, gerçek ile rüyayı belki de ayırt edememi ti? Bu bile tam ve tatmin edici bir izah de ildi benim için.

Sonra Derya'nın dün gece gördü üm ilgisiz rüyama getirdi i yoruma takıldı aklım. Eski yanan kö kümüze ve annemle babamın yaptıkları münaka aya... Derya açıkça itiraf etmese de daha önce gördü üm kâbuslarla son rüyam arasında ba ıntı oldu unu anlatmaya çalı mı tı bana. Belki de eski karabasanlarımla son rüyam arasındaki tek ili ki, her ikisinde de yakamı bırakmayan o yüzsüz adamın varlı ı idi.

Kim olabilirdi acaba o yüzsüz adam?

Neden onun suratını göremiyordum? Belki de yüzünü kaplayan o bez parçasını çekip alabilsem bütün sorunlarım kendili inden çözülverecekti. Nihayet kafama dank etti, galiba meselenin asıl püf noktası buydu. Her rüyama giren o meçhul ki i...

Elimde olmadan bir küfür savurdum...

Behzat antiyeye geldi inde saat üçü bulmu tu. Hemen kendisine bir nescafe hazırladı. Bana da teklif etti ama canım içmek istemiyordu.

Bir süre bankalardaki i leri anlattı bana. tiraf edeyim ki pek can kula ıyla dinlememi tim. Sonra ona ne zaman dönece ini sordum. BMW'mi Derya'ya verdi imi, dönü te beni de eve bırakmasını istedim. Tamam, yarım saat sonra çıkarız yola, dedi.

Beni antiyede bırakıp in aat sahasına gitti.

Artık yeniden kâbuslar konusuna dönmek istemiyordum. Eve gidip bir du almak, giysilerimi de i tirip sevgilimle geçirece im geceyi dü ünme istiyordum. O an birden aklıma geldi. Bu saate kadar gönderdi im çiçeklerin çoktan sevgilimin eline geçmesi gerekirdi ama Derya bana bir te ekkür telefonu açmamı tı.

Huylandım birden. Yoksa bir aksilik mi olmu tu?

Hemen Derya'yı aradım, telefonu me guldü. Birkaç dakika sonra bir daha denedim, bu seferde ula ılamıyordu. Telefonu kapalıydı.

Meraklanarak bu kez çiçekçi dükkânını arayıp sabah verdim sipari in adrese gönderilip gönderilmedi ini sordum, Aldım cevap olumlu oldu. Çiçek adrese ula mı tı.

Yadırgadım durumu.

Derya'nın bir te ekkür telefonu etmesi gerekmez miydi?

EHZAT beni apartmanımın kapısı önüne bıraktı ında alelacele ona veda edip asansöre ko tum. Derya'nın niye bana bir telefon etmedi ini dü ünüyordum hâlâ. Yoksa tanı ma günümüzü unuttu umu mu sanıyordu? Gerçi son ana kadar aklıma gelmemi ti, ama ona unutmadı ımı gönderdi im çiçekle göstermi tim.

Anahtarım la kapıyı açıp içeri girdim. Gündüzlerin en kısa oldu u dönemdeydik, baktım evin içi karanlıktı. Derya gelmemi ti henüz. Saate baktım, on yediyi gösteriyordu. I ıkları yak tım, onu beklemeye ba ladım. Henüz erken sayılırdı.

Hazır o yokken, du umu almak için soyunup banyoya gitmeyi dü ünüyordum ki, kapının çaldı ını i ittim. I ıkların yandı ını görünce evde oldu umu anlamı ve anahtarını kullanmamı olmalıydı.

Ko up kapıyı açtım.

Yorgun bir yüzle suratıma baktı. "Benden önce gelmi sin," diye mırıldandı sadece.

Oysa boynuma atılıp, bana çiçekler için te ekkür edeceğini sanmı tım. En azından bir iki te ekkür kelime beklemek sanırım hakkımdı. Ama o hemen aya ından bodarını çıkarmı , anora nını asmak için portmantoya yönelmi ti.

Hiç bozuntuya vermeden konu tum.

"Çok yorgun görünüyorsun, sevgilim," dedim.

Ba nını salladı tasdik edercesine.

"Yorgunluktan bittim. Bütün gün çizim yaptım ofiste."

a ırmı tım. Çiçekler hakkında tek kelime etmemesi hayretime mucip olmu tu. Hani çiçekçi dükkânına telefon edip sipari imin yerine ula tı nını ö renmesem, eline geçmedi ini dü ünecektim. Sabırla bekledim. Nasıl olsa, aklına gelince bir eyler söylerdi herhalde.

"Aç mısın?" diye sordu bana. .

"Evet," dedim.

"Müsaade et, kıyafetimi de i tireyim hemen mutfa a girer bir eyler hazırlarım."

"Böyle bir gecede mi?"

Birden bakı larını yüzüme çevirip ı ıldayan gözleriyle beni süzdü.

"Yoksa bu gecenin hususiyetini unutaca ımı mı sandın?" diye kinayede bulundum.

"Demek hatırlıyorsun?"

"Nasıl unutturum? Hemen üstünü de i seni güzel bir restorana götürece im."

Gelip boynuma sarıldı. "Ama bu sabah sana sordu umda geceyi evde geçirece imizi söylemi tin," dedi.

"Sana sürpriz yapmaya kararlıyım."

"Çok hainsin! Ben de yerinle unuttu unu sanmı tım."

Çok garipti. Hâlâ çiçekler hakkında tek kelime çıkmamı tı a zından. Ama imkânı yoktu, tanıdı ım Derya imdiye kadar çoktan jestim için te ekkür ederdi bana. Oysa yerinle unutmı gibi davranıyordu.

Birden aklıma kötü şeyler geldi. Bunu asla yakı tırmak istemezdim ama sevgilim bana yalan mı söylüyordu yoksa? Gönderdi im çiçekleri nasıl unutturdu? Üstelik o çiçekler benimde bugünü unutmadı ımın en iyi delili de il miydi? ayet antiyeden ayrıldıktan sonra çizimler için bürosuna gitmi se o çiçekleri mutlaka görmü olmalıydı.

"Nereye gidece iz?" diye sordu.

"Sen nereye istersen" dedim.

Bir daha beni süzdü.

"Yorgun de ilsin, de il mi?"

"Hayır. Ya sen?"

"Ben de de ilim," diye fısıldadı. Oysa az önce kapıdan içeri girdi inde bugün çok yorgun oldu undan bahsediyordu.

Keyfim kaçmı tı. Bu i in içinde bir bit yeni i vardı. Çiçeklerden hâlâ bahis açmaması, bugün ö leden sonra Derya'nın bürosunda olmadı ımın en açık karinesiydi. Nedendir bilinmez ama o konuya birden de inmemeye karar verdim. Banyoya durumu almaya giderken, "Hadi öyleyse, hazırlan da yeme e çıkalım," dedim.

Gitti imiz restoran Derya'nın en sevdi i yerlerden biriydi. Ama yol boyunca arabanın içinde çok az konu mu tuk. Sanki özel bir günü kutlamaya gitmiyorduk. Derya bu ak am cidden çok yorgun görünüyordu. Arabanın içinde daha önce sordum suali tekrarladım.

"Nasıl geçti günün?"

"Hep çizimle," diye kar ük verdi. Sadece iki kelimeyle. Yüzü asık de ildi ama tanıdı ım sevgilim ho landı ı bir yere gitmenin sevincini çok daha farklı ekillerde gösterir, ne e ve co kusunu belli ederdi. Oysa bu gece zoraki katlanıyormu gibi bir hal vardı üzerinde.

Restorana girdik.

Az ı ıklı, lo , masa üzerindeki mumların aydınlatu ı son derece romantik bir mahaldİ. Bir trio canlı yemek müzi i çalıyordu. Yemeklerimizi sipari edip arabımızdan ilk yudumu aldı ımızda sevgilim biraz kendine gelir gibi oldu nihayet. Gözlerinde hafif mutluluk belirtileri ı ıldadı.

"Biliyor musun, bu sabah konu mamızda tanı ma sene i devriyemizi unuttu unu sanmı tım," dedi.

O zaman ku kularım daha da arttı. Bütün gün bürosuna u ramadı ından emin oldum. Gönderdi im çiçekler böyle dü ünmesine mani olmalıydı. Çiçeklerden hiç haberi yoktu. Bu kez takti imi de i tirdim.

"Seni cebinden aradım ama ula amadım," dedim.

Birden hayıflanarak ba ını salladı.

"Sorma, ba ka arayanlar da olmu , ama i e öyle kaptırmı - tım ki kendimi, telefonumu açmayı unutmu um."

Yalan söyledi i kesindi. Hatta inanıp inanmadı ımı anlamak istercesine o nefis mavi gözlerini bir an için yüzüme çevirip gözlerimdeki tepkiyi aradı. Bozuntuya vermedim yine.

Rahatlamamı tı sanırım. lgisiz bir eda ile mırıldandı.

"Kaçta aradın?"

"Önemli de il. u an kar ımdasın ya, mühim olanı bu. Beni seviyorsun, de il mi?"

"Hem de çılgınlar gibi."

Tuhaftır ama gözlerinde yanıp sönen ı ıkların o an pek inandırıcı olmadı ı dü ünmesine kapılır gibi oldum. Hazindir, lâkin böyle bir hisse ilk defa dü üyordum. Derya'nın bana yalan söyleyece ini hiç sanmazdım. Halbuki bugünü nasıl geçirdi ini benden gizlemeye çalı ıyordu.

Hem de böyle özel bir günde...

kimiz de de kendimizi zorlayan bir hal vardı. Gergindik ve bir türlü rahatlayamıyorduk. Benim beynim onun yalanı ile me guldü, acaba onun gerginli i neye dayanıyordu? Bugün ne olmu , Derya bütün gününü bürosuna gitmeyerek nerede geçir

misti acaba? Fakat yeme imizi yerken sevgilim biram —
mı gibi bir gafyayıp açık verdi.

"Cep telefonumun kapalı oldu unu görünce, neden büro-
dan aramadın?" diye sordu.

Bir tür panik, yalanının ortaya çıkaca ının korkusuydu bu.
Gayet sakin cevapladım. "Bürodan da aradım."

O lo mekanda bile yüzünün kızardı ını hissettim, irkile-
rek yüzüme bakmı tı.

"Büronun telefonu da hep me gul veriyordu," dedim.

Sanki birden rahatlamı tı.

"Ah bizim kızlar," diye homurdandı. "Telefonu çok me -
gul ediyorlar."

Yanında çalı an iki kız elemanı vardı. Anladı ım kadarıyla
yalanının günahını imdi kızlara yüklemi ti.

Belki meseleyi bu kadar büyütmemem gerekirdi; ne de olsa
onun da hayatının mahrem bir yanı olabilirdi ve bana hesap
vermek zorunda de ildi; ayrıca birbirimize verdi imiz sözler
dı ında henüz aramızda hukuki bir sorumluluk da yoktu. Bü-
tün anlayı lı dü ünceme ra men kendimi ihanete u ramı gibi
hissediyordum; çünkü huyunu suyunu, mizacını tanıdı ımı san-
dı ım Derya'nın küçük de olsa yalan söyleyece ini, benden bir
eyler gizleyece ini hiç sanmamı tım.

Yüzümün asılmasına bir türlü engel olamıyordum. Tabii az
sonra Derya bendeki gerginli i anlamakta gecikmedi.

"Niye suratın öyle bir karı asık?" dedi.

Suni bir ekilde gülümsedim.

"Asık mı? Yok canım, sana öyle gelmi ."

Dikkatle gözlerimin içine bakıyordu.

"Bo una saklamaya çalı ma. Sana bir ey olmu . Çok ger-
ginsin."

Az daha beynimi kurcalayan yalanını yüzüne vuracaktım,
ama son anda kendimi frenledim. "Benim bir eyim yok, haya-
tım. Asıl bu gece sen çok yorgun görünüyorsun."

arabından bir yudum aldı.

Anlamalı bir ekilde beni süzdü. Çok merak ettim, acaba o an aklından ne geçiriyordu. Lâkin o da benim gibi samimi davranmadı.

"Do ru," dedi. "Bugün çok yorulдум."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Çizim, de il mi?"

Mavi gözlerindeki elektriklenme daha artmıştı. Galiba kendisine inanmadım da o an anlamı tı.

O sırada trio yemek müziğini bırakmış, romantik dans parçaları çalıyordu ve restoranın ortasındaki dans alanında dansa kalkmış birkaç çift vardı. Derya birden mırıldandı.

"Dans edelim mi?"

"Nasıl istersen."

Cıvalı parke üzerinde birbirimize sarılıp müziğin ritmine uyduk. Derya'nın çok iyi dans ettiğini bilirdim. Trio eski bir film müziğini çalıyordu. Derya parçanın sözlerini de bildiğinden ancak benim duyabileceğim bir sesle söylemeye başlamıştı. Ne olursa olsun, bu kıızı deli gibi seviyordum, bedenini biraz daha kendime çekip vücuduma yapıştırdım. Zevkle bana sokulmuştu.

İmdi restorandakilerin gıpta ile seyrettikleri bir çift oluşturmış, herkesin bize baktığından emindim. Dudaklarımı sarı saçlarınının arasına sokup fısıldadım.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni," diye mırıldandı arkı sözlerini keserek.

Trio şimdi daha hareketli bir parça çalmaya başlamıştı. Bakı zaman olsa bu tür müzikle de dans etmekten hoşlanırdı. Derya, "Oturalım mı artık?" diye sordu.

"Sen bilirsin," dedim.

Masamıza döndüğümüzde sanki sevgilim daha durgunlanmıştı. Her zaman engellenmeyi seven Derya'da bu gece belirgin bir sıkıntı vardı ve elinden geldiğince bunu gizlemeye çalışıyordu benden. Acaba gerginliğinin bugün öleden sonra ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi, diye düşündüm. Yanılmı

yordum galiba; müzikli nefis bir ortam, seçti imiz en be endi i yemekler, içti imiz hârika Fransız arabına ra men, Derya bir türlü havaya girememi , rahatiamamı ve tanı mamızın bu ilk sene i devriyesinde havaya ayak uydurabilmek için kendini zorlayıp duruyordu.

arabımdan bir yudum daha alırken içtenlikle fısıldadım.

"stersen, eve dönebiliriz," dedim.

Birden hayretle yüzüme baktı.

"Neden?"

"Çünkü hiç ne elenemiyorsun. Seni sıkkan bir ey var ve ne-dense bunu açıklamak istemiyorsun. Her halinden belli."

Yüzüne dü en uzun sarı saçlarını hafifçe geriye itti. Daha ziyade bana uygun bir cevap vermek için dü ündü ünü anlamı tım.

"Günahımı alıyorsun," dedi. "Çok mutluyum u an. Ama biraz yorgunum, hepsi o kadar. Ne elenmedi imi de nereden çıkarıyorsun?"

"Dans etmek istememenden. Oysa böyle harekedi danslara bayılırsın."

Yüzü asıldı biraz.

"Dedim ya, çizimler beni çok yordu."

skemleye yaslandım gözlerimi gözlerinin içine çevirerek uzun uzun ona baktım.

Gerilmi ti. Hafiften sinirlendi ini görüyordum.

"Niye bakıyorsun öyle yüzüme?" diye sordu.

tidalimi bozmadan ama kelimelerin üzerine basa basa buz gibi bir sesle mırıldandım.

"Çünkü bana yalan söylüyorsun."

Durakladı önce. Sonra sert bir ekilde savunmaya geçti.

"Dikkatli konu . Beni yalancılıkla nasıl itham edersin?"

"Bak" dedim. "Asla seni kırmak veya incitmek gibi bir niyetim yok ama neden bana yalan söyledi ini bilmek hakkım."

Ka ları çatık homurdandı.

"Hangi konuda?"

"Bugün bütün ö leden sonrası büronda de ildin, çizim yapt ın da palavra. Niye bana böyle bir yalan söylemek gere ini duydun?"

Derya utanm ı gibi ba m ı önüne e di. Birkaç saniye hiç konu madan öylece kald ı, sonra ba m ı kald ırmadan kısık bir sesle fısıldadı.

"Dönü te büroma mı u rad ın?"

"Hayır. Bu gecemiz için çalı t ı n yere çiçek göndermi tim ama senin haberin bile yok. Çünkü büronda de ildin."

"Evet, do ru," diye kekeledi sevgilim.

"Neden Derya? Benden sakladı n nedir? Nerede oldu u nu bana açıklamaktan neden çekindin? Senin de haklı sebeplerin olabilir ama biz senle birbirimize asla yalan söylememeyi kararla t ırmam ı mıydık?"

Nihayet gözlerimin içine bakt ı.

Ondan bir açıklama bekliyordum.

"Eve dönebilir miyiz?" dedi sadece.

Tanı mamızın ilk sene i devriyesi tatsız bir geceye dönü mü tü. Hesab ı ödeyip restorandan çıktık. Dönerken ikimizde a zımızı açıp tek kelime etmemi tik. Hâlâ bana bir açıklama yapmasını bekliyordum. Bu durumu mutlaka izah edecekti. Arabayı sürerken gayet gergindim, hatta aklıma olmayacak ihtimaller de geliyordu. Onun da beni sevdi ini biliyordum ama ben artık ruh hastası bir adamdım; her ne kadar hastalı ım hakkında henüz bir te his konulmam ı olsa da normal ve sa lıklı bir insan olmad ım ortadaydı. Yoksa durumum sevgilimin içine bir gelecek korkusunun sinmesine mi yol açm ı t ı? Öyle ya hiç kimse korkunç kâbuslar gören biriyle hayatını birle tirmek istemezdi. En azından sıhhatime kavu uncaya kadar beklemeyi ye lerd ı.

Yine de sabredip eve dönünceye kadar tek kelime etmedim. Önce onun açıklamasını dinleyecektim.

BMW'yi apartmanın kapalı garajına bırakıp asansörle dairemin oldu u kata çıkarken yüzüme bakmaktan bile kaçınıyordu. Dedim ya onu iyi tanırdım; bu a ırı durgun ve sessiz kalı nın ardından bir fırtına kopabilirdi. Birlikte ya amaya ba ladı mız tarihten beri onunla sadece bir defa esaslı bir münaka a etmi tik; o da yandırmıyorsam birlikteli imizin ilk ayı içinde patlak vermi ti. Uysal, sakın, sıcak ve anlayı lı görüntüsünün altında kafası atınca veya bir haksızlı a u radı ına inanmca son derece âsi, irret ve kırıcı olabiliyordu. Hatta öyle ki evde yaptı mız o tartı mada a zından küfürler saçarak, üstüme yürümü , hızını alamayarak bana saldırmı tı. Benim gibi uysal, halim selim bir erkek için kar ıla tı m manzara dondurucuydu; onun erkeksi öfkesi kar ısmda deh ete kapılmı tım. Hayatıma giren hiçbir kadınla böyle bir tartı ma yapmamı tım. Belki o an bu ili kiyi noktalamam gerekirdi ama mümkünü yoktu. Çünkü o i renk küfürlerinin ardmdan di i bir panter misali üzerime atlamı ve benle bo u maya ba lamı tı. Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmek zorundaydım; müthi yadırgadı m o saldırganlı mın içinde tarif edilemez bir cinsellik de vardı. tiraf etmeliyim ki, bu tür gösterilere alı ık olmadı mdan bana de i ik ve tahminler hilâfına farklı bir zevk vermi ti. Yerde halılarım üzerinde bo ururken kavgamız az sonra ate li bir sevi meye dönü mü tü. Hem de ne sevi me. Hayatımda böyle bir zevki hiç tatmamı tım.

Eve girince do ru yatak odasına gitti. Tabii ben de pe inden geldim. Hâlâ bir açıklama yapmasını bekliyordum.

Hiç oralı olmadan soyunmaya ba ladı.

Önce cinselli i de meseleyi örtbas etmeye çalı aca ını sandım. Ama öyle olmadı; sırtına e ofmanlarını geçirip banyoya makyajmı temizlemeye gitti. Konu maya niyetli görünmüyordu pek. Ama nasd olsa konu acaktı, i bu noktaya geldikten sonra susması söz konusu olamazdı.

Pe inden ben de banyoya daldım.

"Eee? Anlataca ın bir ey yok mu?" dedim.

Sertçe homurdandı. "Yok."

O aynanın kar ısında birtakım kremlerle yüzündeki mak-
yajı temizlemeye çalı ırken, ben de bir omzumu kapının perva-
zına dayamı , kollarımı gö sümde çaprazlamı , sinirli ama biraz
da alaycı ve damarına basar ekilde konu uyordum.

"Yani bana yalan söyledi ini kabul ediyorsun, de il mi?"
Hafifçe sırttım. "Zaten bunun ba ka izahı da var mı? Düpedüz
yalancısın."

Neden böyle davrandı ımı bilmiyordum. Sebebi ne olursa
olsun bana yalan söyledi i açıkça meydandaydı artık. Birbiri-
mize yalan söylememek hususunda anla mı tık ve belki de beni
hiç ilgilendirmeyen özel bir durum da olabilirdi. Bu kadar üs-
tüne varmam, sıkı tırmam, hatta tahkir edici ekilde konu mam
yanlı olabilirdi. Belki biraz daha sabırlı olsam, sonunda kendi-
si açıklayacaktı sebebi. Ama üst üste o kadar sıkıcı ve ruhumu
bunaltıcı olaylar ya ıyordum ki, sanki bütün onların müsebbibi
Derya idi ve acımasızca kıza saldırıyordum.

Aynadaki görüntüsüne baktım.

Öfkeden dudaklarını ısıırıyordu. Biraz sonra patlayaca ını,
sert ve kırıcı bir eyler söyleyece ini anlamı tım. Tabii en do ru
hareket üstüne varmamaktı, lâkin yapamadım.

"Sana artık inanmıyorum," diye fısıldadım.

Sabrının son kertelerindeydi. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

Umursamazca omuz silktim.

"Açık söyle, yoksa hayatına ba ka bir erkek mi girdi?" de-
dim.

Galiba barda ı ta ıran son cümlem bu olmu tu. Makyajını
temizlemek için kullandı ı krem kutusunu hızla dönerek bana
do ru savurdu. Küçük, yayvan plastik kutu mermi hızıyla ba ı-
ma do ru geldi. Son anda saldırıyı fark edip ba ımı hafifçe yana
kaydırmam muhtemelen tam alınımın ortasına yapı acaktı.

İskaladı mını görünce hiddetini bastıramayarak bir ko u üzerime yürüdü. Uç a a ı be yukarı bundan sonra olacağını tahmin edebiliyordum ku kusuz. Onu kollarından tutup yakalamaya çalı tım ama beceremedim. Öfkeden çılgın gibi üstüme sıçradı. Tabii kuvveti benimle mücadeleyle yetmiyordu; lâkin kızdı ı zaman ne kadar acımasızca bo u tu unu biliyordum. Nitekim ellerini kavrayınca di i bir panter gibi hamle yapıp di - lerini omzuma geçirdi. Gaddarca ısırıldı. Gözleri dönmü , u ra - dı ı hakaretin acısını çıkarmaya çalı yordu.

Cidden canım yanmı tı.

Hayatımda hiçbir kadına el kaldırmadı imdan, ona vura - mıyor sadece kendimi savunmaya çalı yordum. Omzumu di - lerinden zor kurtardım. Ama o ısılıkla yetinmemi bu kez par - maklarını saçlarıma uzatmı tı.

Banyonun kapısı önünde baya ı bo u uyorduk.

"Seni namussuz, piç kurusu! u etti in i renç lâfa bak! Utanmaz, rezil... Seni böyle konu tu una pi man edece im. Elimden kurtulamazsın..."

Bunlar daha edepli lâflarıydı.

Hızını alamazsa a zından daha çirkin kelimelerin çıkaca ı - nı da biliyordum. Ben de sinirliydim; ne var ki onun bu irret - li inden gizli bir zevk de alıyordum. Benimle ba a çıkamaması onu büsbütün azdıırıyordu, iki kolunu arkaya alıp ince bilekle - rini sa avucumun içine hapsettim. Çılgına döndü. imdi iyice hareketsiz kalmı tı. Sırtarak serbest kolumla bacaklarından kavrayıp ayaklarını yerden kestim. Devamlı çırpınıp duruyor - du. Bıraksam küt diye fayansların üzerine dü üverecekti. Artık beni ısırma ansı da kalmamı tı.

Kuca imdaki yükü yatak odasına do ru götürdüm. Niyeti - min ne oldu unu anlayınca büsbütün debelenmeye ba ladı.

"Hayır... Asla... Asla onu yapamayacaksınız!" diye ba ır - maya ba ladı.

Heyhat! Birbirimizi yiyor, ba ırıp ça ırıyor, bo u uyorduk.

O an gerçekten sinirliydik de ama ikimizin de davranı larında ku kusuz abartı vardı. Bu sadece incinen gururlarımızın dı a vurumuydu, gerçekte ise de i en bir ey yoktu.

Yata a yatırıp üstüne abandım.

Hâlâ altımda çırpınıyordu, fakat hiç ansı yoktu. Elimden kurtulması imkânsızdı. Tanı mamızın yıl dönümünü bundan iyi nasıl kutlayabilirdik ki.

"Bo una çırpınma," diye homurdandım, "istedi imi elde edece im."

"Zorla mı?" dedi.

"Evet, gerekirse zorla."

"Hadi bakalım... Becer de göreyim."

ikimiz de nefes nefese idik. Olanca a ırlı imı narin vücuduna bastırmı tım. Altımda ktmıldayamıyordu. imdi her iki kolunu yata a yapı tırmı , bileklerinden sıkıca kavramı tım, iri memeleri, gö sümün altında eziliyordu. A zımı, aralık dudaklarına do ru uzattım. Öpmemi engellemek için ba ını sa a sola çevirmeye ba ladı. Hiç oralı olmadım, boynuna yumuldum. Oradan öpmeme hiç dayanamazdı. Az sonra teslim olacak, mukavemeti kırılacaktı. Ama tam o sırada beklemedi im bir ey söyledi.

"Tamam... Dur artık... Konu aca ım... Evet, kabul ediyorum, sana yalan söyledim. Kes artık u maskaralı ı!"

"Olmaz."

"Ne demek olmaz?"

"Yalan söyledi in için önce cezanı çekeceksin. Sonra belki itiraflarını dinleyebilirim."

"Asıl yalan söyleyen, beni kandırmaya çalı an sensin."

Bir an irkildim.

Ne kadar zeki bir kadın oldu unu bilirdim; demek foyası ortaya çılanca o kısa süre içinde bir hikâye uydurmaya ve galiba en iyi çare olarak da beni ithama karar verdi ti. Dudaklarımı boynundan kaldırmadan homurdandım.

"Ben mi yalancıyım?"

"Tabii ya."

"Sana ne yalan söylemi im?"

"Gerçekten ö renmek istiyor musun?"

Ses tonu o kadar güven vericiydi ki, gayri ihtiyari ba ımı gömdü üm boynundan kaldırıp öfke fı kıran mavi gözlerine baktım.

"Yumurtla bakalım," dedim.

"Ö renece ine pi man olabilirsin ama."

"Hadi uzatma da söyle bakalım. Ne uyduracaksın imdi?"

Ama o nefis gözlerinde sadece öfke yoktu. İlk defa korku ve endişe sezinler gibi oldum. Birden merakım kabardı. Konu mayı kesip onu dinlemeyi tercih ettim. Aynı anda nedendir bilinmez yüreğimin derinliklerinde anlamsız ve mahiyetini kendime de açıklayamadı ım garip bir ürperti ba lamı tı.

"Do ru," dedi. "Bugün büroma gitmedim. Haklısın."

"Ya nereye gittin?"

"Tapu dairesine."

Afallamı tım. a kınlıkla onu süzdüm.

"Hangi tapu dairesine?"

"Tahmin edemiyor musun?"

çimdeki ürperti iddetlenerek yo unla ıyordu.

Güçlkle fısıldadım.

"Hayır."

"Kâbuslarına giren o evin mülkiyetini ara tırdım."

Bilinçsizce sevgilimin sıkı sıkıya kavradı ım bileklerini bırakmı tım. Hiç yerinden kıvıldamadı. Ama göz bebeklerinde ciddi bir üzüntü vardı.

"Ne ö rendin?" diye sordum kekeleyerek.

"Bana yalan söyledi ini."

"Anlayamadım? Ne demek bu?"

"O ev otuz üç sene evvel senin adına tapuya tescil edilmi ."

Bo azım kurudu.

Gözlerim fal ta ı gibi açıldı. Hançeremden bo uk bir ses yükseldi.

" Yalan bu... mkânsız..."

"Öyle mi?"

Derya ümitsizce yüzüme bakıyordu.

"Yalan tabii," diye kükredim tekrar.

"Böyle diyece ini tahmin ediyordum. Ama artık bu oyunu sürdüremezsin, zira oradan ayrılırken kayıtın bir fotokopisini çektirdim. spat edebilirim."

Hiçbir ey diyemedim. Bitkin bir ekilde Derya'nın yanına yuvarlandım...

ELİMDEKİ tapu fotokopisine bakakaldım. Bunun do -
rulu una inanmak istemiyordum ama sevgilim resmi evrakı önü -
me dayamı tı. li ti im yata ın kenarından aya a kalkamadım,
bütün kanım çekilmi gibiydi. Gözlerimi evraktan alamıyordum.
Senet otuz üç sene evvel tanzim edilmi ti, yani ben daha yedi
sekiz ya larında bir çocukken. Aslında bir hibe muamelesiydi.
Babam kendi uhdesindeki gayri menkulü o luna devretmi ti...

Benim için tam bir oktu...

Neden sonra titreyerek nazarlarımı tam kar ımda dikilen
Derya'ya çevirdim. Söyleyecek tek kelime bulamıyordum. A -
zım açık öylece kaldım.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Derya.

Sadece, "Hayır," diyebildim. Ba ka ne söyleyebilirdim ki?
in tuhaf yanı, sevgilim fazla a ırımı görünmüyordu. Ba ı -
nı sallayarak ifademi kabullenmi gibi mırıldandı.

"Tahmin etmi tim zaten," dedi.

"Neyi tahmin etmi tin?" diye kekeledim.

"Babanın yalan söyledi ini."

Ne diyece imi bilemiyordum artık. Omuzlarım çöktü. Elimdeki fotokopi parmaklarımın arasından kayıp gitti. Bede nimdeki titreme daha da arttı. Kafam duracak gibi zonklamaya ba ladı. Durumu de erlendirmeye çalı tıysam da ba arılı olamadım, hiçbir eyi yerli yerine koyamıyordum. Neden sonra kar ımda duran sevgilimin efkat ve anlayı la yakla ıp boynuma sarıldı nı hissettim. O kadar çaresiz bir haldeydim ki, gö süne yaslanıp hiçkırarak a lamaya ba ladım.

Ben galiba çıldırmak üzereydim.

Dengelerim altüst olmu tu ve çevremde olu an olayları idrak edemiyordum. Kâbuslarımda gördü üm evin bana ait çıkması iliklerimi dondurmu tu. Derya sabırla saçlarımı ok ayıp a layarak açılmama yardımcı oluyordu âdeta. Bir süre sonra hiçkırıklarım hafifleyince, "Tamam artık, a lama. imdi normal muhakeme yürütme zamanı " diye fısıldadı kula ıma. Oysa muhakeme yürütecek halde filan de ildim.

Beni bırakıp mutfa a gitti. Getirdi i sudan içmemi istedi. Bu gibi hallerde suyun ne i e yaradı nı hiç anlamazdım. Tabii kuruyan a zımın ıslanmasından ba ka bir i e yaramadı. Bu kez yanıma oturmu ellerimi avuçlarının içine almı tı.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu.

De ildim ama kendimi küçük dü mü gibi hissetti imden utanarak ba ımı salladım,

"iyiyim," dedim.

" imdi biraz konu abilir miyiz?"

Tekrar ba ımı salladım. Onun olaylar kar ısında nasıl bir yorum getirece i hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama beni ürperten bir soru sordu.

"Babanla aranızda eski bir ihtilaf, herhangi bir çeki me var mı?"

Neden böyle bir soru sordu unu anlamamı tım ama o an benden daha iyi fikir yürüttü ü, daha objektif ve gerçekçi dü

üdü ü kesindi. Fakat bütün olayların tek sorumlusu gibi babamdan üphelenmesini yadırgamı tım. Babamdan ba ka hayatta pek akrabam yoktu ve o ya lı, felçli bir hastaydı.

"Ne olabilir ki?" dedim.

"Bilmiyorum. Bunun cevabı sende."

"Yok... Olamaz da zaten."

"Neden?"

"Neden mi? O benim babam. Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama hayattaki tek evlâdı ile ne zoru olabilir?"

"Sorun da burada zaten. Senden gizledi i bir sırrı var. Bu fikrimde ısrarcıyım."

Hayretle ıslak gözlerimle Derya'ya baktım.

"Ne sırrı?" diye kekeledim.

"Bunu henüz bilmiyorum. Ama bana öyle geliyor ki aramızda hiç açılmayan, belki de yıllardır konu ulmayan ve senin ruhuna i lemi bir vaka ya anmı . Ta senin çocukluk yıllarından kalma."

Derya yine bir ruh hekimi gibi konu maya ba lamı tı ama ona itiraz edemedim. Kafamı toparlamaya çalı ıyordum. Babamla aramızda ne geçmi olabilir ki? Aklıma hiçbir vaka gelmiyordu. Bilakis, babamla ili kimiz bütün hayatım boyunca, anlayı , kar ılıklı sevgi ve müsamaha ile geçmi ti.

"Neden böyle dü ünüyorsun?" diye sordum sevgilime.

Bana kar ılık vermeden önce birkaç saniye dü üdü, sonra yere e ilip dü en tapu fotokopisini alarak bana uzattı.

"Böyle dü ünmemin ilk sebeplerinden biri i te bu," dedi. "Baban, sahibi oldu un bu araziden neden sana hiç bahsetmedi? "

Verecek bir cevap bulamadım. Yüzüne a kın a kın bakmakla yetindim. Sonra resmi evrakı inkâr edercesine aptalca homurdandım.

"Ama o lanet ev inasi Sarıkaya'ya aitmi , bunu bilen bir sürü insan var o yörede."

Derya yüzünde ma rur bir ifade ile beni süzdü.

"Bu do ru," dedi. Tapu kayıtlarında gayrı menkulü inceledim. Ev önce inasi Sarıkaya'nın babasına aitken ölümüyle o luna intikal etmi , sonra da inasi o yeri babana satmı . Babanda üç ay sonra sana hibe etmi . Buna ne dersin?"

"Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok."

"Ama olmalı."

"Nasıl olur Derya? O mülkün bana ait oldu unu ilk defa imdi senden ö reniyorum."

"Mesele de burada ya... Neden baban bunu sana hiç söylemedi acaba?"

"Belki unutmur, belki önemsememi tir. Olamaz mı? Bizim mülkiyetimizde bu tür çok yer var. Unutma biz in aat i i yapıyoruz. Babamın daha sa lı nda böyle kapattı ı çok yer vardır. Bu da onlardan biri olabilir. Otuz küsur sene evvel oraları oldukça de ersiz bir yerdi, belki de adamın aklından çıkıp gitmi tir, önemsememi tir. Üstelik adamca ızın beyin damarları tıkanık. Her eyi unutuyor."

"Hiç sanmıyorum."

Bu itham edici ifadesi kar ısında yeniden irkildim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence baban o olayı hiç unutmamı ."

"Ne demek istiyorsun?"

Derya sustu. Yanımdan kalkıp odanın içinde endi eli admlarla dola maya ba ladı.

Konu makta, aklından geçenleri ifadede zorlandı mı hissettim.

"Açık konu , aklından geçenleri anlat bana," dedim.

Bana bir soru ile kar ılık verdi.

"Gördü ün kâbuslardan babana bahsettin mi?"

Kısa bir an dü ündüm.

"Hayır," dedim sonra. "Bahsetmedim."

"Neden?"

"Ne gere i var ki? Adamca ız zaten hasta ve dü kün. Bir de benim illetimle üzülmeyinin ne anlamı var?"

Deiya sesini çıkarmadı. Ama hiç rahatlamadı ı gibi tatmin olmu a da benzemiyordu.

"Tam senin kâbuslarının ba ladı ı sırada o metruk evin tamerini istemesi biraz manidar gelmiyor mu sana?"

"Ne demek istedi ini anlamıyorum."

"Ben de bunu tüm çıplaklı ıyla açıklama imkânından mahrumum, çünkü çözmedi im bir sürü sual var beynimde. Ama iddetle bu i in içinde bir i oldu unu sezinliyorum. Bu kadar tesadüf bir araya gelemmez."

Gayri ihtiyari mırıldandım. "Ne tesadüfü?"

"Babanın onarım i ini istemesiyle senin kâbuslarının çakı -ması. Kâbuslarında gördü ün evin birden gerçek olarak kar ma çıkması. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Ba m önüme dü tü.

"Bilmiyorum," diye kekeledim.

"Ama ben tahmin edebiliyorum."

"Neyi?"

Deiya'nın ses tonu hızlandı, soluk solu a söylendi.

"Biraz anlamaya çalı Murat. Sen o evi biliyordun, daha önce de görmü tün."

"Görmü müydüm? Ne zaman?"

"Bana kalırsa çocuklu unda. Kanımca bütün sorun o yularda ba lıyor. ddiaya varım, sen o tarihlerde, seni çok etkileyen bir olaya ahit olmu olmalısın."

Deiya'yı dinledim ama isyan ettim.

"Saçma. Seninki kuruntuya dayanan bir varsayım. Gör mü sem bunca yıl neden hatırlamayayım? "

"Kanımca meselede burada ya. Beynin ahit oldu un eyi unutmak istiyor. Devamlı onu uuraltına itiyor. Satha çıkması na izin vermiyor. Zaten bir hatırlasan bütün sorunların çözülecek."

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Bitkin bir ekilde yata-
a uzandım. Derya artık bana yardımcı olmaktan ziyade bütün
beynimin içinin karı masına neden oluyordu.

"Sus, lütfen," diye inledim. "Hiçbir ey duymak istemiyoro-
rum artık."

Derya hemen sustu. Galiba fazla ileri gitti ini o da sezinle-
mi ti. Anlayı ve efkate yanıma uzandı, yeniden usul usul saç-
larımı ok amaya ba ladı.

"Tamam," diye fısıldadı. " imdilik kapatalım bu konuyu.
Hadi, biraz dinlen. Yoruldun ve sarsıldın. Uyumaya çalı . En-
di elenme, ben hep yanında olaca ım. Seni çok seviyorum ve
daima da sevece im. Bu senin için yeterli mi?"

Yorgun nazarlarla ona baktım.

Onu gerçekten çok seviyordum. Onun varlı ı bu kritik dö-
nemimde hayata ba lanmam için tek direnç ve teselli kayna ım
dı. ri mavi gözlerinde sevgi ı ıkları görüyordum ama konu acak
halim yoktu. Elini tutup dudaklarıma götürdüm...

*Rüyamın derinliklerindeyim yine. ul ı ul parıldayan bir yaz
günü. Ba mı kaldırıp gö e bakıyorum, temiz, dupduru bir ma-
vilik var gökyüzünde. Tek bir bulut bile göremiyorum. Mis gibi
çiçek kokuları yayılıyor etrafa. Sümbüller, zerrinler, sarma ık gül-
leri kaplamı etrafı. Geni bir bahçenin içindeyim.*

Hiç de yabancıtı de ilim buranın.

*Huzur ve güven içindeyim. Gev eyen kısa pantolonumu ufak
ellerimle çeki tiriyorum.*

Belimde oyuncak bir kılıç var.

*Çocuklu umun bütün serazatlı nt ya ıyorum co kuyla. Bah-
çenin içinde ko up duruyorum. Bir ara bahçede dola an Cemal
Efendi'yi görüyorum. Uzaktan bana bakıp elini sallıyor. Ama hiç
oralı olmuyorum. Hafif hafif sıçrayarak, sanki at üzerindeki bir
süvari gibi belimdeki kılıcı tutarak ko uyorum. Ya mın verdi i*

oyun sevinciyle muhayyel dü manlarımı kovalıyorum. Ben bir oyun kahramanıyım ve kötü adamları cezalandıraca ım.

Ama çiçek tarhlarının içinde birden duraklıyorum.

Kar ıma bir yabana çıkıyor.

Bizim bahçemizde, tanımadı ım biri. Hayretle yüzüne bakıyorum. Aradı ım muhayyel dü man o olmalı. Zira adamın yüzü yok...

Suratının oldu u yer bombo . Silik...

Korkmam, hatta ba ırmam lâzım. Ama sadece soruyorum, o minik, kısık sesimle.

"Siz de kimsiniz? Ne arıyorsunuz bizim bahçemizde?"

Adamın yüzü olmadı ı için göremiyordum ama güldü ünü çıkardı ı sestem anlıyordum. "Ben seni ham yapıp yeme e geldim. "

Yüzsüz yabancı herhalde benle aka yapıyor, aklınca beni korkutmaya çalı ıyordu.

Hemen kılıcıma sarıldım. Dik ve ma rur bir sesle homurdandım.

"Ben kimseden korkmam! Seni öldürürüm," dedim.

"Hummm! Benden korkacaksın, hem de çok korkacaksın."

leriye uzattı ım tahta kılıcım la onu i lemek üzere bir hamle yaptım fakat bahçemizdeki yüzsüz yabancı tıpkı geldi i gibi birden kayıplara karı tı. Onu göremiyordum artık. Sa ıma soluma dönüp arandım, yoktu...

Sonra bir bo luk oldu. Bir tür kopukluk. Sanki rüya âleminde ba ka bir yere ta ındım.

imdi evin içindeydim.

Bu Suadiye'deki yanan kö kümüzdü. Üçüncü kattaydım. Yatak odalarımızın oldu u katta. Burası benim odamdı. nisan rüyasında geçi yaptı ı bölümlerin nedenlerini kavrayıp tefrik edemiyordu. Bir sesler duyuyordum. Konu malar, fısıldamalar, kesik ve garip kahkahalar ve bir de içten gelen derin inlemeler...

Kulak kabarttım.

Bu seslerden birini tanıyorum, bana hiç de yabancı gelmiyor. ..

Annemin sesi!

*Acaba niye gülüyor ve niye öyle garip ekilde inliyor? Mera-
ka kapılıyorum. A ır adımlarla yatak odamın aralık duran kapı-
sından dı arıya süzülüyorum.*

En üst katın geni sofasındayım.

Kar ılıklı büyük dört yatak odası var o katta.

*Hole çıkınca duydu um sesler daha da yo unla ıyor. Alı ık
olmadı um o garip sesler annemle babamın yatak odasından ge-
liyor. ..*

*Sebepsiz bir korku kaplıyor içimi. Tahta kılıcımdan medet
umarcasına belimden çıkarıp o kapıya do ru yürüyorum, i titi-
im o seslerin sebebini ö renmek arzusundayım.*

Onların kapısı da aralık.

Ayaklarımın ucuna basa basa yakla ıyorum.

*Kö kte derin bir sessizlik var; zaman sanki durmu . Tek i titi-
im ey odadan akseden garip inlemeler. Aralık duran kapının
önünde durup ba mı uzatarak içeriye bakıyorum.*

Yatakta iki ki i bo u uyuyor.

*Önce hiçbir ey anlamıyorum. Sonra bilmedi im bir utanç
hissi bütüin benli imi kaplıyor. Çünkü her ikisi de çırılçiplak...
Hemen ba mı geri çekiyorum; çünkü ilk defa annemi çırılçiplak
görüyorum. Gözlerimi yumuyorum. ahit oldu um eyin utanç
verici bir ey oldu unu sezinliyorum, fakat anlayamıyorum. An-
nem acaba neden hem kesik iniltiler çıkartıyor, arkasından da
yaptı mdan da zevk alır gibi kakkahalar atıyor, çözemiyorum.*

*Yaptı mın ayıp oldu unu bilmeme ra men gözlerimi açıp
bir daha aralıktan içeriye bakıyorum ve o zaman deh ete kapılı-
yorum. Zira annemi kollarının arasına alıp ok ayan ki i babam
de il...*

A zım bir karı açılıyor.

Bu adam, az önce bahçede gördü üm o yüz­süz yabana...

Anneme bir kötülük yapıyor. Dayanamıyorum annemi kurtarmak için paldır küldür içeriye daltıyorum ve "Anne!" diye bir çılık atıyorum...

Sanırım o çılıkla uyandım. Ama ses bo azıma dü ümlenmi gibiydi ve sadece rüyamda kendim i itmi tim. Gözlerimi açınca Derya'yı uyandırıp uyandırmadı mı anlamak için barmı çevirip yanımda yatan sevgilime baktım. Uzun sarı saçları yastı a da ılımlı , derin bir uykuda. Derin bir oh çektim. Rüyadaki çılıkımı duymamı tı. En azından uyanmamasına sevdimi tim. Bir süre kımldamadan yattım. Gözlerini açıp yeniden sorgu suale balamasını istemiyordum. Bu gece ter içinde de uyanmamı tım; biraz ters ve tedirgin edici de olsa, sanırım bu bir kâbus de ildi.

Usulca ve Derya'yı uyandırmadan yataktan kalkmaya çalıştım. Terliklerimi bile ayağım geçirmeden yatak odasından çıktım. Işıklı yakmamı tım ve sevgilim rahat rahat uyumaya devam ediyordu. Gürültü çıkarmak istemiyordum, çalışmamada geçince kapıyı kapatıp sadece çalışmamada masamın üzerindeki lambayı yaktım. Koltuğuma çöküp dü ünmeye başladım yine.

Galiba Derya bu seferde haklı çıkıyordu. Yeni yeni görmeye başladım rüyalar aslında gördüğüm kâbusların devamı ve muhtemelen onların tamamlayıcısı niteliğindeydi. Bu halde de ister istemez, ailemle ilgili bir sorunum oldu u fikrine saplanıp kaldım. Çocukluğumda yaşadığım ve uurlarıma yerleşmiş bir vaka olmalıydı.

Ama ne?

Bu gece gördüğüm son rüya düpedüz annemin ihaneti idi. Bunu baka ekilde yorumlayamazdım. Ama bu dü ünce bile tüylerimi diken diken etmeye yetti.

Yandıyordum, mutlaka yanılıyordum; annem hayatta tanıdığım en namuslu mücessem kadındı. Asla babama ihanet et

mi olamazdı. Hatırladı ım kadarıyla ölünceye kadar da mutlu bir hayat sürdürmü lerdi.

Peki, yüzünü göremedi im o adam kim olabilirdi acaba?

Muhtemelen karabasanlarımın tek nedeni o göremedi im çehreydi. O suratı bir görebilsem, uurlaltıma yerle tirdi im anlar birden satha çıkacak ve ya antımın derinliklerindeki bütün sırları çözmü olacaktım.

Kimdi o adam?

Tabii dü lerime giren olayları aynen kabul etmem olanaksızdı. Yoruma ihtiyacım vardı. Bir an hırsımdan parmaklarımı acıtırmasına sıktım. Gördü üm dü ler sinirlerimi de, günlük hayatımı da ziyadesiyle etkiler olmu tu. Sonra bir eyi daha fark ettim; geçmi imde cinsellikle ilgili bir eyler olmu tu. Zira çocuklu uma ait o yanan kö kte gördü üm rüyalarda da, metruk evde de hep bir tecavüz sahnesi canlanıyordu. Çocuklu umda annem, halde ise Derya vardı. Birini kö kün yatak odasında, di erini de o lânetli evin ık yanan üst katında hep tecavüze u rarlarken görüyordum. Nedendi acaba? Annem o tecavüzden hiç de etkilenmi e benzemiyordu, az evvel gördü üm rüyadaki iniltili zevk çı lıklarımı yeniden duyar gibi oldum. O sesler kulaklarımdan gitmiyordu. Bir keresinde Derya'yı masaya ba lanmadan suratı olmayan adamla sevi irken görmü tüm. Hatta sevgilim zevk sarho lu u içinde, "*Hadi gel, sen de bize katıl,*" demi ti.

Artık alenen belliydi, beynimde ki soruların cevabım kendi ba ima veremezdim, bana tıbbi bir yardım gerekliydi. Hem de gayet acele. Zira her geçen gün kâbuslarım artıyordu. Böyle devam edemezdi. Aklım iyiden iyiye karı ıyordu. Uyanık olduğum zamanlar, gördü üm dü lerin etkisiyle, kararsız, iradesiz, güçsüz ve pasif bir hale giriyordum.

Sinirlerim son derece yıpranmı tı. Devamlı gördüklerimin etkisi altında kalıyordum. Muhakeme gücüm zayıflıyor, kar ıma çıkan herkesten üpheleniyordum.

Derya'dan, rahmetli annemden ve hasta babamdan üphe-
lenmek, onları potansiyel birer suçlu gibi görmek acı çektiriyor-
du bana. Onlar hayatımda en de er verdi im ki ilerdi.

Dü üncelerime öylesine dalmı tım ki, "Murat," diyen sev-
gilimin sesini i itince az daha yerimden sıçrayacaktım. Baktım,
çalı ma kapımın önünde duruyordu Derya. Çıplak ayak geldi i
için sesini duyamadım tım. Endi eyle bana bakarak sordu.

"Yine kâbus mu gördün?"

"Hayır," dedim. "Uykum kaçtı."

"Do ru söyle."

Artık gerçekleri de sevgilime açıklamaktan utanır hale gel-
mi tım. En iyi çözümün gerçekleri anlatmak oldu unu biliyor-
dum ama yapamadım tım. Kekeleydim.

"Uyanıverdim birden," dedim. " u tapu hadisesi galiba
beni çok sarstı. Zihnimden çıkmıyor bir türlü."

Sevgilim yanıma yakla tı. Her zamanki gibi anlayı la bana sar-
rıldı, sonra kuca ıma oturdu. Yüzünde sevecen bir ifade vardı.

"Haklısın, sarsılmanı, uyuyamamam anlıyorum. Ama bu
böyle gitmez. Biraz daha sabırlı ol. Önümüzdeki hafta ba ı
doktora gidince rahatlayacaksın. Buna eminim. Lâkin uyuman
lâzım. Hadi gel, yata a dön. Bu odada sabaha kadar oturamaz-
sın."

O an uyumam olanaksızdı. Yata a dönmek istemiyordum.

"Sen yat," dedim. "Ben de birazdan gelirim yanma."

"Olmaz."

Kuca ımdan kalkıp elimi tuttu. Zorla beni oturdu um
koltuktan kaldırarak odadan çıkarmaya çalı tı. Onu incitmek
istemiyordum; bana anlayı lı davranan, meseleyi çözmek için
gayret sarf eden çevremdeki tek insan oydu.

Mecburen onu takip ettim. Yatak odamıza döndük.

Yala a yattı ımızda bana sıkı sıkı sarıldı. Ama cinsellikten
uzak, gerçek bir dostun sa layaca ı güven ve himaye hissi için-
deydi. Varlı ıyla bana destek oluyordu. Onun da uykusu kaç

mi tı. Komodinın üstündeki lambayı söndürmemi ti. Bakı larını da gözlerimden ayırmıyordu. Kısık bir sesle fısıldadı.

"Yine bir kâbus gördün, de il mi? Saklama benden."

Gerçekten de saklamamın bir anlamı yoktu. Sıkıntılarımı tek gerçek dost olarak gördü üm insana da söylemezsem, kime açıklayacaktım ki? Sıkılarak ba ımı salladım.

"Evet, gördüm," diye itirafta bulundum.

"Sarıkaya'daki evi mi? Muhtemelen tapu okundan sonra beynin herhalde o eve odaklanmı olmalı," dedi.

"Hayır... Yanan kö kü ve annemi gördüm rüyamda."

"Yani bu seferki kâbus de il, sadece bir rüya mıydı?"

Çekinerek fısıldadım.

"Yarı kâbustu."

Mavi gözleri bu ulandı.

"Anlatmak ister misin?" Tereddüdümü hissedince yumu acık sesiyle kula ıma fısıldadı. "Çekinme tatlım, ne gördüysen anlat."

Sesi o kadar sıcak ve yardım hissiyle doluydu ki, daha fazla direnmedim ve rüyamdan aklımda kalan her eyi ona naklettim. Beni büyük bir dikkat ve titizlikle dinledi. Sanki saçma sapan, bana çok anlamsız görünen bir vakayı de il de, gerçek ya antımdan bir olayı dinliyormu gibi heyecanlıydı. Bo yere onu da uykusuz bırakıyordum. Minnetle sarılıp biraz daha kendime çektim. Fakat sevgilim son rüyam hakkında hiçbir yorumda bulunmadı, sadece mavi gözlerinde artan bir endi e ile dinlemekle yetindi...

"EREYE gidiyoruz?" diye sordum Derya'ya.

Bu sefer onun arabasmdaydık ve direksiyon ba nda o vardı. Gözünü yoldan ayırmadan mırıldandı, " ikâyetçi misin? Beraberiz i te. Gitti imiz yer önemli mi? "

Hafta içi bir gündü ve haliyle ikimiz de i imizin ba nda olmalıydık. Derya arabayı köprü istikâmetine sürdü üne göre niyeti kar ıyakaya geçmekti. Önce Kurtköy civarındaki antiyemize gitti imizi dü ündüm.

"Sen bugün in aata u rayacak mıydın?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"O halde nereye gidiyoruz?"

"Sabırlı ol biraz."

Dün gece uykumuz bölündü ü ve saatlerce uykusuz kaldığımız için ikimiz de kendimizi biraz yorgun hissediyorduk. Güzel gözleri uykusuzluktan hafif kanlanmı tı Derya'nın ve hava güne li olmamasına ra men, kanlanmı gözlerini rahatlatmak ister gibi koyu güne gözlüklerini takmı tı. Pek konu maya da

hevesli görünmüyordu bu sabah. Ben de onun iste ine uyup fazla sual sormadım. Arkama yaslanıp sessiz kalmayı ye ledim. Nasıl olsa direksiyon ondaydı ve onu yanı ba ımda hissetti im sürece sorun yoktu. Geçenlerde yaptı ımız gibi i i kaytarıp sakın ve kendimize ayıraca ımız bir gün geçirmeye de çoktan hazırdım. Gerçekten de kendimi çok yorgun hissediyordum.

Ama yine de Derya'da ki bu âni de i ikli in ve bana bir gerekçe göstermeden in aat alanına gitmek istemesindeki sebep beni dü ündürmeye ba lamı tı. Göz ucuyla profilden görüntüsüne baktım. Yüzünde belli belirsiz bir gerginlik vardı. Nitekim Bostancı'ya geldi imiz sırada birden aklından geçenleri aç a vurdu.

"Baban hasta olabilir ama bunamadı ına kesin eminim," deyiverdi.

Yine konunun açılması beni irkiltmi ti.

"Seni bu kadar emin konu maya sevk eden âmil nedir?" diye sordum.

"Adamı inasi Sarıkaya'yı otuz üç yıldır görmedi ini söylemi ti, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sana garip gelmedi mi? Ne otuz iki sene, ne de otuz dört sene demedi. Tam ve kesin bir tarih söyledi. Otuz üç sene... Zayıflayan, hasta bir beyin bu kadar net zaman verir mi?"

Sesimi çıkarmadım.

Sessiz kaldı ımı görünce devam etti.

"Bana söyledi ine göre inasi Sarıkaya'nın ölümünü bilen insanlarda aradan öyle bir zamanın geçti ini sana ifade etmi ler."

Nihayet dayanamadım.

"Yani? Nasıl bir sonuca varıyorsun bundan?"

"Acele etme," diye fısıldadı. "Bir ba ka deyi le baban tam otuz üç sene önce o metruk evin mülkiyetini adamdan alarak sana devretmi ."

"Oyle görünüyor," dedim.

Derya birden dikle ti.

"Sevgilim, u halde bir dü ünsene, baban nasıl olur da, bunca zaman önce satın alıp sana devretti i bir evin onarımını sanki hâlâ o ev inasi'nin mülkiyetindeymi gibi senden isteyebilir?"

Bir an dü ündüm.

"yi ya," dedim. "Bu olay da babamın bazı eyleri unuttunu göstermiyor mu? Sence bu bir bunama arazi de il mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Öyleyse bu saçma iste i nasıl açıklayacaksın?"

Derya gergin bir ekilde homurdanmaya devam etti.

"Bilmiyorum. Benimde kafamın takıldı ı noktalardan biri bu zaten. inasi'yi otuz üç seneden beri görmedi ini hatırlayan biri, yıllar sonra evine gelip verdi i eski bir sözden bahsetmesi çok garip. Burada benim mantı ımın kabul edemedi i bir ey var."

Hafifçe gülümsedim.

"Nasıl bir ey?"

"Bir cevaplayabilsem, sorun kalmayacak zaten."

Do rudan, yüzüne kar ı bir ey demedim ama nedense Derya, babama kafayı takm tı; sanki bütün olayların arkasında ondan bir iz arıyordu. Herhalde kadınsı bir mantı ın sonucuydu bu; pek çok kadın gibi do ru oldu una inandı ı bir dü ünceden kendisini kolay kolay sıyrıp alamıyordu. Oysa bana göre ne denli kar ık görünse de mesele çok basitti ve sonuçta benim beynimin yarattı ı birtakım halüsinasyonlar söz konusuydu. Ortada hasta bir beyin söz konusuyken de, geçmi insanların yılların ötesinde kalmı eylemlerinden manalar çıkarmanın hiç anlamı yoktu.

Yeni bir yorum yapmadı ımı görünce tekrar söylendi.

"Bana inanmıyorsun, de il mi?"

"Sorun inanıp inanmamak meselesi de il, hayatım," diye geveledim.

Lâfi a zıma tıkadı.

"Sen nasıl dü ünürsen dü ün. Ama gördü ün kâbuslarda babanın bir rolü var."

Bence saçmalıyordu. Babamın son derece düzgün geçmi iyle nasıl bir ba kurdu u, kâbuslarımla babam arasındaki illiyet rabitasını anlamakta zorlanıyordum. Susmak sanırım en akıllıca çareydi. Onu fikrinden caydırmaya çalı mak anlamsızdı. Galiba önümüzdeki hafta ba ında bu i in uzmanı olan doktora görü nünceye kadar bu tür yorumlarına katlanacaktım.

Ba mı çevirip etrafa bakınmaya ba ladım.

Güne siz, etrafı koyu gri bulutların kapladı ı, insanın içine kasvet veren bir hava vardı dı arıda. Her an ya mur ya abilirdi. Konuyu de i tirmek ister gibi homurdandım.

"Sanırım ya mur ya acak."

Ama sevgilim hiç oralı olmadı. Konuyu de i tirmek istedi mi anlamazlı a gelerek devam etti fütursuzca.

" u kö kün yanması," dedi. "O da midemi bulandıran ba - ka bir husus."

içimden hoppala dedim. Acaba imdi o hadise ile nasıl bir ba lantı kuracaktı?

"Ne olmu ki?" demek zorunda kaldım.

"Hesaba göre o vakanın üzerinden de otuz üç yıl geçmi ."

"Yani?"

Derya gülümsedi.

"O kö kü hatırlamaman çok garip."

"Dedim ya, küçük bir çocuktum."

"Ama yedi sekiz ya larındaymı sın. O ya taki çocu un evi hatırlaması gerekir. Bir daha dü ün, o tarihlere ait hiçbir ey canlanmıyor mu hafızanda? Mesela yazları gitti iniz kö kün yakınında hiç kom u çocukları filan yok muydu? Beraber oynadı mın kimseler?"

ister istemez yeniden o yılları anımsamaya çalı tm. Haki katen hiçbir ey hatırlamamam garipti. Kö kle ilgili bütün ha

yaller rüyalarım da ekileniyordu. Birden duraksadım, bu cidden garipti. Daha dün geceki rüyamda çiçek tarhlarını, bahçedeki a açları, içinde kırmızı balıkların oynattığı fıskiyeli havuzu görmü tüm. Bunlar o kökün bahçesinde gerçekten var mıydı, yoksa ben mi onları dülerimde yaratıyordum. Ayet onlar gerçekten var ise hatırlamam gerekmez miydi? Bir an Cemal Efendi ile balıklara ufalanmış ekmek parçaları attığı sahne yeniden gözlerimin önüne geldi. Mutlaka o bahçede oynadığı komu çocukları da olmalıydı. Güçlkle mırıldandım.

"Hiç arkadaşım yoktu," dedim.

"İnanmıyorum. Mutlaka vardır."

"Varsa bile ben hatırlamıyorum."

"Buna eminim. Çünkü sen hayatının o dönemini özellikle hatırlamaktan kaçmıyorsun. Uuraltın seni buna zorluyor."

"Neden ama?"

Derya gözlerini yoldan ayırıp kısa bir süre bana baktı.

"Bana kalırsa," dedi. "Sen o kökte bir eyle ya adın. Hiç beklemediğin, seni fazlasıyla sarsan ve neticeleri otuz küsur sene beyninde gizli kalan, açığı vuramadığın bir olay."

Farkında olmadan sinirlenmeye başladım.

Geriliyordum yine. Küstah bir eklede gülümsedim.

"Yine bir ruh doktoru gibi konu mayasız bala ladin! Bir tür psikanaliz mi bu yaptığın? Yıllar önceki geçmişime mi ulaşmak istiyorsun?"

"Bunu ben de il, gerçek doktor yapacak. Sen çocukluğunda ruhsal bir örselenme geçirmişsin. Artık bundan hiç kuşum yok. Belki uzun süreli bir psikoterapiye ihtiyaç duyulacak, ama hiç endişelenme ben her zaman yanında olacağım, çünkü seni seviyorum."

Bu destek lâfı güzeldi ku kusuz, ama bir an için yüreğimin cız etmesine engel olamadı. Demek sevgilim de beni ciddi bir ruh hastası olarak görüyordu. Haklı da olabilirdi, ben bile kendimi tahlil edemiyordum.

Susup önüme bakmaya ba ladım.

Derya'nın arabası hızla akıp gidiyordu ana yolda...

Bir ara in aat alanına sapaca ımız kav a ı geçti imizi fark edince toparlanıp müdahale ettim.

"Derya, sapa ı geçtin," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Bu kez merakla dönüp sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"O eve."

Nereyi kastetti ini anlamı tım tabii ama bilmezmi gibi sordum. "Hangi eve?"

"Hani herkesin inasi Sarıkaya'nın oldu unu sandı ı ama gerçekte senin mülkiyetinde olan u lânetli viraneye."

Sertçe homurdandım. "Ne i imiz var orada?"

"Ben de görmek istiyorum," dedi.

"Neden ama?"

Ba mı çevirip dikkatle bana baktı.

"Sence bir sakıncası mı var?"

"Evet... Oraya gitmek istemiyorum."

"Korkuyor musun? Yoksa gerçekten tekinsiz oldu unu mu dü ünüyorsun?"

"Neden korkayım? Orası sadece bo bir virane," diye söyledim.

"Ama rüyalarında hep seni rahatsız ediyor. O evi görünce kâbuslarından çı lıklar atarak uyanıyorsun."

"Onlar rüyalarımnda oluyor," diye kendimi savunmaya çalı tım. "Hem bu hafif araba ile gidemeyiz, yol batacak çamur, saplanırlar kalırız."

"O zaman arabadan iner, yürürüz."

Baktım, Derya kararlıydı. Daha fazla ısrar etmekten vazgeçtim. Belli ki o daha bu sabahtan o lanet eve gitmeyi kafasına koymtu tu. Suratımı asıp koltu a büzüldüm.

Sustu umu görünce, "Hadi hayatım, yolu bana tarif et," dedi...

Tepe nin ete ine gelince arabayı durdurdu. Yükselen o çamur deryasını altındaki araba ile tırmanamayacağı nı aklı kesmişti. Hiç de korkak bir hali yoktu, "İstersen sen arabada kal, ben gidip içeriye bir göz atmak istiyorum," diye mırıldandı.

Tabii ki onu yalnız bırakamazdım, asik suratımla arabadan çıktım. Yola koyulduk. Ne hikmetse esen sert rüzgâra ve yolu kullanan kimse olmamasına rağmen, çamur deryası hiç kurumamıştı. Yer yer göçükler göze çarpıyordu. Hatta Behzat'ın arazinin kalın lastik izlerini bile görmek mümkündü. Çamurlara batmadan tepeye varmamızın imkânı yoktu. Fakat Derya kararlı ve ısrarlı adımlarla keçi gibi önden yürüyordu.

Tam tepeye vardı mı zda kar ısına çıkan ürkütücü viraneyi görünce bir an durdu. Daha imdiden ikimiz de soluk solu kalmı tık. O tepeyi aşmanın ne kadar zor oldu unu bundan önceki tecrübelerimle de öğrenmiştim.

"Burası, de il mi?" diye sordu.

Tasdik için başımı salladım. Hatta bir an ümitlendim de, nedense sevgilim en tepe noktada durmuş daha fazla ileriye gitmekten caymış gibi aşağıdaki görüntüyü seyrediyordu.

"Demek burası?"

"Çok tuhaf" dedi.

"Nedir tuhaf olan?"

"Babanın otuz üç sene önce bu evi satın alıp sana devretmesi. ..."

"Tuhaflık neresinde bunun?"

"Hadi Murat, açık ol. Gerçekleri konu . Baban o zamanda gayri menkul işleri yapan bir insandı, yani emlakçıydı. Hiç iş yapmayacak bir yere o için neden yatırım yapmış ki? Parasız olmayan bir insan olsa anlardım, ama söylediğine göre ba

ban o tarihte de varlıklı biriyim ; burayı almasının hiç anla ılır bir yanı yok."

Anlamsız bir ekilde pederi savunmaya kalktım.

"Kim bilir, belki ilerde para edece ini dü ünmü tür," dedim.

"Hiç sanmam. Bu i in içinde ba ka bir neden olmalı."

Canım Derya ile hiç tartı mak istemişyordum.

" te, gördün; dönelim mi artık," diye mırıldandım.

"Hayır. Evin içini de incelemek istiyorum."

Konu mama fırsat vermeden bayırdan a a ıya inmeye ba -ladı birden. Çaresizlik içinde onu takip etmeye ba ladım. Çamurlu araziden çıkıp evin önündeki otlu sahaya geldi imizde bodarımızın altına feci çamur bula mı tı. Âdeta yürümemize engel oluyordu. Derya yerden buldu u ince bir a aç dalıyla botlarının altma yapı an çamurları bana tutunarak temizleye kalkı -tı. Derya ayakkabısının tabanına yapı an çamurları temizlemeye çalı ırken kısa bir an durmu tuk. Ba mı kaldırıp tam kar ımda yükselen harap eve biraz da ürkerek nazarlarım takıldı, içimde garip bir ürperti hissettim. Kâbuslarım hariç gerçek hayatta bu eve üçüncü geli imdi. İlkinde i çim Halit, ikincisinde orta ım Behzat'la gelmi tim. Fakat bu kez farklı bir durum söz konu -suydu. Zira bu defa viranenin bana ait oldu unu biliyordum artık.

Berbat bir duyguydu bu. Sinirlerim isyan eder gibi ürper mi ti birden. Acaba kaç insan kendi mülkiyetindeki bir eve girmeye hazırlanırken ya adı ım duygulara kapılırdı? Sokak kapısı her zamanki gibi yine aralık duruyordu. Tüylerimin diken diken oldu unu hissettim bir an. Dizlerim kilitlenm mi ti sanki. Lânetli eve bir daha girmek istemişyordum, bu kesindi. Fakat evin beni çeken, âdeta ça ıran bir yanı oldu u da muhakkaktı.

Botlarındaki çamurları temizleyen Derya söylendi. "Hadi, girelim içeri."

Son bir gayrede mırıldandım.

"Dur!" eledim. "Ne bulmayı umuyorsun içeride?"

Yadırgayarak beni süzdü.

"Hiçbir ey. Sadece merak ediyorum."

"Merak edüecek nesi var ki? Bo ve harabeye dönmü bir ev sadece."

"Bu kadarını ben de biliyorum."

"O halde ne göreceksin? Ya da ne görmeyi umuyorsun?"

"Bilmiyorum."

Ne oldu unu kestiremedi im bir korkuyla sevgilimin koluna yapı tım.

"Vazgeç bu sevdadan Derya," diye mırıldandım. "Rahatsız oluyorum."

Sevgilim bu kez neden rahatsız oldu umu sormadı ama elimi tutarak beni çeki tirdi.

"Korkacak bir ey yok, Murat. Unutma, burası senin evin."

Direnmek istiyordum. Ka it üzerinde veya resmi sicillerde burası benim mülkiyetimde olabilirdi ama çok iyi biliyordum ki gerçekte benimle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktu, bana tamamen yabancı bir yerdi. Derya ise elimi çeki tirmeye devam ediyordu...

Birkaç adım attım.

Buraya daha önceki geli lerimde hiç bu hisse kapılmamı - tım. Ürktü ümü, huylandı mı, hatta yadırgadı m bir uzakla ma hissine kapıldı mı hatırlıyordum ama bu defa kesinlikle eve girmek istemiyordum. Belki bunun bir nedeni de Derya olabilirdi. Zira o korkunç kâbuslarımda hep onu suratsız yaratı m tecavüzünden ve öldürmeye kalkı masından korumaya çalı m tım. Muhtemelen dü lerimin etkisi imdi kendisini gösteriyordu. Sanki o kâbusları gerçek hayatın içinde de ya ayacak mı m gibi bir hisse kapdmı tım. Mantı m bunun hiç de öyle olmayaca mı söylüyordu ama ben aklımdan ziyade beynimi kemiren olayların tesirindeydim.

Tökezlendim ama el ele aralık duran kapının önüne geldik. Derya hâlâ beni çeki tirmeye devam ediyordu. Sevgilim aralık duran kapıyı ardına kadar itti. Esen rüzgâra ra men önce kesif bir le kokusuyla kar ıla tık. Bu kokunun arka tarafta duran iri fare le inden geldi ini biliyordum artık.

Antreye girdik.

Baki larımı Derya'ya çevirdim. O ise hayrete dü mü gibi mesleki bir merakla etrafa bakmıyordu. "Vay canına!" diye mırıldandı. "Hiç de dı arıdan göründü ü gibi de il."

Kekeleyerek sordum. "Ne demek istiyorsun? Göründü ü gibi olmayan nedir?"

"Buranın bir gecekondu olaca mı sanmı tım. Tavandaki ah ap i çili i görüyor musun? Tam bir usta i i. u oymalara bak."

Kafamı kaldırıp tavana baktım. Bakımsızlıktan çürümü ah ap do ramalar, kapı süsleri, yerlerinden fırlama tahtalar, boyaları dökülmü duvarlar bana hiçbir ey ifade etmiyordu. Sadece titriyordum.

"Acaba kim in a etmi bu evi?" diye mırıldandı Derya.

So ukkanlılı ma a iyordum; bu kadar rahat ve vurdum duymaz olamazdı. Hele mesleki damarları kabarmı gibi vira-nenin mimari özelliklerini incelemeye kalkı ması damarlarımı dondurmu tu. Ama ben niye sarsılmı tım bu geli imde? Kafam birden bu noktaya takıldı. Üstelik bu ilk geli imde de ildi. Oysa beni tedirgin eden iddetli bir duygu vardı içimde.

Elimi bırakan'Derya ilk katın hole açılan bölümlerini incelemek ister gibi ileriye yürüdü. Yan tarafta bir mutfak, tam karısında ufak bir hela vardı. Her ikisinin de kapıları ardına kadar açıktı. Sevgilim önce mutfak a yönelip gözden kayboldu. Ben hâlâ holde, beni bıraktı ı yerde öylece kıvıldamadan duruyordum. Kalbim inanılmaz derecede hızlı çarpıyordu. Derya'nın mutfaktan akseden sesiyle irkildim.

"Burayı hiç inceledin mi?"

Cevap vermedim ama o zaman farkına vardım. Sadece Behzat la geldi imde tam kar ımzda duran odadan gelen pis kokuyu ara tırmak için o odaya girmi ve yerde yatan fare le ini görmü tük. Onun dı ında alt katı hiç gezmemi tim. Neden se kâbuslarımda oldu u gibi her iki geli imde de, içeriye girer girmez hep yandaki merdiveni kullanarak üst kattaki o malum odaya çıkmayı denemi tim.

Derya'yı hâlâ görmüyordum.

"Celsene buraya," demi ti.

Çamurlu botlarımı süreye süreye ilerledim ve mutfa ın önüne geldim. Çekinerek içeriye bir göz attım, içerisi bom bo sayılırdı. Tam bir harabe. Bahçeye açılan kapı yoktu, herhalde birileri söküp almı olmalıydı. Mutfak penceresi ise kırık ve sivri bir cam parçası rüzgârın etkisiyle her an yuvarlanıp dü ecek gibi sarsılıyordu. Yerin siyah beyaz mermer karoları renk de i tirmi , bütünüyle griye dönü mü tü. Tezgah denen ey kalmamı tı. Sadece yerde eski bir mutfak çekmecesini duruyordu.

Derya'nın burada ilgisini çeken eyin ne oldu unu merak ettim. Tam bir sefalet tablosuydu. Sesim çıkmadan sevgilime bakıyordum. Güçlkle, "Ne var?" dedim.

"Hayal edebiliyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Mutfa ın dizaynını. Tabii seneler evvelki haliyle. Eminim bu ev yetenekli bir mimar tarafından çizilmi . Mutfa ın konumu hârika. Arka cephe poyraza verilmi ..."

Derya kendince bir eyler anlatıp duruyordu ama artık onu dinlemiyor daha do rusu anlattıklarımı duymuyordum. Çok saçmaydı bu yaptı ı, o derecede de anlamsız. Evimin mimari özellikleri beni zerrece ırgalamıyordu. Dü ünürken bile "evim" diye aklımdan geçirmem tüylerimin yeniden diken diken olmasına yetti.

Burası benim evim olamazdı.

Kesinlikle olamazdı...

Bu virane, hukuki nitelik olarak yıllar önce bir ekilde üstüne geçirilmi olabiliirdi, ama onunla münasebetim sadece kâ it üzerindeydi ve hepsi o kadardı. Buraya benim evim diyemezdim. Bu arada Derya sanki yapacı ı en önemli ey evin mimari detaylarını incelemekmi gibi mutfaktan çıkmı , fare le li odayı atlayarak kapısı açık duran helaya do ru yürümü tü. Mutfa m e i inden geçerken yüzüme bile bakmamı , sanki evin tüm esrarı pislik kokan helada toplanmı gibi do ruca oraya gitmi ti. Onun bu rahatlı na sinirleniyordum artık. Heladan yükselen pis koku tahammül edilecek gibi de ildi. Kırık pencerelerden ve bazı olmayan kapılardan içeriye dolan ve anafor yapan rüzgâr bile kokuyu tam silip atamamı tı.

Sevgilim aynı rahadık ve umursamazlık ile helanın kapısı önünde durup yine bana "Gel, gel," diye seslendi. Ama bu sefer yerimden kııldamadım. Merakla helanın kırık mermerlerini inceliyordu. Hayrettir, fakat Derya o pis kokudan hiç rahatsız olmamı tı.

"Bak," dedi. "Halis Elazı mermeri. En nadide olanından. Nasd da bunu buradan söküp götürmemi ler, a tım do ru su."

Ben de a ıyordum, ama Elazı mermerinin hâlâ orada olu una de il, Derya'nın bu anlamsız tetkiklerine. Sonunda dayanamayıp ba ırdım.

"Yeter artık... Çıkalım buradan."

Sanırım sesimin tonu fazla yüksek çıkmı tı. Derya eve girdi imizden beri ilk defa dikkatle gözlerimin içine baktı. Sesini çıkarmamı , fakat mavi gözlerindeki ifade hüüzün ve acı ile dolmu tu sanki. Belki de bana öyle gelmi ti. A ır a ır hela kapısının önünden ayrılıp kııldamadan durdu um mutfa m e i ine geldi. Koluma girip gültümsedi, sanki ona ba ıran ve buradan çıkıp gitmek isteyen ben de ilmi im gibi fısıldadı.

"Daha de il," dedi.

"Ben bu evden çıkmak istiyorum," diye direttim.

"Hayır," bana o odayı da göstereceksin. Hani üst kattaki, kâbuslarına ^giren o me hur odayı. Asıl orayı görmek istiyorum."

Belki ba ka zaman ve ba ka artlar altında olsa, Derya'yı kolundan tuttu um gibi sürükleyip bu lanet evden dı arı çıkarırdım, hem de bütün itirazlarına ve kar ı koymasına ra men. Ama yerimden kımlidayamayacak kadar güçsüzdüm. Dizlerim titriyor, daha da kötüsü her an yere dü ecek kadar takatsiz hissediyordum kendimi.

Koluma giren sevgilim beni üst kata çıkan merdivenlere do ru sürükledi. Fakat artık evin mimari özelliklerini incelemekten vazgeçmi , sanki her an yere yuvarlanaca ımı anlamı gibi tüm dikkatini bana teksif etmi ti. Zaten halimi anlamaması imkânsızdı. Soluklarım sıkla mı evin içinde anaförler yaratan rüzgâra ra men terlemeye ba lamı tım.

Bakı larımı yüzümden hiç ayırmıyordu, ama iste ime kulak asmamı , hâlâ o odayı görmek hususunda direnmi ti. Ne var ki, imdi koluma iyice yapı mı basamakları tırmanırken bana yardımcı olmaya ba lamı tı. Ona çürük basamakları hatırlatmak, uyarıda bulunmak istemi tim, lâkin a zımı açıp konu amıyor bir türlü gereken ikazı yapacak kelimeleri bulamıyordum.

Bir ara ba ım dönmeye ba ladı. Hatta yuvarlanma tehlikesi atlattık, neyse ki Derya beni sıkı sıkıya kavradı ından basamaklara kapaklanmadık. Merdiveni çıktı ımızda benim sararan, rengi uçan çehremden odanın hangisi oldu unu sevgilim hemen anlamı tı. Kolumu bırakmadan zaten aralık duran kapı kanadını çamurlu botunun ucuyla itti.

Tahta kapı gıcırtıyla ardına kadar açıldı.

Gözlerimi yummu tum. Daha evvel kaç defa gördü üm o odaya bakamıyorum imdi.

Sebepsiz korku tüm benli imi kavramı tı...

Gözlerimi açamıyordum ama alt katın aksine sanki sıcak bir hava dalgası yüzüme çarparcasına yaladı. Odanın bo lu u

ve ortada duran basit çıplak masa, sanırım Derya'yı da ürktümü olmalıydı ki, kolumu tutan ellerinin titredi ini fark ettim.

Kırpiklerimi araladım. Oda hep aynı odaydı; bildi im, tanıdım, gerek dü lerimde gerekse gerçek ya amımda gördü üm, o u ursuz bo oda... Hiçbir de i iklim yoktu. Yalnızca kayna ını bilmedi im, artan ve an be an hızlanan bir sıcaklık bedenime çarpıyordu.

Korkuyla yükselen sıcaklı ın kayna ını aramaya çalı tım. Böyle bir odada ısı kayna ını aramak zırvahlıktı. Ama hissediyordum; ayaklarımın ucundan ba layan sıcak dalgası hızla yükseliyordu. Dizlerim mangal koruna de mi gibi yanıyordu. Daha sonra belime kadar yükseldi. Gözlerim irile mi , deh etle o kayna ını aramaya devam ediyordum. Biraz geç de olsa o sıcaklı ın kendi vücudumdan kaynaklandı ını anladım.

"Allah'ım, ne oluyor bana?" diye inledim.

Ama bu inilti içimden mi çıkmı tı, ya da dudaklarımdan mı dökülmü tü kestiremiyor, çılgın gibi durmasımı bekliyordum. Galiba bu bir nöbetti. Ben bir nöbet geçiriyordum. Üstelik bu kez uykuda de il, o u ursuz evin, kâbuslarımda gördü üm lânetli odasıydım...

Büyük, cilalı, bir masa vardı odanın tam orta yerinde...

Annem, beyaz çiçek desenli organize elbisesiyle o masanın üzerinde oturmu , en, akrak, ne eli bir ekilde ayaklarını sallıyordu.

Ve tam kar ısında yüzü olmayan, me um ve nefret etti im o yabancı yere diz çökmü annemin ayakkabılarını çıkartıyordu aya ndan...

Bir yaz günü olmalıydı.

Kısa kollu beyaz gömle im, aya ımda lastik ayakkabılarım ve çok sevdi im blucinim vardı bacaklarımda. O blucinimi çok iyi hatırlıyordum. Babam almı tı ve giydi im ilk blucindi...

Kapı aralı ndaydım yine ve onlar beni görmüyorlardı. Yüzü olmayan adam diz çökmü , masanın üzerinde oturan annemin çıplak ayaklarını öpüyordu. Anlamadı m tek ey, annemin ayaklarının öpülü ünden, bacakları üzerinde adamın ellerinin dola ıp ok amasından neden bu kadar ho lanıp zevk aldı ıydı. Neden böyle ne eli kakhahalar atıyordu acaba?

Hırsımdan a layacaktım neredeyse...

Böyle bir ey olmamalıydı...

Kötü, hatta i renç bir ey. Bu adam babam de ildi. Ve anem babamın haricindeki bir yabancıya ayaklarını öptürüp bacaklarını ok atamazdı.

Ayıptı... Ayıp olması gerekirdi...

Ama buna nasıl izin veriyordu annem?

Yanılıyor muyum, diye kapı aralı ndan bir daha içeriye baktım. Yoksa o suratsız adam babam mıydı? Hayır de ildi, kesinlikle de ildi... Suratı olmasa bile babamı tanımaz mıydım hiç?

Bir defa babam, ondan daha uzun boyluydu. Daha da iriydi. Sesi de kalındı. Babam bir kakhaha attı ı zaman ne esi beni de sarardı. Oysa bu adamın sesini daha öncede duymu tum. Kö kün bahçesinde, balıklı havuzun kenarında benle konu mu tu. Suratını göremesem bile onu tanıyordum...

O zamana kadar tanımadı m, içimde hiç hissetmedi im bir duygu seline kapılmı tum.

Nerede oldu umu bilmiyordum, yalnızca kapı aralı ndan beni utandıran o manzarayı seyrediyordum içimdeki utançla.

Birinin anneme yardım etmesi gerekirdi. Ama kim? Babam neredeydi acaba? Annemi bu durumdan kurtaracak tek ki i, babam olmalıydı. Avazım çıktı ı kadar ba ırmaya ba ladım...

Gözlerim birden açılmı tı.

Yanı basımdaki Derya, 'Ne oldu Murat, niye ba ırıyor-sun?' diye soruyordu. Pani e kapılmı tı sevgilim. Kolumdan

tutmu beni silkeledi ini hissediyordum. Yeniden ya adı ım zamana dönmek zor olmu tu. Artık ayakta duramıyordum ve Derya beni tutamıyordu. Odanın kirli zeminine çöküverdim. Müthi bir bitkinlik kaplamı tı bedenimi. Sevgilim çaresizlik içinde alnımdan süzülen terleri parmaklarıyla silmeye, beni rahatlatmaya çalı ıyordu. Zaman kavramı beynimde karı mı tı. Nefes almakta bile zorlanıyordum.

Güçlkle, "Nerede onlar?" diye fısıldadım.

Derya a kınlıkla, "Kimler?" diye sordu.

"Annemle o yüzü olmayan adam," diyebildim.

Sevgilim yeni bir kâbus gördü ümü anlamı tı ama ona da ters gelen husus sanırım benim uykuda olmamam, uyanırken bir eyler görmemdi. Yere, yanına oturma beni teskin etmeye çalı ıyordu. Ama söylediklerinin ço unu anlamıyordum...

DERYA'nın arabasına döndü ümüzde canlı cenazeden farksızdım. O çamurlu yolu nasıl a tı mızı hatırlamıyordum. Bacaklarım külçe gibi a ırla mı tı. Uyanırken geçirdi im bu nöbet beni tahminimden çok daha fazla sarsmı tı. Arabanın içine külçe gibi çökmü tüm. Bir ara sonumun geldi ini, ayet bu tempo devam ederse yalnız ruhen de il, fizik olarak da dayanamayaca mı, harcanıp gidece imi hissediyordum. Sadece kendimi de il, çevremdekileri de rahatsız etmeye ba lamı tım. Bunu en iyi, o metruk evden hızla uzakla ırken Derya'nın yüzüne baktı ımda anladım. Sevgilim sessiz sessiz a lıyor, gözlerinden yanaklarına göz ya ları süzülüyordu.

Önce nedenini hiç sormadım. Durumum tahminimden çok daha a ır bir tablo çiziyordu herhalde ve Derya bütün ya adıklarına ahit oldu u için de vakamın ümitsizli ini en iyi takdir eden ki i oluyordu.

"Seni eve götürüyüm mi? Yatıp istirahat etmek ister misin?" diye sordu a lamaklı sesiyle.

Saklayamadı ı bir titreme vardı o seste.

Hiç cevap vermedim.

" antiye buraya yakın, istersen önce oraya u rayalım biraz dinlen, sonra eve döneriz ha, ne dersin?"

Benden yine ses çıkmamı tı.

Sevgilimin huçkırıkları artmı tı. Arabayı sürmekte bile zorlamıyordu. Allah'tan antiyenin kav a ma kadar uzanan yol bombo tu.

"Bütün hata bende," diye mırıldandı. "Seni buraya getirmemeliydim. Burada bir nöbet geçirebilece in hiç aklıma gelmemi ti. Oysa dü ünmem gerekirdi."

Nihayet güçlkle, "Üzülme, önemli de il," diye fısıldaya bildim.

"Önemli olmaz mı hiç? O eve seni götürmekle gördü ün kâbusları tetikleme oldum."

"Bunu kesin bilemezdin. Daha önceki gidi lerimde de olabiliirdi."

Derya söyledi imin do rulu una inanmı gibi ba mı çevirip beni süzdü.

"Nasılsın imdi? Biraz daha açıldın mı?" diye sordu.

"Endi elenme, iyiyim. Geçti gitti, i te."

Kendini tutamayan Derya meraklı gözlerle söylendi.

"Murat, ne oldu orada? Ne gördün? Bir ey mi hatırladın?"

Hiçbir yorum yapmadan, gördü ün kâbusu hatırladı m kadarıyla sevgilime naklettim. Gerçekten de biraz daha rahatlamı , kelimeler a zımdan tane tane dökülmeye ba lamı tı imdi. Yorumu ben de il, Derya yapıyordu imdi. Kesin emindim ama ne var ki yaptı ı yorumu bu defa bana açıklamaktan imtina ediyordu; yeniden üzmemek veya ikinci muhtemel bir nöbeti tetiklememek için. Yine de direksiyon ba nda son derece tedirgin oldu unu hissediyordum.

Bu artlar altında in aata gidemezdim; bitkinli im o kadar

belliydi ki, yanımda çalı anların beni bu halde görmelerini istemiyordum.

"Eve dönelim," dedim.

"Nasıl istersen, sevgilim."

Nöbetlerin tek iyi yanı, atlattıktan sonra etkilerinin çabuk geçmesiydi. Kısa bir müddet sonra fizik gücümü hiçbir ey olmamı gibi kazanıyordum.

Uzun bir süre Derya yol boyunca a zımı açmadı. Ama a laması da durmu tu artık. kimizde dü üncelere dalmı sessizli imizi bozmuyorduk. Artık eve yakla tı ımız bir sırada Derya kendini tutamayarak konu tu nihayet.

"Farkında mısın?" dedi. "İlk zamanlarda kâbuslarında hep o suratı olmayan adamla beni görüyordun, ho olmayan ekil-lerde, çıplak, adamın tecavüzüne u rayacakmı m gibi."

"Do ru," diye tasdik ettim.

"Ama nedense son zamanlarda benim yerimi annen aldı."

Bunun farkındaydım. Nedense Derya karabasanlarımdan çıkmı tı.

"Farkındayım," dedim.

Sevgilim nihayet kendine göre dü lerimin bir yorumunu yapmaya ba lamı tı sanırım ama cesaret edip henüz açıklayamı yordu. Özellikle geçirdi im son nöbetin tüm etkilerinden henüz tamamıyla kurtulamadı m bir anda. Sonunda baklayı a zından çıkardı.

"Sanırım senin kâbuslarını tetikleyen cinsel bir olay var."

"Cinsel bir olay mı?"

"Evet. Geçmi inde ya anmı , seni çok etkilemi , uurlaltına itilmi , vahim ve çirkin bir hadise... Bence bu çok önemli. O hadiseyi bir hatırlasan, bütün bu dertlerden kurtulacaksın."

Aklından ne geçti ini üç a a ı be yukarı anlamı tım ama o tahmini kendisinin açıklamasını bekliyordum. Önce bir yutkundu, sonra ürkek bir eda ile devam etti.

"Seninle karı koca gibi ya amaya ba ladıktan sonra..."

"Devam et," dedim.

"O karabasanları ya amaya ba ladın. Kâbuslar seni sardı."

"Eee?"

A zındaki baklayı çıkarmakta zorlanıyordu.

"Yani demek istiyorum ki... cinsel ili kilerimiz sende., yıpratıcı bir rol oynadı."

Asıl söylemek istedi i ku kusuz bu de ildi. Ona yardımca olmak istedim.

"Yani cinsellik uurlaltımdaki hadiseyi tetikledi. Bunu de mekistiyorsun?"

"Evet."

"Hiç sanmam, saçma bir dü ünce bu. Unutma ki sender önce de bir cinsel hayatım vardı, papaz de ildim ya. Sana dü rüstlkle itirafta bulundum, haliyle hayatıma giren kadınlar oldu."

"Tabii, biliyorum ama..."

"Çekinme," dedim. "Bana aklımdan geçenleri söyle."

Bir an durdu. Sonra zembere i bozulmu saat gibi birden bo aldı.

"Acaba benim bir yanım, sana anneni mi hatırlatıyor?"

"Anlamadım? Ne demek bu?"

"Bilmiyorum. Ama aklıma böyle bir ihtimal geldi."

"Bunu da nereden çıkardın imdi?"

"Murat, olayları toparlamaya çalı lütfen. Önceleri o metruk evdeki kâbuslarına hep ben dü üyordum. Sonra benim yerimi birden annen aldı. kimiz de suratı görünmeyen bir adamın cinsel saldırısına mâruz kalıyorduk. Ve bugün ilk defa sen o yerde, üstelik benim yanımda anneni de hayal ettin. Hayalle gerçekler birbirine girdi. Belki de ikimizi birbirine karı tırdın ve o yüzdendir ki ilk defa uyanıkken bir nöbet geçirdin. imdi söyler misin lütfen, ben annene benzer miyim?"

"Hayır," dedim. "Hiç ilgisi yok. Ayrıca birbirinize hiç benzemezsiniz."

Tahmininde yandı olmayı kabul etmek istemezmi gibi bir hali vardı.

Birden aklına gelmi gibi sordu.

"Sahi," dedi. "Annen nasıl biriydi? Evinde onun resmini hiç görmedim."

"Eve gidince sana göstereyim."

Biraz durgunla ır gibi olmu tu.

"Demek bana benzemezdi ha?"

Ba mı salladım olumsuzca.

"Hayır. Annem de beyaz tenliydi ama kara gözlü, kestane rengi saçlıydı. Boyu da senden oldukça kısaydı. Hafif balık etin deydi, hatta imdiki ölçülere göre tombul bile sayılabilirdi."

Eve dönmü tük. Önce çamur içindeki botlarımızı çıkarıp, salona do ru geçtik. Ku kusuz biraz toparlanmı tim ama hâlâ o nöbetin izlerini hissediyordum vücudumda ve biraz uyumadan yorgunlu um tamamen geçmeyecekti. Yata a gitmedim ama bitkin bir ekilde kanepenin üzerine uzandım. Derya mutfa a ko up birer sade Türk kahvesi pi irerek geri dönmü tü. "İç," dedi. "Kahve yorgun sınırlara iyi gelir."

tiraz etmedim.

Nöbeti ben geçirmi tim ama asıl huzursuzluk ondaydı. Sanırım bugünkü atlattı m nöbetten de bir hayli etkilenmi e benziyordu. Beni o eve götürdü ü için de pi mandı, açıklaması bile, bu yüzden nöbet geçirdi ime inanıyordu.

Kahvelerimizi yarıladı mız bir sırada merakı baskın çıktı ı için birden sordu.

"Niye etrafta annenın hiç resmi yok?"

Birden ben de durakladım. Gariptir ama sebebini bilmedi-im gibi sanırım bunu hiç dü ünmemi tim de.

"Etrafta yok ama albümümde vardır," dedim.

Yadırgayarak yüzüme baktı.

"Ayol, bizim toplumda âdettir; ölen aile büyüklerinin bir yere mutlaka büyütmü bir resmi asılır, bunu bilmiyor musun?"

Omuzlarımı silktim.

"Do rudur ama annemin ki yok i te. Zaten ne babam ne de annem pek fazla resim çektirmezlerdi."

Böyle demi tim ama söyledi imin do rulu u üphe götürdü. Ashna bakılırsa böyle bir gelene i ilk defa hatırlıyor gibiydim. Gerçekten de annemin resimleri hemen hemen yok denecek kadar azdı benim albümümde de. Niye yoktu acaba? Derya'ya açıklamadım ama babamın evinde beraber çekilmi foto rafları olup olmadı mı hatırlamaya çalı tım.

Aklıma hiç gelmiyordu.

Yoksa birlikte çekilmi foto rafları yok muydu?

"Sözünü etti in albüm nerede?" dedi Derya.

çimde yine garip bir tedirginlik kıpırtıları ba lamı tı. s- teksizce mırıldandım.

"Çalı ma odamdaki masanın en alt çekmecesinde sanırım. Koyu kahverengi kapaklı bir albüm olacak. Yıllardır orada durur."

Derya yıldırım gibi oturdu u koltuktan fırladı. Çalı ma odama giderken içimdeki o rahatsız edici duygunun iddetlendi ini hissediyordum. Yoksa yeni bir nöbetin ilk habercileri miydi bunlar?

Sevgilim az sonra yazı masamın çekmecesinden aldı ı albümle salona dönmü , uzandı ım kanepenin kenarına ili mi ti. Albümünü bana uzatırken, "Hadi bakalım, göster bana annenin resmini," dedi.

Resim biriktirme gibi bir merakım yoktu zaten, albümün içinde de ilgisiz resimler vardı. Bazı eski okul arkadaş larımın, yedek subaylı ımı yaptı ım sırada tayin oldu um birlikte çekilmi birkaç foto raf, kendi adıma yaptı ım ilk in aatın önünde çekilmi bir iki resim gözüme çarptı. Nihayet eski bir foto rafı

mı buldum annetnin. Hemen hatırladım, Maçka'da*ki evde çekilmi ti bu resim. Deryaya uzattım; " te, bu," dedim.

Sevgilim uzun uzun foto rafa baktı.

"Ba ka yok mu?" dedi sonra.

"Sanırım bir tane daha olacak. Dur arayım."

Sayfaları çevirmeye devam ettim. Bir resim daha buldum. Aynı yerde, aynı zamanda çekilmi ti o foto rafta. Yan yana oturuyorduk annemle. Sırtında balıkçı yaka bir kazak vardı, bana sarılmı tı. Hâlâ kısa pantolonlu oldu um eski tarihli bir resimdi.

Derya a ırımı gibi bana baktı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet," dedim.

Dudaklarımı büzüp a kınlı mı belirtti.

"Yani annenle ilgili elindeki tüm resimler bu kadar mı?"

"Üzgünüm ama bu kadar. Dedim ya bizim ailede fazla foto raf çekirtme merakı yoktur. a ırdın mı?"

"Evet. Biraz a ırdım do rusu."

"Neden?"

" ey... ne bileyim, tuhafıma gitti. En azından o kadar sevdi in annenin daha büyük, gösteri li foto rafları olac a mı dü ünmü tüm. Mesela babanla çekilmi hiç resmi yok mu? Veya üçünüzün birlikte oldu u bir resim?"

Biraz dü ündüm. Yoktu gerçekten. Bu bana da biraz garip gelmi ti. Babamın evinde olmadı mı da biliyordum. Tuhaftı; annemi çılgınlar gibi seven babam niye onun bir foto rafını büyüüp duvara filan asmamı tı. imdiye kadar da bu konuyu hiç dü ünmemi tim.

"Her neyse," diye mırıldandım. "En azından sana benzemedi ini gördün imdi."

"Haklısın," dedi. "Bana hiç benzemiyormu ."

"Bu durumda da ileri sürdü ün faraziye böylece çürüyor."

Beni onaylarmı . ibi ba mı salladı. Ama yine de rahatlâma dı mı 'hissedyordum. Gözlerinde hâlâ mahiyetini kestiremedi im garip parıltılar sezinliyordum. Annemin iki foto rafı hâlâ elindeydi.

"Yine de güzel bir kadınmmı , " dedi.

"Evet, öyle sayılır."

"Ölüm sebebi kanser demi tin, de il mi?"

"Hıhıh..."

"Ne kanseri?"

"Mide."

"Sen kaç ya mdaydın vefat etti inde?"

Bir dü ündüm.

"Orta okul son sınıftaydım. Demek ki, on be ya nda filan olmalıyım."

"O tarihlerde yine Maçka'da mı oturuyordunuz?"

"Evet."

"Hastanede mi vefat etti?"

Kısa bir an hatırlamaya çalı tım.

"Hastanede bir süre yattı mı biliyorum ama sonra yapılacak bir ey yok diye, eve göndermi lerdı sanırım."

"Ne demek sanırım, hatırlamıyor musun?"

"Ben ölüm haberini mektepte aldım. Müdür Muavini beni odasına ça ırmı tı. Ben o sıralarda Galatasaray Lisesinde yatılı okuyordum."

"Baban mı gelmi ti seni okuldan almaya?"

"Hayır. Cemal Efendi gelmi ti. Onunla beraber eve dön-
düm."

"Baban herhalde çok peri andı."

"Haliyle," dedim. "Annemi çok severdi."

"Ya annen? Annen de babanı çok sever miydi?"

"Severdi tabii. Ne demeye çalı ıyorsun?"

"Hiç," dedi Derya. "Merak ettim sadece."

Sevgilim konuyu kapatarak bir kö eye çekilmi ti.

Ben kanepenin üzerinde uzanmı yatarken o da kar ımdaki koltu a oturmu , eline bir kitap almı tı. Sözde elindeki roma- nı okumaya çalı ıyordu; ama kitaba dikkatini veremedi inden emindim. Arada sırada gözlerini kitaptan ayırıp benim ne du- rumda oldu umu anlamak istercesine yüzüme bakıyor, hatta her eyin yolunda oldu unu göstermek için tebessüm bile edi- yordu. Ben de baki larımı ona çevirmi tim, bir ara dikkat et- tim, dakikalardır okudu u halde tek bir sayfa bile çevirmemi ti kitaptan. Belli ki aklı fikri hâlâ benim ya adıklarım la me guldü. Bu biraz da Derya'nın ki ili inden kaynaklanıyordu; onu rahat- sız eden bir konu bütün çıplaklı ıyla aydınlanmadı ı sürece ra- hat edemezdi. Sonunda dayanamadım.

"Derya," dedim.

Baki larımı hemen bana çevirdi.

"Efendim, sevgilim?"

"Senin sorunun nedir?"

"Sorunum mu? Benim sorunum filan yok."

"Numara yapmayı bırak, lütfen. Aklını me gul eden mesele neyse, söyle de tartı alm. Bu böyle yürümez."

Sesimin biraz sert çıktı mı biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

Onun ses tonu da biraz sivri gelmi ti bana.

"Bak, u sıralar sıhhatimin pek iyi olmadı mı kabul ediyο- rum. Ruhsal bir bunalım geçirdi im muhakkak. Durumum her geçen gün biraz daha kötüye gidiyor. Galiba bu durum da seni rahatsız ediyor. Öyleyse bana bunu açıkça söyle, anlayı la kar- ılarım. Belki de iyile inceye kadar ayrılmamız, senin annenin yanına dönmen en iyi çözüm olabilir."

Ka ları çatıldı, ters ters yüzüme baktı.

"Yine aynı terane mi?" diye homurdandı. "Sanırım bu ko- nuyu daha önce konu mu ve bir karara ba lamı tık."

"Evet ama benim geçirdiklerim senin ruhsal dengeni de etkiliyor."

"Hayır, etkilemiyor. Sadece üzülüyorum."

"Tamam," dedim. "Ben de senin daha fazla üzülmeni istemiyorum. Bir süre ayrılalım."

"Sorun ayrılmamız de il. Bu hiçbir eyi de i tirmeyecek. Önemli olan seni kâbuslara iten sebebi bulup ortaya çıkarmak ve bana sorarsan bu aile içinde ya anmı bir olay."

Yine beynim karıncalanmaya ba lamı tı.

"Yok böyle bir olay, bu senin yorumun!" diye ba ırdım.

Kızaca mı, onun da sesini yükseltece ini sanmı tım. Oysa gayet sakin bir ses tonuyla cevap verdi bana.

"V<r. Ama ya sen açıklamak istemiyorsun, ya da gerçekten hatırlamıyorsun."

Zoraki gülümsemeye çalı tım.

"Ya adıklarımı benden iyi mi bileceksin?"

"Böyle bir iddiam yok. Ama kendine bile açıklamaktan yıldı m bir eyler olabilir."

"Meselâ?"

Derya yutkundü. Çizmeyi a mamak için gayret sarf etti. Kullanaca ı kelimeleri ölçüp biçip a zından çıkarmak istercesine fısıldadı.

"Mesela annenle ilgili gördü ün o rüyalar. Söyler misin, kâbuslarına giren o suratsız adamla ilgili bir fikrin var mı?"

"Saçmalama Derya! Onlar sadece bir dü ... Hakikatle bir ilgisi yok. O ki i benim beynimin yarattı ı biri. Gerçekte hiç var olmamı bir hayal."

Derya bir süre dü ündü. Sonra pek masumane bir ekilde sordu.

"Acaba mı?"

"Ne demek acaba mı?"

"Annenin hayatına gerçekten biri girmi olamaz mı? a-yet sen küçükükü ünde böyle bir sahneye ahit olmadıysan, kâbuslarına böyle bir sahnenin girmesini nasıl açıklayacaksın?"

Gülümsemeye çalı tım ama sesim sinirli çıkmı tı.

"Yine dönüp dola ıp aynı yere geliyoruz. Sıkıldım artık."

"Görüyor musun, bak! î o noktaya gelince bir türlü kabul etmek istemiyorsun."

!"Saçma da ondan."

"Bence hiç de de il. Sen beyninin derinliklerindeki gerçeikle yüzle mekten korkuyorsun. Çünkü hakikat uurlaltında yatıyor."

"Zırvahyorsun, Derya. Lütfen kes artık."

Sevgilimin konuyu kapataca mını sanmak gaffetinde bulundum. Ama Derya devam etti.

"Hayır. Gelece imizin selâmeti bakımından bu sorunu halletmemiz lâzım. Bir kere daha dü ünmeni istiyorum."

"Neyi dü ünece im Derya? Olmayan bir eyi mi?"

"Öyleyse cevap ver bana. Niye bunca zaman kâbuslar görmedin de sonra birbiri ardına karabasanların kuca mına dü ün?"

"Ne bileyim ben?"

!"Ama ben bir tahmin yürütebiliyorum."

"Neymi o?"

|"Bana olan sevgin."

Hiçbir ey anlamadan sevgilimin yüzüne bakakaldım.

"Anlayamadım?" diye homurdandım.

"Korkuyorsun. Beni de kaybetmekten korkuyorsun. uurlaltında seni asıl rahatsız eden ey bu olmalı. Çocukken annene olan dü künlü ünü pek çok kere itiraf etmi tin. Sonra henüz bilmedi im bir nedenle onu kaybettin. O sevgi senden çalındı ve bü senin ruhunda derin bir yara açtı. Faili de yüzünü görmedi in, o yüzüz adam. Onu bir hatırlasan zaten mesele çözülecek. Fakat sorun da burada; sen onu hatırlamak istemiyorsun. Onun kimli ini uurlaltının derinliklerine gömmek istiyorsun."

Bir an titredim.

Deh ete kapılmı gibi sevgilimi süzdüm. O hiç oralı olmadan idevam etti.

'Beni tanıyınca kadar hayatında sorun çıkmadı. Ama aramızdaki cinsel ili kinin ba laması, bana olan sevginin derin bir boyut kazanması, ruhunun derinliklerine gömülmü bazı anların tetiklenmesine neden oldu. Böylece çocukluk yıllarında ya adı n bir travma benim vasıtamla yava yava satha çıkma a ba ladı. Hatırla, ilk kâbuslarında hep beni görüyordun, saldırıya u rayan bendim ve sen beni kurtarmak için hep o lânetli evde yüzü olmayan adamla mücadeleye giriyordun, tek amacın beni kurtarmaktı. Lâkin asıl kurtarmak istedi in ben de il, yıllar önce uuraltına yerle mi olan annendi. Kanımca ona bir tecavüz oldu ve sen onu gördü ün halde engelleyemedin."

Sesim çıkmadı...

Derya'nın anlattıklarını bir türlü kabul etmek istemiyordum. Bunların hepsi bir yakı tırma olmalıydı; hayal kurmaya meraklı sevgilimin fantezileri. Böyle bir ey imkânsızdı.

"Bana gerçe i söyle," dedi. "Annen tecavüze u radı, de il mi?"

Tek kelime söyleyemedim.

Galiba sevgilim sessizli imi bir tür ikrar kabul etti.

Yüzünü ma rur ve rahatlamı bir ifade kapladı. Sanırım o an muammanın önemli bir bölümünü çözmü hissediyordu kendince...

ÆLEKEDE oldu umu bilmiyordum. Ortam bana çok yabancıydı. Karanlık, bo ucu, zifiri bir karanlık vardı etrafta. I ı a, aydınlı a kavu mak için çırpıyordum. Dar, sıkıcı bir dehlizdeydim sanki; tek iste im rahat nefes alaca ım bir yere kavu maktı...

Nefes nefese ko uyordum.

Sonra o sesleri duydum ve irkildim.

Babamın avazlarıydı bunlar. Anneme ba ırıyordu...

"Esmâ, bana bu ihaneti nasıl yaparsın? Hiç utanma, arlanma yok mu sende?"

Annemin hıçkırıklarını duyuyordum sadece.

"Sen bir fahi esin!"

Fahi e ne demekti acaba? Bu kelimeyi hiç duymamı tım o güne kadar. Kötü bir anlamı olmalıydı. Ama babam anneme hiç kötü sözler söylemezdi ki. Çok sevdi i karısına o güne kadar a - zundan tek çirkin bir kelime çıktı ını duymamı tım. Kelimenin anlamını bilmemem de normaldi; zira ailem benim yanımda tartı mazlardı bile, kaldı ki böyle kötü anlamlı bir lâf etsinler.

Yine de fahi e sözcü ünün kötü bir anlama geldi ini tahmin edebiliyordum. A ırı sinirlenmi olan babam, annemi üzme için o kelimeyi kullanmı olmalıydı...

liklerime kadar titredim.

Annem de hıçkırıklar içinde bir eyler söylüyordu ama onun kesik inilti halinde çıkan kelimelerini duyamıyordum. Babamın gür kalın sesi bir daha yankılandı.

"Bir daha oraya gitmeyeceksin, anlıyor musun beni? Yoksa seni öldürürüm."

Kulaklarıma inanamamı tım.

Babam canı kadar sevdi i karısını öldürmekle tehdit ediyordu.

Gürültülerin aksetti i yere do ru usul adımlarla yakla tım. Tuhaf, kapalı, tek giri i olan karanlık bir yerdi burası. çeriye bakıyor fakat onları göremiyordum. Neredeydiler acaba? Hem neden her taraf bu kadar karanlıktı?

Korkmaya ba lamı tım yine.

Küçük yüre im pır pır atıyordu. Oradan uzakla mak istiyordum ama ne mümkün, bacaklarıma sanki tonlarca kaya kütlesi ba lanmı gibi ayaklarımla kımıldatamıyordum.

Neden sonra hıçkıran annemin sesini duyabildim.

"Yalvarırım Burhan, bana bu kötülü ü yapma. zin ver, bit-sin bu i ."

"Hayır, asla."

"Artık tahammül edemiyorum."

Babam hırlamı tı.

"Pis, a a ılık fahi e. Yıkıl kar imdan. Senin yüzünü bile görmek istemiyorum artık."

Küçük dünyam sanki bir anda yıkılmı tı.

Neler oldu unu anlamıyordum ama o güne kadar ilk defa annemle babamın kavgalarına ahit oldu um için yıkılmı tım âdeta...

Sonra birden rüyam aydınlandı.

Kendimi aniden güne li bir alanda buldum. Annemle el ele vermi uçsuz bucaksız ye illikler içinde ko uyorduk. Cennet denilen yer böyle bir mekân olmalıydı. Bir yaz günüydü herhalde. Tepemizde sıcak bir güne , insanı ferahlatan nefis bir meltem esiyordu.

Mutluydum. Hem de çok mutlu.

Ye il otlar üzerinde durmadan ko uyorduk. Sonra uzaklarda, ta uzaklarda nokta gibi görünen bir ev çıktı karımıza. Oraya do ru gitti imizi anladım. Hâlâ ko uyorduk.,

Annem benden de sevinçliydi.

Ama eve yaklaınca içimdeki o co ku seli birden kayboldu, iki katlı, ah ap bir evdi bu. O güne kadar hiç görmedi im bir yer. Annem bana sarıldı.

"Be endin mi burayı?" diye sordu.

"Hayır," diyemedim dü ümde. Sadece ba mı salladım.

"Öyleyse bu kırlarda oyna, ama sakın uza a gitme. Seslenirsem seni göreyim."

Sesim çıkmamı t...

Sonra annem o iki katlı ah ap eve girdi ve gözden uzakla tı, içeriye girerken de bana muhabbetle el sallamı tı. Evin önünde öylece kalmı tum. Yemye il çimenler, taze bahar çiçekleri artık bana bir ey ifade etmiyordu. Annemi istiyordum yanımda. Ama o yoktu...

Bekledim. Uzun süre bekledim...

Tembihine uyarak uzakla mıyordum evin önünden .

Sadece bir ara evin üst kat pencerelerinden birinde kısa bir an görünmü , tül perdelerin arkasına gizlenerek elini sallamı tı.

ürkek, çekingen ve korku dolu bir sesle, hadi anne, gelsene artık demek istemi tim. Ama sesimin çıkıp çıkmadı mı bilemiyordum. ..

Neden sonra annem yanıma dönmü tü. Yorgun görünüyordu. Beni yine elimden tutup yürütmeye ba lamı tı...

Geri dönüyorduk...

Gözlerimi açtım.

Dü lerim bazen beni eskisi gibi zorlamıyordu. Terli ve yorğun de ildim, sadece üzerimde bir a ırlık vardı. Yata ın içinde gerindim. Derya yanımda yoktu. Elim onun yattı ı yere do ru kaydı, çar af hâlâ vücudunun ısısını koruyordu; demek ki az önce kalkmı olmalıydı.

Hemen yataktan fırlamadım. Tembel bir eda ile kollarımı ba ımın altında birle tirip dün geceyi dü ünmeye ba ladım. Geceyi gayet sakin ve münaka asız geçirmi tik. Daha do rusu aynı evin içinde küskün insan gibi konu madan, o meseleye dönmeden vakit öldürmü tük. Sessizce yemek yemi , biraz televizyon seyretmi , sonrada yatmı tik. Sanki ikimizde ba ka bir dünyada ya ıyor gibiydik dün gece.

steksizce yataktan kalkıp pijamalarım la koridora çıkıp bir göz attım.

Derya mutfakta beni beklemeden kahvaltıya ba lamı tı. Onu göremiyor ama masadan gelen çatal bıçak seslerini duyuyordum. Herhalde ayak seslerimi duymu tu ki, oturdu u yerden seslendi.

"Uyandın mı?"

Ses tonunda hâlâ dün geced en kalma kırıklı ın havasını sezinlemi tim.

Banyoya geçmeden a ır a ır mutfka a yakla tım.

"Günaydın sevgilim;" dedim yumu acık bir sesle. Ne dü ünürse dü ünsün, aslında sadece benim için endi eleniyordu; ona bozulmaya, surat asmaya hakkım yoktu.

Hiç oralı olmadı. Öyle ki sırtı kapıya dönüktü ve ba mı çevirip bana bakmamı tı bile. Yalnızca zoraki bir ekilde bana kar ılık verdi.

"Günaydın, Murat."

Önce arkasından yakla ıp onu kollarımın arasına alarak, öpücük lere gak etmek, dün geceki sinirli davranı larımdan ötürü özür dilemek istedim. Fakat nedendir bilinmez, son anda ye

rimden kımlıdayamadım. O dü ünceleri aklından geçiren ben de ilmi im gibi öylece yerimde durdum.

"Niye beni uyandırmadın?"

"Mı ıl mı ıl uyuyordun," dedi.

"Olsun."

"Belki yine dü âlemindedindir diye çekindim."

Belli ki kızgınlı ı geçmemi ti. En azından gönlünü almamı bekliyordu. Haklıydı da, ama hiç oralı olmadan masanın öbür ucuna geçtim. Çatık ka larımla onu süzdüm.

"Do ru," dedim. "Yine tuhaf rüyalar görüyordum."

skemleyi çekip kar ısına oturdum. Ne gördün rüyanda diye, sormasını bekledim.

Derya hiç oralı olmamı tı. Bana rüyamda ne gördü ümü de sormadı.

"Merak etmiyor musun?" dedim.

"Kusura bakma. e çok geç kaldım. ki gündür büroya u ramıyorum. Bakalım bo a geçirdi im bu iki günü nasıl telâfi edece im. Çizimlerde geciktim."

Tela la yerinden kalktı. Yüzüme bile bakmayarak paltosunu sırtına geçirmek üzere kapıya do ru ko ar adım ilerlerken, "Ak ama görü ürüz," diye mırıldandı üstünkörü bir eda ile. Ben de arkasından seslendim.

"Bürona gönderdi im çiçeklere su vermeyi unutma," dedim.

Aklımca kinayeli bir jest yapıyordum. Sadece kapanan sokak kapısının gürültüsünü i ittim. Derya gitmi ti...

Bir süre mutfaktaki iskemlenin üzerinde öylece kaldım. Benim ki aptalca bir davranı tı ve sevgilim bana bozulmakta yerden gö e kadar haklıydı. Yerinde bir ba kası olsa, belki bana bu kadar da anlayı göstermez, ruhsal bir hastalı mın her türlü tezahürlerini gösteren bir sevgiliyi rahatlıkla terk edip giderdi.

Sanırım be on dakika oturdu um iskemlenin üzerinden kalkmadan öylece hareketsiz bir ekilde dü üncelere daldım.

Bir bakıma önümüzdeki hafta ba mı iple çekiyordum, artık doktora gitmem farz olmu tu. Dü ler ve nöbetler inanılmaz derecede artmı tı ve beni son derece rahatsız ediyordu.

Ayaklarımı sürüye sürüye banyoya girdim.

Sıcak du biraz toparlanmama yardım etti. Du un altında dahi ya adı m olayları sıhhatsız halimle neticeye ba lamaya çalışı yordum. Tam du tan çıkarken aklıma bir dü ünçe saplandı. Galiba her eyden önce geçmi imi bir taramam gerekecekti.

Acaba geçmi imde do ru diye bildi im eyler ne ölçüde gerçeklerle örtü üyordu?

Ben ne biliyordum? Ya da hayatımın gerçekleri diye bildi im olaylar aslında bir takım yalanlar üzerine kurulmu olabiliyordu miydi?

Bu dü ünçe önce beni korkuttu, ama Derya'nın dedi i gibi çocuklu umdan bu yana ruhumun derinliklerinde yer etmi bir takım gizler varsa, öncelikle onların neler oldu unu saptamam gerekecekti.

Fakat bunu nasıl yapacaktım? Kendi geçmi imin aydınlanmasında bana kim yardımcı olabilirdi? İlk aklıma gelen ki i teyzem oldu. Anne tarafından hayatta olan insan Ankara'da yaşayan teyzem ve iki o luydu. ayet hayatımda uurluğuma itilmi birtakım esrarengiz olaylar varsa bunun müsebbibinin artık annem oldu una inanmaya ba lamı tım. Ne derece sa lıklı bir dü ünçeydi bilemiyordum ama son zamanlarda annemin dü le-rime bu kadar sık girmesi ister istemez beni böyle dü ünmeye sevk ediyordu.

Bundan acı duyuyordum ama yeni yeni aklıma bazı sorular takılıyor ve beni tereddütlere dü ürüyordu. Mesela bunlardan biri de annemin foto raflarının azlı ıydı. Derya iyi bir konuya de inmi ti, neden ne babamın evinde ve ne de bende annemin bu kadar az foto rafı vardı? Bu biraz garip de il miydi? Anne-mi bu kadar seven babam, neden onun resimlerini evde sakla mamı tı?

Sonra u kö kün yanması olayı; acaba neden o kö kle ilgili bütün anlarım hafızamdan silinmi ti? Bu normal miydi? İlk okul ça ındaki bir çocu un o tarihe ait bazı anları hatırlaması gerekmez miydi?

Bornozumu çıkarıp hızla giyinmeye ba ladım. O an karar vermi tim, imdi derhal ilk uça a atlayıp Ankara'ya gidecektim. Teyzemle görü mem lâzımdı. Annem hakkında muhtemelen en sa lıklı bilgileri ondan alabilirdim. Ne de olsa onun karde iydi ve hayatında bir giz varsa, bunu bilebilirdi. Fakat daha o anda, aklıma bazı eyler takılmaya ba ladı. Galiba teyzemle görü me lerimin çok seyrek olmasının bazı sebepleri olmalıydı; öyle bir dü ündüm. Onu yıllardır görmüyordum, galiba en son on sene evvel ziyaretine gitmi tim. Annemin ölümünden sonra babamın evine hiç gelmemi ti. Annemin sa lı ında da babamla aralarının pek iyi olmadığını anımsamı tım. Baldızımı pek sevmezdi. Teyzemin kocası da Ankara da ileri seviyede bir bürokrattı; her devrin adamı olacak türden biriydi, iktidarlar de i ti i halde hep o çalı tı ı Genel Müdürlü ün ba ında kalmayı becermi bir insandı. Zaten on sene evvel Ankara'ya son gidi im ve teyzemi ziyaretim de onun cenazesine i tirak sırasında olmu tu, iki kuzenimle aram pek fena sayılmazdı ama yine de birbirlerimizi çok nadir görürdük.

Onlar tarafından pek sevilmedi imi anlayınca Ankara'ya gitmek fikri bana pek cazip görünmemeye ba ladı. ayet kendi geçmi imi kurcalamak zorunda kalacaksam bu i i burada halletmeliydim. Kravatımı ba larken bu dü üncemde haklı oldu uma inandım.

Beynimi kurcalayan olaylardan biri de Suadiye'deki kö kü müzün yanmasıydı, hâlâ o kö kü neden hatırlamadı ımı çöze miyordum. Acaba kö kün uuraltıma itilmi bir anısı mı vardı? Belki de ben yandığımdım; artık bir septik gibi her eyden üphelenmeye ba lamı tım.

Nihayet kararımı verdim.

mkânlarımın el verdi i ölçüde kendi geçmi imi ara tıracaktım. Ve haliyle bu i i burada yapacaktım.

Telefonun ba ma geçip orta ım Behzat'ı aradım. Hemen açmı tı.

"Günaydın," dedim. "Neredesin?"

"Arabadayım. antiyeye gidiyorum. Ya sen?"

"Evdeyim. Bugün in aata gelemeyece im, sana haber vereyim," dedim.

Behzat bir an durakladı.

"Dün de gelmedin. yi misin?"

Behzat'ın da sıhhatimden endi e etti ini biliyordum artık, ama o do rudan do ruya soru sormaktan çekiniyordu.

" yiyim, iyi," dedim.

Sanırım cevabımın üstünkörü bir geçi tirme oldu unu anlamı tı ama Behzat durumu kurcalamayacak kadar ho görü sahibi bir insandı.

"Tamam," dedi. "Zaten bugün yapaca ımız önemli bir ey yok. Sen dinlenmene bak."

Telefonu kapatmadan önce hafifçe irkildim. Acaba orta ım neden, *sen dinlenmene bak*, demi ti; o kadar hasta ve yorgun mu görünüyordum? Ceketimi sırtıma geçirirken ayna da son bir kere daha kendimi inceledim. Hiç de anormal ve sa lıksız bir görüntüm yoktu. Bilakis gri takım elbiselerimin içinde gayet havah ve sa lıklı hissettim kendimi. Aynadaki görüntüm ho u ma gitti inden gülümsedim bile. Kahvaltı etmemi tim, hiç açlık hissi duymuyordum. BMW'nin anahtarını alıp evden çıktım...

Ik i olarak, Taksim'deki kütüphaneye gitmi tim. Alt kata inip otuz üç sene önceki gazetelerin çıkarılmasını istedim. Memur yüzüme bakarak, hangi gazete diye, sordu. Bir an dü ündüm; bana günlük sansasyonel hadiseleri biraz abartarak yazan gazetelerden biri gerekliydi. Aklıma gelen gazete adını adama

söyledim. Fazla beklememi tim, be dakika sonra memur iki kalın cildi elime tutu turmu tu.

"O yıla ait iki cilt daha var," dedi. "Bunlar üzerindeki ara - turmanızı bitirdikten sonra onları da isterseniz teslim edebilirim.

Te ekkür edip aydınlık masalardan birine oturdum. Kütüphane oldukça tenhaydı. Rahat rahat gazete sayfalarını çevirmeye başlamıştım. Suadiye'de ki yangın haberini arıyordum. Birkaç yangın haberine rastlamıştım ama onlar ehir içindeki bizim olayla hiç ilgisi olmayan yangınlardı. Yangın hadisesinin tam tarihini bilmemi için sayfaları dikkade çevirip gazeteleri tarıyordum. Sonra birden babamın söylediklerini hatırladım.

Peder yaz sezonu bitmi , Maçka'ya nakletmi tik, demi ti. Bu hesaba göre olay en azından eylül ayından sonra cereyan etmi olması gerekirdi. Nitekim ilk iki ciltte bizim yangın olayı ile ilgili bir habere rastlayamamıştım.' Gideri memura teslim edip di er iki cildi almak için beklerken, bir an ümitsizli e kapılır gibi oldum. Yoksa gazeteler hadiseyi önemsemeyip haber konusu etmemi ler miydi? Ama buna ihtimal veremezdim, zira onca yıl evvel nüfuzu çok daha az olan stanbul'da gazete sütunlarına akseden bu kadar bol polisiye haber vuku bulmuyordu.

Tahminimde yanılmadı mı da az sonra gördüm.

Babam do ru söylemi ti. Gazete birinci sayfadan haberi vermi ti. Be ekim tarihli gazetenin ilk sayfasının alt kö esinde hem yangın haberi hem de harabeye dönmü kö ke itfaiyecüerin yangın söndürmeye çalı rken u ra ılarını gösteren bir fotoğraf konmu tu.

Nefesimi tutarak haberi iki üç kere okudum...

Özünde haber babamın bana nakletti i gibiydi. Yangının elektrik konta ndan çıktı mı yazıyor, ünlü müteahhit Burhan Akyol ve aüe efradı kı lık ikâmetgâhlarına geçtikleri için daha fazla can kaybı olmadı mı belirtiyorlardı.

Daha fazla can kaybı lafına takılmıştım.

Yanılmıyorsam, babam o hadisede kimsenin ölmedi ini söylemi ti bana. Ama eminde de ildim. Yazıyı bir kere daha dikkatle okudum.

Gazete yangın sırasında evde bulunan iki müstahdemden birinin yangından zamanında kaçarak kurtuldu unu ama di erinin yanarak can verdi i yazıyordu. Kurtulanın kim oldu unu hemen anlamı tım; bu bizim emektar adamımız Cemal Efendiydi, peki ya ölen di eri kimdi?

Gazetede onun da adı yazılıydı.

Bedri Karaman...

Tuhaf, bu isim bana hiçbir ey ifade etmemi ti. Evde çalı an böyle birini hiç anımsamıyordum. Ama üzerinde de fazla durmadım, zaten ben do ru dürüst kö kü bile hatırlamıyordum, kaldı ki orada çalı an müstahdemleri nasıl hatırlayabirdim? Belki kö kün kı ları bekleyen bekçisi veya bahçıvanı olabilirdi.

Ama babam neden o ölüm olayından bana hiç bahsetmemi ti?

Unutmu muydu acaba? Yoksa yangında ölen kö kün bekçisi veya bahçıvanı, görevi her ne ise, onun için o kadar önemsiz biri miydi?

Buna ihtimal veremezdim, babam çalı tırđı ı personeline her zaman sevgisi ve saygısı olan biriydi, bana da bunu ö retmi ti. Kendi evinde, bigünah bir ekilde ölüp hayatını kaybeden bir adamını hatırlamaması bana tuhaf gelmi ti.

Nedenini bilmiyordum ama mideme sebepsiz bir kramp girer gibi olmu tu. Midem kasdıyordu imdi...

Kütüphaneden çıktı imda aklım karı mı tı. Belki de ben olayı abartıyordum, ne de olsa bu otuz üç sene önce ya anımı bir olaydı. Babam beyin damarlarının tıkanması sonucu felç geçirmi bir adamdı, Derya her ne kadar aksini iddia etse de,

babamda hafif hafif bunama tezahürleri ba lamı tı. Belki de gayet masumane bir ekilde o yangında ölen adamını unutmı olabilirdi. Bunu bir mesele gibi büyütmemin hiçbir anlamı yoktu. Daha da önemlisi o olayın benim kâbuslarımla ne ilgisi olabilirdi?

Artık öyle bir haldeydim ki, her eyden ku kullanıyor, her meseleyi büyütüyordum gözümde. Geçmi imde ayet uuraltına itilmi bazı olaylar varsa, herhalde bunun yangında ölen Bedri Karamanla hiçbir ilgisi olamazdı. Mantı m bunun böyle oldu unu söylüyordu.

Fakat aklım ö rendi im bu habere takılmı tı bir kere.

Babamın gerçekten o ölüm vakasını unutup unutmamı oldu unu ö renmek istiyordum. e gitmeyece ime göre yapılacak en akıllı i bu i i kayna ndan, hem de olayı en iyi bilen insanın a zmdan ara tırmaktı.

Arabama atladı m gibi do ru babamın evine gittim. Beni hiç beklemedi ine emindim.

Kapıyı Cemal Efendi açtı. Kar ısımda beni görünce sevinçle, "Ho geldiniz, küçük bey," dedi. Hemen sordum.

"Babam salonda mı?"

"Ö le uykusunda, efendim," dedi.

Zamanın nasd geçti ini unutmı tum. Babam evvel ahır, gençli inde bile daima ö le yeme inden sonra biraz uzamır, yarım saat kadar ekerlenirdi. Saatin nasıl geçti ini unutmı tum. Kütüphanede epey oyalanmı tım.

Ama sonra birden aklıma geldi. Bizim Cemal Efendi'nin de yangında ölen o ki iyi tanması gerekirdi. Cemal Efendi'nin omzundan kavradım.

"Cemal Efendi sana bir ey soraca m," dedim.

Büyük bir içtenlikle, "Tabii, küçük bey sorun. Ne ö renmek istemi tiniz?" dedi.

Tecrübeli hizmetkârın yüz ifadesinden babamın sıhhatiyle ilgili bir soru yöneltece imi sandı mı hemen anlamı tım.

"Bedri Karaman hakkında biraz bilgi istiyorum," dedim.

a kın bir ekilde yüzüme baktı.

"Kim dediniz?"

"Bedri Karaman."

Sanırım adı toparlayamadı tı.

"Kim o küçük bey?" diye mırıldandı.

"Kö k yangınında ölen hizmetkârımız."

Ya lı adamın yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz kesilmi ti. a kınlı mı kesinlikle gizleyememi , aval aval yüzüme bakmaya ba lamı tı. Böyle bir sual beklemedi i a ikârdı.

"O... o..." diye kekeledi.

"Evet?"

Bana cevap vermek yerine mukabil bir soru sordu.

"Nereden hatırladınız onu imdi?"

Cemal Efendi'deki a kınlık hiç ho uma gitmemi ti. Sesi-min tonunu sertle tirerek homurdandım.

"S en soruma cevap ver," dedim.

" ey... ey... O kö kün gece bekçisiydi."

"Gece bekçisi mi?"

"Evet... Yani kı m aile Maçka'ya nakletti inde kö kü bek-lerdi."

Ben de öyle tahmin etmi tim zaten. Fakat Cemal Efendinin tela ı bende garip bir huzursuzluk yaratmı tı.

"Neden o yangından kurtulamadı?" diye sorgulamaya devam ettim.

Cemal Efendi ilk a kınlı mı atlatmı gibiydi. Suratı asıl-mı , hatta rahatsız olmu gibi beni inceliyordu.

"Uykusu biraz a ırdı. Sanırım dumanlardan etkilenmi ve yata ından kalkmakta gecikmi ti biraz. Alevlerde ilk onun kal-dı ı bölümü sarmı tı."

"S en onu kurtarmak için yardım edemedim mi?"

"Elimden geleni yapmaya çalı tım ama mümkün olmadı. Alevleri a ıp odasına gidemedim bir türlü." Sonra merakını ye nemeyerek bana sordu. "Siz onu hatırlıyor musunuz?"

Nedense ya lı adama do ruyu söylemedim.

"Evet, hatırlıyorum," dedim.

Cemal Efendi'nin a kınlı ımın daha da artmasına bir anlam veremiyordum. Hatırlamama neden bu kadar hayret etmi ti acaba?

"Ama siz o tarihlerde çok küçüktünüz," diye fısıldadı ürkek bir sesle.

"O kadar da de il. İlk okulda ö renciydim."

"Ama..."

"Ne aması? Bahçedeki balıklı havuza senle beraber ekmek kırıntılarını attı ımızı da hatırlıyorum rahatlıkla."

Bunu hatırlamıyordum tabii, ama dü ümde görmü tüm, içinde kırmızı süs balıklarının oynat ı fiskiyeli havuzu.

"Yoksa sen hatırlamıyor musun?" dedim.

Cemal Efendi'nin bundan niye bu kadar rahatsız oldu unun kavrayamıyordum. Yüz hatları sanki birden gerilmi , endi eli nazarlarla beni süzmeye ba lamı tı. Yutkunarak fısıldadı.

"Buraya, babanıza bunu sormak için mi geldiniz?"

Hiç duraklamadan, "Evet," dedim.

Rengi sanki biraz daha sararır gibi gelmi ti bana. Neredeyse a lamaklı bir ses tonu ile mırıldandı.

"Ama neden? Neden otuz küsur sene evvel olmu bir hadiseyi de meye çalı ıyorsunuz?"

Yakınmasındaki *de mek* kelimesi garibime gitmi ti. Bu ancak mazinin derinliklerine gömülmü , ortaya çıkması istenmeyen bir ey için kullanılabilirdi. Hiç istifimi bozmadım; emekli hizmetkârın hafif hafif bir pani e kapıldı ımı hissediyordum âdeta.

"Artık bazı eylerin ortaya çıkması gerekmiyor mu?" diye söyledim.

Aslında afaki bir lâftı etti im. Yeniden Cemal Efendinin tepkisini ölçmekti niyetim. Eli aya ı tutu mu gibiydi ya hı adamca ızın. Acaba bu ölüm hadisesinin altında ne yatıyordu, neden böyle pani e kapılmı gibiydi? Bir an yerinde sallandı ını gördüm. Ba ı dönmü de dü memek için tutunma ihtiyacı duyar gibi elini hemen yandaki duvara yaslayıp destek aldı. Ama çabuk toparlanarak konu tu.

"Küçük bey lütfen, size istirham ederim bu konuyu babamıza açmayın," dedi.

Büsbütün huylanmı tım. Hemen bastırdım.

"Neden?"

"Biliyorsunuz," diye kekeledi. "Babamın sıhhati hiç iyi de il. Olaylar kar ısında çok çabuk teessüre kapılıyor. ayet imdi bunca yıl önceki elim bir kazayı hatırlarsa büsbütün sarsılacaktır. Yeni bir damar tıkanmasından korkarım."

"Hiç sanmam," diye söyledim. "Otuz üç yıl önceki gece bekçisinin ölümü babamı neden sarssın ki, onu hatırlamadı ına bile eminim."

"Olsun," dedi Cemal Efendi. "Beyefendiyi üzmemekte yarar var. En iyisi konuyu ona hiç açmamak. Siz imdi salona geçin lütfen, ben Emine'ye söyleyeyim size hemen köpüklü bir kahve yapsın."

"Bir dakika Cemal Efendi. Sana bir ey daha sormak istiyorum," dedim.

Daha soraca ım sual a zımdan çıkmadan titremeye ba lamı tı.

"Geçenlerde bu eve babamın eski i çilerinden birinin gelip gelmedi ini sormu tum sana, hatırlıyor musun?"

Dü ündü üm gibi beti benzi yeniden atmı tı.

"Evet efendim, hatırlıyorum," dedi.

"Adamın adının inasi Sarıkaya olması lâzım. Öyle birinin gelmedi inden kesin emin misin?"

"Kesinlikle küçük bey. Öyle biri gelmedi."

"Ama babam geldi ini iddia ediyor."

Ya lı hizmetkâr bir solukta mırıldandı.

"Size dedim ya, babanız da ufak ufak bunama emareleri ba ladı artık. Geçmi te olanları karı tırıyor, bazı eyleleri yeni ol mu gibi sanıyor."

"Demek öyle?"

"Hiç üpheniz olmasın. Siz kendisini daha nadir görü yorsunuz, halbuki ben her an onun yanındayım. De i iklikleri daha rahat fark ediyorum. Mutlaka hafızasının zayıfladı ı bir anda size o lâfı etmi tir."

Konu mayı keserek salona yürüdüm. Ama nedense Cemal Efendi'nin de benden bir eyleler gizledi i zehabına kapdım tım. Otuz üç sene önceki kö k yangınında ölen adamı kurcalamam babamın ya lı emektarını fena halde sarsmı tı.

Yoksa bu da benim hastalı ımın bir tezahürü müydü, ya nılıyor muydum?

Babamın ö leden sonraki uykuları yarım saati geçmezdi, nitekim ben pi irüen kahveyi daha tam bitirmeden peder tekerlekli iskemlesinin üzerinde salona giriyordu. Her zamanki gibi babamı salona yine Cemal Efendi getirmi ama sanki babamı rahat ettirmek için çe itli eylelere oyalanarak yanımdan ayrd mamı tı. Oysa bu ya lı ve anlayı lı adam pederin bir misafiri oldu u ahvalde hemen salondan çıkardı.

Babamın yüz hatlarını inceledim sessizce. Acaba bana mı öyle gelmi ti; beni yanında görünce her zaman duydu u memnuniyeti sanki bugün yüzünde göremiyordum. Suratı asık de il di ama gizleyemedi i bir a kınlık vardı kibar çehresinde. Belki uyku sonrasının mahmurlu udur diye, dü ündüm önce. Fakat Cemal Efendi'nin de bir türlü salondan çıkmaması, sanki bana kopacak bir fırtmaya hazırlık gibi gelmi ti.

Hiçbir anlam veremiyordum.

Otuz sene evvel sigorta kontu ile yanan evde ölen birinin bunca zaman sonra onları bu denli rahatsız etmesinin nasıl bir mantığı olabilirdi?

Pederi incelemeye devam ettim. Konu makta, konu bulmakta dahi zorlanıyordu. Ayrıca bu ana kadar Derya ile de ilgili tek bir soru sormamı henüz, ilginçti...

Hemen konuyu açmadım.

"Söyle bakalım baba," dedim. "Gelin adayını nasd buldun?"

Ondan çok hoşlandığını biliyordum. Normalde gözlerinin içinin parıldaması, gelininden hemen sitayile bahsetmesi, ilgilenmesi gerekirdi.

"Güzel evladım, gelinim çok güzel. Tek kelime ile kusursuz. Mükemmel bir seçim yaptın. Birlikte uzun ve mutlu bir hayat dilerim," diye mırıldanıp konuyu kapatmak istedi âdeta.

"Demek be endin?"

"Tabii, o lum. Ama önemli olan senin be enmen."

"Ke ke annem de hayatta olsaydı da, gelinini be enseydi."

"Ya, evet," diye mırıldandı babam.

Fakat sesi hiç de bu özlemi ifade eden bir tonda çıkmamı tı. Bakı larımı bir daha babamın gözlerine diktim. Nedense peder tela lı bir ekilde nazarlarını kaçırmı tı benden. O an aklıma gelen soruyu babama yönelttim.

"Sahi," dedim. "Derya annemi merak ediyor, bende hiç resmi yok. Çok tuhafıma gitti, neden acaba hiç resmini saklamamı m?"

Ufak bir yalan söylemi tim. Aslına bakdırsa pek yalan da sayılmazdı. Eski albümünde topu topu iki foto rafı vardı ka dınca ızın.

Dikkat ettim, babamla Cemal Efendi ürkerek bakı mı lardı. Ama gözümden kaçmamı tı.

"Herhalde sende vardır, de il mi?" diye sordum.

Babam yutkunmu tu.

"Olması lazım. Bilirsin, rahmetli nedense foto raf çekirtmeye pek meraklı de ildi/' diye geveledi. "Cemal'e söyleyeyim de bir ara tırsın, mudaka bir yerlere kaldırmı ızdır."

Sinsice üsteledim.

"Benim de dikkatimi çekti. Etrafta hiç resmini görmüyorum."

Babam suçlu gibi ba mı önüne e mi , bir yorum da bulunmamı tı. Bu kez Cemal Efendi'ye dönüp mırıldandım.

"Sen hemen aramaya ba la, ni anlıma buradan annemin bir resmini götürmek istiyorum, Cemal Efendi."

Ya lı hizmetkâr deminden beri ahit oldu um a kılık içinde yine bir bana bir babama baktı ümitsizce. A zından herhangi bir itiraz mırılıtsı çıkmamı tı ama yüzünün ifadesinden bunun mümkün olmadığını anlamı tım. O zaman daha rahat kanaat getirdim, hatta hiç üphem kalmamı tı; bu evde de annemin hiç resmi yoktu. Ama neden? Durumu herhalde annemin foto raf çekirtmeyi pek sevmemesi iddiası ile açıklayamazdım. Kaldı ki, ben bu iddiayı bilmiyordum, bunu babam söylemi ti.

Sinirlerim elimde olmadan gerilmeye ba lamı tı.

Cemal Efendi saygıda kusur etmeyen sesiyle sordu.

"Validenizin foto rafını hemen imdi mi istiyorsunuz, küçük bey?"

Kabaca, "Evet," dedim.

Adamca ız salonu terk etmeye hazırlanırken kekelemi ti tekrar.

"Elimden geleni yapıp ararım, küçük bey. Ama eski resimleri nereye kaldırdı mı hiç bilmiyorum, acaba bulmak için bana biraz süre verir misiniz?"

Ya lı adama öyle bir bakmı tım ki, itirazımı hemen keserek yerinden fırlamı tı. Ona neden haksızca ve kaba davrandı mı bilmiyordum, ama kö kte yanarak ölen gece bekçisinden babama bahsetmememi istedi i andan itibaren sinirime dokunmaya ba lamı tı.

Babamla salonda yalnız kalınca dikkat ettim. Pederin gerginli i artık gözle görülen, saklanamayacak derecede artan bir hale gelmi ti. Yüzünü derin bir hüznün kaplamı tı. Cemal Efendinin uyarmasına ra men ona Bedri Karaman denen gece bekçisinin ölümünü de soracaktım.

"Baba," diye fısıldadım.

Titreyerek, sanki derin bir uykudan ani uyanıyormu gibi bakı larını bana çevirdi. Daha hiçbir ey sormadan onun da yüzü sapsarı kesilmi ti.

" u Suadiye'deki yanan kö kümüz var ya," dedim.

"Evet?"

"Yangın gecesi orada gece bekçimiz ölmü , do ru mu?"

"Nereden ö rendin bunu?"

Eski gazete ar ivlerinden demedim tabii. Ama beni asıl a ırtan babamın yöneltti i soru olmu tu. Bu haberi nereden ö rendi imi neden soruyordu acaba?

"Nereden ö rendi im önemli mi?" dedim.

Alt duda ı sarktı. Feri kaçmı gözlerinde ani bir gölgelenme oldu.

"Bu çok eski bir hadise. Hatırlaman imkânsız."

"Hatırladım ama..,"

"Do ru mu söylüyorsun?"

"Bunda a ilacak ne var? Hatırlayamaz mıyım? O tarihlerde yedi sekiz ya nda bir çocuktum alt tarafı."

Babam kısa bir an duraklamı tı. Bana cevap vermek için vakit kazanmaya çalı ıyordu galiba. En azından böyle bir hisse kapılmı tım. Ayrıca Cemal Efendi'nin iddia etti i gibi yüzünde olayı hatırlamanın üzüntüsünden ziyade, bana cevap vermekteki mü külatının izlerini okuyordum. Fakat kendini çabuk toparladı.

"Evet," dedi. "O gece Bedri maalesef yanarak can verni ti."

"Yangın neden çıkmı tı, hatırlıyor musun?"

Babam bir saniye bile tereddüt etmeden söyledi.

"Elektrik konta ından."

"Adamın kimi kimsesi yok muydu?"

"Bunları neden soruyorsun o lum?"

"Hiç. Garibanın ailesine tazminat ödemi miydin?"

Babam yine ku kuyla yüzüme bakm tı.

"Ailesi yoktu," dedi.

Ufak bir yalan daha söyledim.

"Sivashydı, de il mi?"

"Hayır, muhacirdi o. Trakya göçmeni. Üsküplü..."

Babamın artık bunamadı ma, daha do rusu bunama araz-
ları göstermedi ine kesinlikle emin olmu tum. Otuz üç sene
önceki gece bekçisinin nereli oldu unu bir çırpıda hatırladı ma
göre geçmi e ait hatıraları benden büe güçlüydü...

saat altı buçuk sularında Derya eve dönmü tü. Suratı yine asıktı. Onu hiçbir ey olmamı , aramızda tatsız konu malar geçmemi gibi güler yüzle kar ıladım.

"Yorgun musun, sevgilim?" dedim.

"Niye sordun?"

"Bu ak am dı arda yiyelim mi? "

"Neden?"

"Dünkü ve bu sabahki kaba davranı larımı sana affettirmek için. öyle güzel manzaralı bir yere gidelim, iyi bir arap açtıralım, keyfimize bakalım. Romantik bir ortamda senden özür dileyim."

Derya gülümsedi. "Buna hiç gerek yok."

"Niye?"

"Çünkü sana kırgın de ilim. Özür dileyecek bir durum yok ortada."

"Hadi, gerçe i saklama. Sana kaba ve anlayı sız davrandım. Bunu kabul ediyorum. Sinirlerim öylesine gergin ki, hayatımda

en sevdi im kadını bile incitecek kelimeler çıkabiliyor a zmandan. Senden özür dilemeliyim."

Sevgilim muhabbetle baktı yüzüme.

"İ te, özür diledin ya. Mesele kapandı."

Yanma yakla ıp onu kollarımın arasına aldım. Uzun uzun dudaklarından öptüm. Yüzündeki o somurtuk ifade kaybolu vermi ti. Aynı içtenlikle öpü üme kar dık verdi.

"Dı arı çıkmamıza hiç gerek yok. Gerçekten yorgunum bu gece. Evde bir eyler atı tırırız. Gün boyu çizimle u ra tım." Sonra yüzüne kinayeli bir eda verip homurdandı. "Ama beni telefonla hiç aramadın."

"Haklısın. Çok me guldüm."

"İn aatta mı?"

"Hayır, in aata gitmedim."

"Ne yaptın öyleyse?"

Birkaç saniye sevgilime durumu nasıl açıklayaca mı dü ündüm.

"Bu sabah önce bir kütüphaneye gittim," dedim.

Derya merakla yüzüme baktı.

"Kütüphaneye mi? Ne yaptın orada?"

"Otuz üç sene öncesinin gazete ar ivlerini karı tırdım."

Otuz üç sene lâfi Derya'yı ilgilendirmi ti tabii.

"Ne aradın gazetelerde?" diye sordu.

"Yanan kö kle ilgili haberleri inceledim."

Hafifçe ka ları çatılm tı.

"Neden?"

Omuzlarımı silktim.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "O yangınla ilgili hafı zanda bir anının yer etmemesi hep garibime gidiyordu."

"Eee? ilginç bir ey buldun mu?"

"Buldum sayılır."

"Ne?"

"Kö kün gece bekçisi o yangında ölmü ."

Derya bir an durakladı.

"Senin için önemli mi bu? O bekçiyi hatırladın mı?"

"Hayır, hatırlamadım. Yalnız babama sordu umda önce bana yangında kimsenin ölmedi ini söylemi ti. Bu haberi alınca do ru babamın evine gittim."

Derya merakla beni dinlemeye devam ediyordu.

"Eee?"

"Garip eyler oldu."

"Ne gibi?"

"Babamın emektar hizmetkârma ölen gece bekçisinin gazeteden ö rendi im adını söyleyince az kaldı a kınlıktan dilini yutuyordu ve bundan kesinlikle babama bahsetmememi rica etti benden."

"Sebep?"

"Babamın böyle üzücü olayları hatırlamasından etkileneceğini ve hastalığın artacağını hatırlattı bana."

"Sen de söylemedin mi?"

"Söyledim. Ama beni asıl a ırtan ey Cemal Efendi'nin te-dirginli i oldu."

Derya her zamanki da mıklı ı ile önce ayaklarından ayak-kabılarını çıkarıp orta yere bıraktı, sonra kalın anora ını masa-nın kenarındaki iskemlelerden birine asarak, çoraplarıyla sala-na daldı yorgun bedenini koltu a bıraktı. Anlattıklarım, sanırım beyninde yeni ihtimal ufukları açmış olmalıydı. Bir süre sessiz kaldı. Sabırla bekledim. Mutlaka dü ündüklerini açıklayacaktı.

"Yani, babanla u a ı senden bir ey mi saklamaya çalışıyorlardı?" dedi.

"Ben de aynı eyi dü ünmü tüm," diye mırıldandım.

"Saçma."

"Neden?"

"Gazetelere intikal etmiş bir haberin artık saklanacak nesi kalmı olabilir ki?"

Sevgilimin iddiası bir açıdan do ru ydu.

"Ama unutma ki, bu otuz üç sene önce gazetelerin yazdı ı bir ey. O zaman ben daha ufak bir çocuktum. Benden gizlenmi olabilir."

Derya dudak büktü.

"Biraz anlamsız geliyor bana. Ölen sadece kö kün gece bekçisi; bunu senden saklamanın ne anlamı olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Lâkin gece bekçisinin adını söyledi im zaman Cemal Efendi'nin yüzünü görecektin. Adamca ız durdu u yerde sendeledi, bir an dü ecek bayılacak sandım."

Derya mavi gözlerini üzerime çevirip ısrarla beni süzdü.

"Eee? Bu durumda sen ne dü ünüyorsun?"

"Henüz bir yorumda bulunamıyorum. Ama sana hak verdi im bir husus daha var."

Sevgilim haklı oldu u bir hususun tarafımdan kabul edili i-ne sevinmi gibi tebessüm etti. Bakı ları canlandı.

"Nedir o?"

"Babamın bunamadı ına kesin emin oldum."

"Çok ükür, nihayet anladın demek."

"Evet. Babam o yangında hayatını kaybeden bekçinin Rumeli'den göç eden biri oldu unu hatırladı ı gibi Usküp kökenli oldu unu bile unutmamı . Dü ünsene otuz sene evvel kö küne gece bekçisi olarak gelen birinin hangi ehirli oldu u-nu sen hatırlayabilir misin?"

"İginci," diye fısıldadı Derya. "Ama bu babanın bunama dı mın kesin delili olamaz sanırım."

Her zaman babamın akli melekelerinden bir bozukluk olmadı mı savunan sevgilimin bu itirazı beni a ırtmı tı. Hemen sordum.

"Neden?"

"İ itti ime göre ya lamp da yava yava hafıza kaybına mâruz kalan ki iler, özellikle eski tarihlerde ki olayları ba larından geçen yeni vakalara kıyasen daha rahat ve net hatırlarlar mı . Baban da otuz sene önceki o hizmetkârının nereli oldu u

nu unutmamı olabilir. Ama bana sorarsan baban da zaten hiç bunama tezahürleri yok. Bir defa i itti i annemin adını bile bir iki saat sonra hemen anımsamı tı, unuttun mu?"

Derya dü ünceli bir ekilde beni süzmeye devam ediyordu.

"Asıl can alıcı noktayı bana hâlâ söylemedin," dedi.

irkilerek onu süzdüm. "Hangi noktayı?"

"Bir kütüphaneye gidip o yangın olayımı ara tırma gere ini neden duydu unu."

Önüme bakıp sustum. Bu oldukça ciddi ve cevaplaması beni üzen bir husustu. Ne denli acı olursa olsun, sevdi im kadından bazı gerçekleri saklamamın anlamı kalmamı tı artık.

"Derya!" diye inledim. " Çocuklu umla ilgili çok az eyi hatırlıyorum. Galiba meselenin tüm inceli i burada yatıyor. Niye hayatımın o bölümü bu kadar gölgeli? Neden o yıllarımı anımsamıyorum? Annemle ilgili hatıralarım bile ancak rüyalarımında ekilleniyor. Bunun esash bir nedeni olmalı."

Sevgilim ba mı salladı.

"Bence de öyle. Umarım hafta ba nda gidece imiz doktor bu konuda bize sıhhatli bir açıklama yapacaktır."

ilgimi çekti.

Derya daha fazla konu maktan çekinmi ti sanki...

Dı arıya yeme e çıkmamı tık ama bize en yakın cadde üzerindeki pizzacıdan telefonla verdi imiz sipari on be dakika sonra salondaki masanın üzerinde kutusu içinde sıcak sıcak duruyordu, ilk defa o an, babamın evinde içti im kahveden ba ka kursa ima gün boyu hiçbir eyin gitmedi ini hatırladım. Aç bir kurt gibi pizzalara saldırı tım. Derya da aynı evk ile yeme e ba lamı tı.

Eve döndü ünde üstünden çıkardı ı giysileri hâlâ da mık olarak etrafa saçdmı duruyordu. Pizzalann yanında içece imiz

kolaları bile terli ini giymeden çorapları ile mutfa a gidip getir mi ti. Onun bu çapaçul ve da ınk halinden ho lanmıyordum ama ne yaparsa yapsın öyle çekici bir hali vardı ki, sesimi çıka ramıyordum. Onun mutfa a geli gidi ini seyrederken, yüzümdeki ifadeyi anlamı gibi homurdandı.

"Tamam, tamam... Da ınklıklarımı toplarım birazdan," dedi.

Kendimi tutamayarak gülümsedim.

Pizzasını yerken hiç konu muyordu, fakat aklının bugün babama yaptı m ziyarete takddı mı biliyordum. Konuya yine ben döndüm.

"Sana yadırgayaca m bir ey daha söyleyece im," dedim.

"Söyle bakalım."

"Artık gördü üm kâbuslardan yılmıyorum. Beni korkutmuyorlar."

Bir yandan a zına attı ı lokmaları çi nerken yadırgayarak yüzüme baktı.

"Ne demek bu?"

Gayet sakin bir ekilde kar ılık verdim.

"Biliyorsun," dedim. "Kâbusları ilk görmeye ba ladı m sıralarda, kan ter içinde uyanıyor, etkisinde kalarak sarsılmıyordum. Müthi bir bitkinlik hissediyordum."

"Eee? imdi sarsılmıyor musun yani?"

"Eskisi gibi de il."

Tuhaf tuhaf beni süzmeye devam etti.

"Alı tı mı m söylemek istiyorsun?"

"Tam olarak öyle de il... Ama... demek istiyorum ki..."

"Ne?"

Bir an durdum. Meramımı ona nasıl açıklayaca mı dü ündüm. "Derya," dedim.

"Evet?"

"Artık eminim ki benim çocukluk yıllarıma ait hafızamda bir bo luk var. Bunu hangi kelimelerle ifade edece imi bile

rnıyorum ama bir tür hafıza kaybı gibi. Ya adıklarımı bir türlü toparlayamıyorum. Nedenini de bilmiyorum tabii. Belki bir travma geçirdim."

Yüzüme bakmaya devam etti.

"Gördü üm dü ler beynimde birtakım çarınmlar yapıyor imdi," diye devam ettim.

"Nasıl?"

"Dü lerimde gördü üm olaylar geçmi imde ya adıklarımın bir tekrarı gibi geliyor bana, sanki bir izdü ümü. Mesela bugün Cemal Efendi'ye kö kün bahçesindeki havuzda ya ayan balıklara el ele tutu up ekmek kırıntıları attı mızı söyledi imde, onları hatırlıyor musunuz, diye büyük bir a kınlık gösterdi. Gerçekte hatırlamıyorum, ama rüyalarımda gördüm. Bu da gösteriyor ki rüyalarım bana ık tutuyor ve geçmi ime götürüyor."

Derya olumsuzca ba mı salladı.

"Buna güvenemezsin, sevgilim," dedi.

"Neden?"

"Zira rüyalarımız her zaman gerçe in ifadesi de ildir, daha ziyade bilinçaltımızın zenginli ini ifade eder. Gördüklerinin ço u müphem hayal ürünüdür."

"Belki de," diye fısıldadım. "Ama ben bazı gerçekleri de dü lerimde gördü üme inanıyorum."

Yine ku kuyla yüzüme baktı.

"Yanlı bir akıl yürütme bu. Hatta seni tehlikeli varsayımlara götürür."

"Nasıl?"

Derya fikrini açıklarken bir an sıklımı gibi beni süzdü.

" ey..." dedi. "Yanlı anlama ama bu varsayımdan hareket edersen o zaman annenin babana ihanet etti i, o yüzü görünmeyen adamla aldattı ı sonucuna varmaz mısın?"

Bir an nefesim kesilir gibi oldu.

çimi rahatsız edici bir karamsarlık kapladı.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Belki de ben yanlıyorum."

Derya'nın yanıldı mı kabul edece ini sanmı tım. Oysa o dikkatle beni incelemeye devam ediyordu. Meftun oldu um mavi gözlerinde hüznünlü bir ifade olu mu tu birden.

"Böyle bir olası a ihtimal veriyor musun?" diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Rüyamda annemle ye il otlar içinde, o nefis yaz günü, metruk ve lânetli eve gitti imiz anı anımsadım. Uzun bir süre beni kapının önünde bekletmi , tek ba ma o eve girmi ti. Bir ara rüyamda pencerenin arkasından vücudunu perdelere sararak bana sesleni ini yeniden hatırladım. Bu sadece bir rüyaydı ama acaba annem, o tüllerin arkasında çıplak mıydı? Aklıma takılan bu suali kendime bile cevaplamaktan kaçındım.

Yutkunmakla yetindim...

Çimenlerin üzerinde oynuyorum. Beyaz papatyaları topluyorum. Bazen aralarda boy atan kırmızı gelinciklere itibar etmiyorum. Ama yalnızlık beni sıkıyor. Zaten bu evin önündeki açık alanda oynamakta beni sıkıyor. Bir an önce annemin evden çıkıp kö ke dönmemizi istiyorum.

Burası sıkıcı, hem de çok sıkıcı... Biraz da beni ürkütüyor. Kimsecikler yok etrafta. İn cin top oynuyor.

Burada esen rüzgâr bile fazla u ulduyor. Çimenlerin üzerinde yere çömelmi , çiçek toplamaktan vazgeçerek o eve bakıyorum.

Annem niye getiriyor acaba beni buraya? Ben burayı sevmiyorum ki... Bir daha getirmeye kalkarsa, gelmek istemeyece imi söyleyece im.

Bana kızar mı acaba?

Hiç sanmam, çünkü annem beni çok sever. Beni istemedi im bir yere götürmek istemez. Gözlerimi eve dikip pencerelere bakıyorum yeniden.

Bu kez merak edip beni kontrol de etmiyor. Oysa geçen geli imizde pencereden bakıp nasıl oynadı mı, evin önünden fazla

uzakla ıp uzakla madı mı görmek için bakmı tı.

Sıkılıyorum.

Topladı m papatyaları aya ımla vurarak da ıtıyorum. Hepsi bir yana da ılıyor. Hızımı alamayarak onları aya ımla ezmeye ba lıyorum.

Neredeyse a layaca m.

Artık buradan gitmek istiyorum... çimi çekiyorum...

Fakat tam o esnada gözüm yukarıdaki tepede beliren birine takılıyor. Ta uzaklarda. Bir adam ko a ko a evin oldu u düzlü e do ru yakla ıyor. Merakla adamı seçmeye çalı ıyorum.

Ko an adam yakla ıyor.

Neredeyse sevinçten bir çı lık ataca m. Bu gelen babam...

Ben de ona do ru ko maya ba lıyorum. Ama babam bana bakmıyor bile...

"Baba... Baba..." diye sesleniyorum.

Oradaki varlı m hiç umurunda de il.

yice yakla ıyor. Yüzü hiddetten kıpkırmızı. Gö sü körük gibi inip kalkıyor ve yüzüme bile bakmadan o evden içeriye da lıyor.

Babamın arkasından öylece a ırıp kalıyorum.

Babam evin içine girip kaybolunca beni bir korku alıyor.

Onu imdiye kadar hiç böyle hiddetli görmedi imi fark ediyorum. Acaba annem beni hiç içeri almadı ı bu eve geldi i için mi bu kadar öfkeli?

Merakımı yenemiyorum. Hatta annemin sen içeri girmeyeceksin tembihine aldırmadan ben de arkalarından o eve girmeye karar veriyorum. Ne olabilir ki, alt tarafı onlar benim annemle babam. Herhalde bana kızmazlar diye dü ünüyorum. Ama bir yandan da çekmiyorum. Babamın o öfkeli hali beni endi elendiriyor.

Usul usul eve yakla ıyorum .

Kapı her zaman aralık. Sanki beni içeri çeker gibi davetkâr. Cesaretimi toplayıp süzülüyorum içeriye.

Üst kattan ba ırmalar a ırmalar aksediyor kula ıma. Hatta feryatlar...

Annemin ı lıklarını duyuyorum.

Korkum daha da artıyor. Yukarıda tatsız bir eylerin oldu-
una eminim artık. Merakım galebe alıyor. Ürkek adımlarla ba-
samakları tırmanmaya ba lıyorum. Ne oldu unu ö renmeliyim.
Görmezsem, anamın babamın yukarıda neler oldu unu bana söy-
lemeyeceklerine kesinlikle eminim.

Babamın o öfkeli hali beni korkutuyor. Az evvel çimenlerin
üzerinde ko arken beni farkına bile varmadı ını hatırlayınca öf-
kesinin anneme yönelik oldu unu ocuk aklımla bile idrak ede-
biliyorum. Anneme bir kötülük edebilir.

Acaba mı, diyorum.

Annemi o kadar sever ki, ona nasıl bir zararı dokunur? Öy-
leyse annemin bu ı lıkları niye? Babam bile olsa, anneme kimse-
nin dokunmasını kabul edemem.

Küçük adımlarımı hızlandırıyorum. Önümde uzanan basa-
maklar sanki hiç bitmeyecek gibi geliyor bana. Nihayet üst katın
holüne varıyorum. Yanımdaki odanın kapısı ardına kadar açık.
Ama kapıya az bir mesafe kala yerime mihlanıp kalıyorum.

Ne görece imi bilmemekle beraber yüre im korkudan yerin-
den fırlayacak gibi atıyor.

Tam o sırada odanın içinde bir gürültü kopuyor. Sanki a ır
bir cisim yere yuvarlanır gibi. Daha fazla dayanamıyorum artık.
Açık kapının e i ine gelip içeriye bakıyorum...

Gördüklerime inanamıyorum. Annem kar ıdaki duvarın
tam önünde ellerini yüzüne kapatmı devamlı ı lıklar atıyor ama
beni en a ırtan ve utandıran yanı annemin ırlııplak olu u.

Babam ise, yüzü olmayan o adamla yerde halının üzerinde
bo u uyur. kisi de nefret dolu ve sanki iki kanlı dü man gibiler.

Ama en kötüsü, babamın elindeki sivri hançer.

Babam o adamı öldürmek istiyor...

Acı bir ı lık ocuk ırla ımdan yükseliyor...

ÇI LI IM üzerine ikimiz de aynı anda yatakta do rul mu tuk. Derya uyku sersemli i içinde acele ile ba ucundaki lambayı yakmı bana ne oldu unu anlamaya çalı yordu. Rü-yamdan ya adı m âna geçmekte zorlanmı tım. Hâlâ titriyordum. Yeni bir kâbus gördü ümü anlayan sevgilim mırıldandı.

"Yine korkunç bir ey mi gördün?" diye mırıldandı.

Ba mı sallamakla yetindim. Bir süre konu amadım. Neden sonra irile en gözlerimle hançeremden hırlar gibi bir ses çıktı.

"Babam onu öldürdü... Cinayet i ledi..."

Derya aval aval yüzüme bakıyordu.

"Kimi?" diye sordu.

"O suratsız adam."

Hâlâ soluk solu a idim. Her yanım titriyordu. Sevgilim saç-larımı ok amaya ba lamı tı. "Geçti, artık. Bak, uyandın. Unut-ma o bir rüyaydı. Gerçekle bir ilgisi yok. Tela lanma. Sakin ol..."

"Hayır, eminim, babam o adamı hançerledi..."

Derya tabii benden önce toparlanmı , beni teskine devam ediyordu. Yumu acık bir sesle konu tu.

"Rüyam bana anlatmak ister misin?"

Dü ümde gördü üm her eyi ona naklettim. Sabırla beni dinledi. Sonra bana pek inanmaz gibi söylendi.

"Ama rüyanın sonu yok."

"Ne demek sonu yok?"

"Babanla o suratı olmayan adamın bo u tu unu görmü - sün. Babanın da elinde bir hançer varmı . Buraya kadar tamam. Ama babanın onu hançerledi ini görmemi sin. Ortada bir cina- yet oldu una nereden hükmediyorsun?"

Basit bir muhakeme yürüttüm.

"Babam hâlâ ya adı ma göre, ölen di eri olmalı," dedim.

Derya her zamanki sa hklı dü üncesiyle itiraz etti.

"Fakat ortada bir ceset yok ki. Sen dü ünde bir cinayete tanık olmamı sın. Gördü ün tek ey bir bo u ma, hepsi o ka- dar."

Bunu kabul edemezdim. Olumsuzca ba mı iki yana salladım.

" ki erkek ve birinin elinde bir silahla bir kadın için dövü- üyorlarsa, bunun sonu kesinlikle cinayetle biter."

"Bu senin iddian. Baban cinayet i leyecek birine hiç benze- miyor. Dü lerin seni hatalı bir yöne çekiyor sevgilim. Gördük- lerine pek itibar etme."

Kafamı iki yana sallamaya devam ediyordum.

"Hayır," diye diretip ısrar ettim. "O gün Orada bir cinayet i lenmi olmalı."

"Kızma ama saçmalıyorsun Murat."

"Neden?"

"Öyle olsa, baban bugün hapisanelerde çürüyen bir mah- kum olurdu. Oysa o son otuz senesini tüm in aat âleminin tam- dı ı ve itibar bir müteahhit olarak geçirdi."

"Sen ne dersen de, bu fikrim de i meyecek," dedim.

Derya üzerimizden yorganı itti, yata n içinde ba da ku-
rup oturdu. Sesi biraz bo uk çıktı bu defa. "Demek imdi de
kafayı buna taktın. Babanın bir katil oldu unu dü ünüyorsun
ha?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Gereğçen de babanın o yüz süz adamla bo u ması. Yanı-
hyor muyum?"

"Hayır, do ru anlamı sın."

Sevgilim birden sesinin tonunu yükseltti.

"Murat, aklını ba ma toparla. Bu gördü ün sadece bir
kâbus. Alt tarafı bir rüya. Kime söylesen güler sadece. Nasıl
olur da, toplumda son derece sayılan ve sevilen bir insanı, üste-
lik kendi babanı, rüyamda bo u urken gördüm diye cinayetle
itham edebilirsin?"

"Mesele o kadar basit de il, Derya. Asıl sen dü ün. Neden
çocuklu umun belirli bir devresini hatırlayamıyorum? Üstelik
her insan yedi sekiz ya larıyla ilgili pek çok eyi hatırlayabilir.
Oysa o tarihler benim hafızamdan âdeta silinmi , tamamen yok
olmu . Bu mantıklı geliyor mu sana? Kendini hesaba kat; sen
çocuklu unun o kesimini hatırlamıyor musun?"

Derya bir an durakladı, hemen cevap vermedi.

Bense homurdanmaya devam ettim. "Hatırhyor olman
lâzım, zira normal olanı bu. Hâlâ anlamıyor musun, ben o dev-
redeki anlarımmın silinmesine yol açan iddetli bir travma geçir-
mi olmalıyım. Ve sanırım o travmanın ne oldu unu da bu gece
anladım. Ben babamın i ledi i cinayete ahit oldum. O ya taki
bir çocuk için son derece yıkıcı bir ey bu. Tam bir aile faciası.
Müthi trajik bir durum. Anne, baba tarafından â ı ı ile sevi-
irken yakalamıyor. Anne çırılçıplak ve devamlı çı lıklar atıyor.
Korkunç bir rezalet. Koca elindeki hançere sarılıyor ve karısı-
nın â ı ma saldırıyor. Ve yedi sekiz ya ndaki bir çocuk tüm bu
faciannn görgü tan ı oluyor. Bundan daha berbat bir travma
dü ünebiliyor musun?"

Derya sessizce gözlerimin içine baktı.

"O zaman bana unu söyle," dedi.

"Neyi?"

"ayet gördü ün bu son kâbus seni küçüklük yıllarına götürüp beynini etkileyen hadisenin aydınlanmasına neden olduysa, imdi cinayet ânını da hatırlaman gerekir. Bana cevap ver, babanın o yüz­süz adamı bıçakladı ı esnayı da hatırladın mı? O sahne de gözünün önüne geldi mi?"

Beni ter basmı tı yeniden. Homurdandım.

"O anı görmedi imi büyorsun. Görsem söyledim."

"Bak yine aynı noktaya kilitleniyorsun. ayet söz konusu geçirdi in travma dü ündeki gerçek olsa u an her eyi hatırlamı olman gerekirdi. Oysa sen hâlâ aynı varsayımla oyalanıyorsun. Ayrıca bir an söyledi in gerçek bile olsa, öldürülen adamın cesedi ne oldu? Buharla ıp o evden uçtu mu? Bir ceset nasd yok edilebilir? Tabii, çok önemli bir konu daha var; o da annenin durumu. ayet annen babanı aldattıysa ve o rezil sahne ya an dıysa, niye aralarındaki evlilik devam etti? Babanın derhal boanması gerekmez miydi? Üstelik sen bu evlili in daha yıllarca ve mutlu bir ekilde sürdü ünü biliyorsun. Tâ ki annen do al sebeplerle ölünceye kadar."

O kararlılı m içinde dahi, Derya'nın söylediklerinin oldukça mâkul oldu unu kabul etmek zorundaydım. Yalımım biraz iner gibi oldu. Fırsattan istifade eden sevgilim ko arak bana bir bardak su getirdi. Kana kana içtim suyu. Bütün bo azım kurumu tu.

" imdi bana hak veriyorsun, de il mi?" dedi.

Söyledikleri akla uygundu. Babam mizacındaki adamın yaanan o faciadan sonra annemi affetmesi söz konusu olamazdı. De il babam, hiçbir erkek affetmezdi. Hafızamı zorladım yeniden. Gerçekten de annem kanserden vefat edinceye kadar veya ba ka bir deyi le onların beraberliklerini hatırladı m devrelerde hiçbir tatsızlı a, hatta en ufak bir münaka alarına dahi tanık

olmamı tım. Derya haklı olabilirdi, ama benim de inandı ım önemli bir husus vardı. Gördü üm dü ler, parça parça da olsa çocuklu umun hafızamdan silinmi bölümlerini aydınlatıcı bir rol oynamaya ba lamı lardı ve gördü üm her dü ten sonra ufak tefek de olsa geçmi imle ilgili bir eylemler anımsıyordum.

imdi gördü üm bu son dü ü nasıl yorumlayacaktım?

"Peki bu son kâbus neydi?" diye sordum sevgilime.

Bilgiççe ba mı salladı.

"Her gördü ün rüya mutlaka geçmi inin bir kesiti sana hatırlatacak de il ya," dedi. "Mesela beni de o metruk evde tecavüze u rarken görmü sün, hatta bir seferinde o suratı olmayan adamın beni hançerledi ini de söylemi tin. Demek ki rüyalar her zaman gerçe i yansıtmıyor, zaten o zaman onlara rüya demezdik. Ben o eve sadece bir kere seninle gittim ve görüyorsun bıçaklanmı filan da de ilim."

Derya tatlı tatlı gülümsemi ti...

Ona sarılıp kendime do ru çektim. Ya antıma büyük katkısı vardı; o olmasa acaba ne yapar, bu illetimle nasd mücadele ederdim. En büyük destek ve morali bana o veriyordu. O an sadece ona minnetimi ifade etmek istiyordum, fakat Derya yakla ı mı farklı algıladı ve birden ate li bir ekilde ve istekle dudaklarıma uzandı...

Ertesi sabah gözlerimi açtı ımda Derya nın benden önce uyandı mı ama gözlerini tavana dikmi , dü ünceli bir ekilde yattı mı gördüm. Sevgilim hem erkencidir, hem de uyandı mı yata ın içinde oyalanmayı sevmez, hemen kalkardı. Gözlerim yarı aralık onu süzmeye ba ladım. Uyandı mı anlamı tı, fakat tavana dikti i nazarlarını yüzüme çevirmeden ku kulu bir sesle mırıldandı.

"Gerçekten babanın cinayet i leyece ine ihtimal veriyor musun?" dedi.

Daha günaydın bile demeden o konuya dönmesi garibime gitmi ti. Üstelik dün gece dü lerimin yorumuna inanmayan ve aklıma gelen ihtimali çürütmek için devamlı dil döken insan da oydu. Bana böyle bir sual yöneltmesi belli ki onun beyninde de bir ku kunun do du unu gösteriyordu.

Yastıktan ba ımı kaldırdım. O da sualinin cevabını almak ister gibi gözlerini bana çevirdi. Ço u kadın, bunlara eni konu güzel saydacak kadınlar da dahü, ilk uyandıkları anda pek güzel gözükmezlerdi gözüme. Ama Derya farklıydı. O hayatımda gördü üm en güzel kadındı. Tanrı'nın bana bir arma anı. Sorusunu duymamı gibi mırılandım.

"Ne kadar güzelsin, hayatım," dedim. "Seni deliler gibi seviyorum."

"Te ekkür ederim. Ama sorumun cevabı bu de il," dedi.
Bu kez ciddile erek mırılandım.

"Bilmiyorum, ama olabilir. Aklıma gelen ilk ihtimal buydu."

"Yani babanın cinayet i lemi olabilece ini dü ünüyorsun?"

Cevap vermekte zorlandım.

Her ne sebeple olursa olsun, insanın babasını adam öldürmekle suçlaması vebali büyük bir ithamdı. Üstelik tanıd ım babam, dünya tathısı, anlayı lı ve merhametli bir adamdı, onu cinayet zanlısı olarak dü ünmek, benim için oldukça zor geliyordu. Velâkin dün geceki dü ümün kaçınılmaz sonucu buydu, itirafta bulunmakta zorlandı ımı hisseden Derya devam etti, hafif alaycı bir tonla.

"Biliyor musun, dün gece sen uykuya daldıktan sonra ben çok dü ündüm."

"Neyi? Babamın katil olup olmadı ımı mı?"

Bu kez Derya sualime hemen cevap vermemi ti.

"Ne garip de il mi?" dedi.

"Garip olan ne?"

" u yangında yanarak ölen gece bekçisinin durumu. O da tam otuz üç sene önce ölmü , yani senin yedi sekiz ya larında oldu un tarihte. Ba ka bir ifade ile hatıralarının silindi i sıralarda."

Gerçekten a ırımı tım. Tuhaf tuhaf sevgilime baktım.

"Yani yanan gece bekçisinin annemin dü lerimdeki yüzüsz sevgilisi oldu unu mu ima etmeye çalı ıyorsun?"

"Henüz hiçbir ey ima etti im yok. Fakat tarihlerin uyu -ması garibime gitti. Bedri Karaman denen o adamın çehresini hâlâ hatırlamıyorsun, de il mi?"

Ba ımı salladım.

"Hayır, hatırlamıyorum."

"Bir daha dü ünсен."

"Yapma Derya, aklına gelen ey imkânsız. Bir an için anne-min babama ihanet eti ini dü ünsek bile, bula bula kö kün gece bekçisini mi seçecek? Adamı hiç hatırlamıyorum ama herhalde babamın yanında çalı an sıradan i çilerden biriydi. Tövbe, tövbe, herhalde annem babamı aldatsa bile öyle vasıfsız biriyle o i i yapmazdı."

Fikrimi onaylayaca ımı sanmı tım ama sevgilim ku kulu bir ekilde mırıldandı.

"O i ler hiç belli olmaz."

"Ne demek belli olmaz?"

Derya amiyane bir ekilde sırttı.

"Kadın anla ılmaz bir yaratıktır. Bazen çiçe e de konar boka da."

"Ammayıptın! Hem..."

"Hem ne?"

"Sevgilim," diye fısıldadım. "Öyle bile olsa, yani peder ada-mı öldürdüyse bu i i o metruk evde yapmı olması gerekir. Zira benim dü lerim o evle ilgili. Ama gece bekçisi kö kte yanarak ölmü . Aralarında nasıl bir ili ki kuruyorsun?"

Derya uzun uzun gerinerek esnedi.

"Bo ver," dedi. "Benimki sadece mantıksız bir faraziye. Tabii ki bir ilgisi yok. Ama senin dü lerindeki çocukluk devrenle, kö kün yanması ve o gece bekçisinin ölümü aklıma böyle bir eyi ça rı tırdı. Bir de senin dün babanın evine gitti inde, Cemal Efendi'nin ve babanın tutumları, gösterdikleri tepki, aklıma böyle bir eyin gelmesine neden oldu. Komik bir ey dü ündü ümün farkındayım. Unut, gitsin. Galiba ben de saçmalamaya başladım."

Oysa beni bir dü ünce almı tı.

Dü lerimle, kö kteki yangın oldukça ilgisiz görünüyordu. Aralarında bir illiyet kurmak mantıksızdı, daha do rusu bana da öyle görünmü tü.

"Dü lerime giren o yüzü olmayan adam, kö kün bekçisi Bedri Karaman olabilir mi dersin?" diye fısıldadım. Derya yarım a ız fısıldadı.

"Hiç sanmam. Takma kafamı imdi de buna. Biz kendi kendimize sorun yaratıyoruz."

Üstünden yorganı atıp kalkmaya çalı tı. Ayak bile inden kavradım.

"Dur. Kalkma daha. Konu mamız bitmedi."

"yi ama geç kalıyorum, du a girmeliyim. Saat sekizi geçiyor."

Ona izin vermedim. Bacaklarından tutup kendime çevirdim. Gözlerimdeki heyecam görünce homurdandı. Hemen itiraza kalkı tı.

"imdi olmaz, hevesini ak ama sakla."

"Dur. Sözüümü kesme," dedim.

"Ne var?"

"Bu gece babamlara gidelim mi yine?"

Mavi gözleri irile ti.

"Neden? Daha iki gece evvel oradaydık."

"Ne fark eder ki? Yabancı yer de il ya, babama istedi im zaman gidemez miyiz?"

"Gideriz, gideriz herhalde de, senin niyetin ba ka. Bu meseleyi kurcalamak istiyorsun, de il mi?"

"Evet."

"O zaman babana gördü ün kâbuslardan bahsetmek zorunda kalacaksın."

Omuz silktim.

"Ne fark eder ki?"

"Hiç do ru olmaz, Murat. O ya lı ve hasta bir adam. Bir de kendi problemlerine onu üzmeye hakkın yok. Unutma, bütün bu vesveselerinin kayna ı sadece rüyaların."

Yata ın içindeki tartı mayı uzatmadım.

Ama ikimiz de o gece babama gidece imizi biliyorduk artık...

X^OCÜK yıllarımda bab amin i ledi i bir cinayete tanık olmam, herhalde hafızamı geçici olarak kaybetmeme yol açacak kadar ciddi bir travma olması gerekirdi. Bunu anlayabilirdim ve yıllar sonra olayın uurlaltındaki etkisi hafifleyince yava yava dü lerim vasıtasıyla olayı anımsamaya ba lıyor ve yıllarca bilinç altındaki olay satha çıkıyordu. Derya da ben de gizli gizli aynı eyi dü ünüyorduk. Tabii henüz cevabını bilmedi imiz bir sürü soru imdi beynimizde ekilleniyordu. Ölen ki i kimdi acaba? Bekçi Bedri Koraman mı? Bu bence zayıf bir olasılıktı; annemin kö kte çalı an bir müstahdeme â ık olabilece ine ihtimal vermiyordum.

O halde öldürülen ki i kimdi?

Ne yazık ki rüyalarımda buna bir cevap bulamıyordum. Babamın bo u tu u adamın yüzü bütün kâbuslarımda hep yoktu; bembeyaz, dokunulmamı bir ka it kadar temiz ve ekilsiz. Aslında galiba biraz daha sabır göstermeliydim. Çocuklu umun hatırlayamadı m kayıp devresi yava yava ekilleniyor ve

geri geliyordu. Sadece biraz daha dayanmalı ve yılmamalıyım. Önce içimi bir sevinç kapladı, dü ündüklerim do ru ise ben hasta filan de ildim, bilakis çocuklu umda geçirdi im travmanın yıllar sonra etkisinden kurtulmak üzereydim. Hiç ku kusuz o olaya küçük ya ta tanık olmam ruhumda derin bir iz yaratmış ve belle im bunu kabul etmeyerek uuraltına itmiş ve bir tür korunma mekanizmasını harekete geçirerek olayı beynimin çıkaramayacağı im derinliklerine gömmü tü. İmdi yava yava her ey ekileniyordu. Belki tıbbi bir yardıma destek görmeden bütün her eyi hatırlayacaktım. Sonra aklıma bir husus daha takıldı.

Acaba gerçekten bir cinayet i lenmiş miydi?

Son dü ümde gördü üm olay babamla o yüzü olmayan adamın bo u tukları idi. Bu son rüyada ben elinde hançer olan babamın adamı öldürdü ü sonucuna varıyordum. Benim ki yalnızca bir tahmindir; olması gereken, kaçınılmaz bir sonuç. O kavgaın sonu ba ka ne eklede bitebilirdi ki?

Ama yanlıyor olamaz mıydım?

O travmayı ya amak için bir cinayete ahit olmam art mıydı? Hiç de de ildi. Son rüyamı bir daha hatırlamaya çalış tım. Annemim attı ı çı lıkları, odanın bir kö esine çekilmiş çırılçırıl halde duvarın dibine büzülüp kalmış halini canlandırdım gözümde. Rüyadaki gördü üm manzara ile beynimde eklenen görüntüler birbirine karış maya başladı. Yerdeki halının üzerinde de iki erkek öldüresiye bo u uyordu. Bu manzara bile ufak bir çocu un ruhunda derin izler bırakmaya yetmez miydi?

Yeterliydi, bence...

Ke ke bu konuyu Derya'ya da açsaydım. Belki de ortada bir cinayet de yoktu. Bu sadece benim faraziyemdi. Geçirdi im travma için yarattı m bir sebep. Derya az önce evden çıkmış arabasına atlayıp bürosuna gitmiş ti. Aklıma gelen bu ihtimali hemen telefon edip kendisine açmak hevesine kapıldım. Ama son anda vazgeçtim. Kızca ızı zaten yeterince üzüyordum, im

di henüz kanıtlanmamı yeni bir olasılıkla onu rahatsız etmenin manası yoktu.

Bunları dü ünürken bir yandan da giyiniyordum. Sırtıma kalın balıkçı kaza ımı giydim, montumu aldım, arabamın anah-tarını bıraktı ım yerden almaya uzanırken birden montumun cebindeki kabarıklık dikkatimi çekti.

Elimi montun cebine sokup ne oldu unu anlamaya çalı - tım. Bu Behzat'ın o lânetli evde buldu u ipti... Tüylerim diken diken oldu birden. Bu ipin cebimde ne i i vardı? O ipi evden al- dı ımı hatırlıyordum, hatta Derya'ya gösterdi imi de, ama son- ra ne yapmı tım acaba? Fırlatıp çöpe atmı mıydım? Saklamı oldu uma ihtimal vermiyordum. Daha da ilginç montumun cebine yeniden tıktı ımı hiç sanmıyordum.

O ip bana yeniden inasi Sarıkaya'yı hatırlattı.

Bir an bütün dü ündüklerimin tutarsız oldu una kanaat getirdim. Meselenin asıl çözümü mutlaka o adamda ve onun lânetli evinde olmalıydı. Çünkü kâbuslarım ilk defa o evle ba - lamı tı ve babamın bir cinayet i ledi ini sandı ım mekân da orasıydı.

Kapının önünde öylece dikilip kaldım.

Yerimden kımlıdayamıyordum. Beynim karıncalanıyordu âdeta. Birtakım hayaller, ekiller hafızama hücum etmeye ba - lamı tı. Cebimde buldu um ip muhtemelen yeni bir nöbeti te tiklemi olabilirdi. Galiba yeni bir nöbet geçirmek üzereydim. Durdu um yerde titremeye ba lamı tım. Cebimden çıkardı ım ip hâlâ parmaklarımın arasındaydı. Derin soluklar aldım. Bir yere oturmak ihtiyacı duyuyordum. Sallanarak en yakın iskem- leye do ru yürüdüm ve güç belâ oturdum. Sanırım buna tam bir nöbet denemezdi, uurum yerindeydi, kendimden geçmi sayılmazdım ve yetersiz de olsa hâlâ dü ünebiliyordum.

Evet, inasi Sarıkaya'yı tamamen unutmu tum. Zaten her ey onunla ba lamamı mıydı? inasi Sarıkaya kimdi? Babamın bir i çisi mi sadece? Hiç sanmıyordum; öyle olsa otuz üç sene

önce babam i çisinden o evi neden satın almı olabilirdi ki? Hem neden o evi kendi adına de il de, sekiz ya ındaki o lunun üzerine yapmı tı?

O evde bir eyler oldu u kesindi ama ne?

Yoksa yüzünü bir türlü göremedi im adam inasi Sarıkaya mıydı? Babam o adamla mı bo u mu tu veya ba ka bir deyi le annemin sevgilisi o adam mıydı?

Kafam hâlâ çalı ıyordu. Bir mantıksızlı ı yakalar gibi oldum. E er babam o bo u ma anında inasi Sarıkaya'yı öldür düyse o evi nasıl satın alabilirdi kendisinden? Bunun tabii sonucu olarak o evdeki suratsız adam inasi olamazdı. Kimdi peki? O ev neden rüyalarımın girmi ti hep?

İp hâlâ parmaklarımın arasındaydı.

İ renerek bakıyordum o dü üme... içimdeki nefret ve sıkıntının sembolüydü sanki.

İ te o an, hiç beklenmedik bir ey oldu. A ır a ır oturdum sandalyeden kalktım. Ba m dönüyor ve bedenim titremeye devam ediyordu. Ama bilinçsiz bir ekilde çalı ma odama do ru yürümeye devam ediyordum, içimden yükselen bir sevk i tabii beni kontrolüm dı ında belirli bir hedefe do ru sürüklü yordu. Kesinlikle hareketlerimde bilinçli de ildim, kendimi denetleyemiyordum, ama nereye gitti ini biliyordum. Çalı ma odasından içeriye girdim. Tavana kadar yükselen kitap raflarının önüne geldim. Nazarlarımı en üst raflardan birine çevirmi bakıyordum. Boyum o rafa eri emezdi. Bir robot ahengi içinde usul usul odadaki iskemlelerden birine çekip üstüne çıktım. Bir elimde hâlâ o dü ümü tutuyordum. Sonra serbest olan elimle rafta duran kitapları a a ıya do ru savurdum. Yerleri bo alan kitapların arkasında tozlu bir mukavva kutu ortaya çıkmı tı.

Bir süre bakı larımı o kutudan alamadım.

içimden a lamak geliyordu.

Kutuyu yerinden çekip almak için gereken enerjyi bir türlü gösterecek gücü bulamıyordum kendimde. Nihayet uzanıp

titreyen parmaklarımla kutuyu yıllardır durdu u yerden aldım, içinden ne çıkaca mı biliyordum artık.

Bu benim gizli hazinemdi.

iskemleden indim. Heyecandan sarsıdan vücudum parmaklarımda daha da titremesine sebep oluyordu. O kutuyu seneler evvel bu daireyi satın aldı mda oraya ben kaldırmı tım ve o günden beri de yerinden çıkarmıyordum.

Kutu benim için mahremdi, elimi büe sürmezdim ona...

Beynim karmakarı ıktı ve ba mda iddetli bir zonklama hissediyordum, i in en hazin yanı sakladı m o kutunun içindekileri hatırlamamamdı. Ama bildi im gerçek ise o kutunun içindekilerin travmama neden olan bazı kanıtların var oldu u idi. Zihnimin garip bir oyunuydu bu bana, onları hem biliyor ve uzun zamandan beri saklıyor ama gerçeklerle yüz yüze gelmek istemiyordum.

iskemleden inmi tim ama kutuyu bir yere koyup kapa mı açacak halde de ildim. Güçlkle bir iki adım attım, ayaklarım kütüphane rafından a a ıya yuvarladı m kalın ciltli kitaplara takıldı. Az daha yuvarlanacaktım. Güçlkle çalı ma masama yürüdüm. Kutuyu üstüne bırakarak masanın arkasındaki döner koltu uma çöktüm.

Kalbim duracak gibiydi, artık nefes almakta zorlanıyordum. Bir süre o lanet kutuya baktım. Sanırım hafızamdaki sorunu çözmek üzereydim; geçmi in karanlık izleri a ır a ır ortaya çıkıyor, yıllardır bilinç altında sakladı m sorun aydınlanıyordu. Sonra beklenmedik bir hızla kapa ı kaldırdım.

Bir yı m, belki bir albümü dolduracak kadar foto raf ortaya çıkmı tı ve hepsi anneme ait resimlerdi. Ama en ilginç foto rafların altında sakladı m kalın ip yuma mı bulmak oldu. Gözlerim kin ve nefretle o iplere yo unla tı. Artık bir nöbet ânında olup olmadı mı kestiremiyordum. Eski ya anmı olaylar zinciri film kareleri gibi gözlerimde canlanmaya ba ladı. Bu sefer tablo farklıydı...

Annem yine çıplaktı ama bir yatakta de il, geni bir tahta masanın üzerinde yatıyordu.

Elleri ayakları sıkıca masaya bala lanmı tı.

Ve kadınca ız acı çılıklar atıyordu... Ben ise hep kabuslarımda gördü üm gibi çaresiz bir ekilde ona bakıyordum.

Yüzü olmayan adam ise tam annemin ba ucunda kakhahalar atarak onu seyrediyordu. O kakhahalarda vah i ve nefret dolu bir ihtirasın izleri vardı sanki. Çıkan sesler kulaklarımı tırmalıyordu.

Ama gördü üm tabloda bir eksiklik vardı. Ya da bir takdim tehir. Daha önceki rüyamda babamın nefes nefese çayırlarda kotu unu ve beni görmezli e gelerek eve daldı mı hatırlıyordum. Oysa babam imdi benden sonra odaya dalmı ve o yabancının üstüne atılmı tı. Bo u ma kısa sürmü tü. Yerlere yuvarlanmamı lardı.

Sonra babam aya a kalktı...

Ve ben deh etle o ânı bir daha ya adım...

Adamın ense kökü kesif kanla kaplanmı tı ve adamın ense sinde bir hançerin kabzası duruyordu...

Masanın üzerine kapanıp hıçkırmaya bala ladım.

Sonunda geçmi im aydınlanmı tı. Ama ne aydınlanı ? Ya adımı travmaya neden olan hadiseyi artık ö renmi bulunuyordum. Kâbuslarımda eksik kalan husus aydınlanmı , babamın i ledi i cinayeti görmü tüm. Çok garip bir duyguydu bu; yıllardır ki ili ine toz kondurmadı mı babam katil çıkmı tı sonunda. nanmak zordu, ama gerçe i yakalamı tım.

Ne yapacamı, ne dü ünece imi kestiremedim bir an. Bütün geçmi inden herkesin saygı ile bahsetti i Burhan Akyol, bir katildi...

* * *

Sesim gayet bo uk çıkmı tı. Kendi sesimi bile tanımakta zorlanıyordum. Elimde tuttu um cep telefonu neredeyse parmaklarımın arasından kayıp sırlarımı saklayan mukavva kutunun içine dü ecekti.

"Gördüm... Nihayet gördüm, Derya," diye inledim.

Söylediklerimden pek bir ey anlamayan sevgilim sordu.

"Ne gördün, Murat?"

"Katili. O suratı olmayan adamı öldüren ki iyi..."

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Bezgin bir eda ile mırıldandı Derya.

"Yine kâbus mu gördün?"

"Evet," diye kekeledim.

"Neredesin imdi?"

"Evdeyim."

a ırımı gibi homurdandı.

"Sen de benim arkamdan hazırlanıp antiyeye gitmedin mi?"

"Hayır. Gidemedim."

"Yoksa yeniden yatıp uyudun mu?"

Sisli kafama, durumu muhakemede güçlük çekmeme ra - men sinirlenmeye ba lamı tım. Ne anlamsız soruları birbiri ardına sıralıyordu Derya. Oysa en can alıcı noktayı hâla bana sormamı tı. Yoksa katili merak etmiyor muydu?

ı Son sorusuna cevap vermeyince, sanırım bozuldu umu anlamı tı.

"Rüyada babanı gördün?" dedi nihayet.

"Evet!" diye ba ırdım. "Adamı tam ense kökünden bıçakladı."

Söyledi i ey daha da sinirimi bozdu. "Sen iyi misin?"

Allah'ım, bu nasıl bir lâftı? Nasıl iyi olabilirdim, ona babamı cinayet i lerken gördü üümü söylüyordum, o bana abuk su buk, yersiz sualler yöneltiyordu. Hiddetten tek kelime etmeden telefonu kapattım.

Koltu un üzerinde külçe gibi kalmı tım.

imdi geçmi in a ırlı ı altında yava yava ezilmeye ba la mı tım. Doktora gitmeye bile gerek kalmamı , mesele beynimde çözülmü tü. Ama yerimden kalkamıyordum bir türlü. Ne yapacaktım imdi? Gerçe i babamla yüzle mem gerekmez miydi?

içimi yeni bir ürperti kapladı.

Babam bir suçlu, bir katildi. Karı ma tecavüze kalkan bir adamı öldürmü tü. O an girdi im ok neticesi, ben olayları ununca o konuya bir daha dönmemi ve meseleyi henüz bilmedi im bir ekilde kapatmaya, daha do rusu umumdan gizlemeye çalı mı ve bunu da ba armı tı, iyi de, imdi ne yapacaktım?

Bunca yıl sonra bir cinayet i ledi ini hatırladı mı ona söyleyecek miydim? Hiç ku kusuz babamı severdim ve o artık yetmi ya mı geçmi bir ihtiyardı. Gençli inde i ledi i bir suçun cezasını, bunca yıl sonra çekecek miydi? Bütün de er yargıla rım bir anda allak bullak olmu tu. Ortada ne kadar haklı sebep olursa olsun, i lenmi bir cinayetın saklı kalmasına vicdanım müsaade etmiyordu. Ama di er yanda suçlu mevkiinde öz be öz babam vardı ve bir evlât olarak onun cezalandırılmasını istemiyordum.

Çok zor bir durumda kalmı tım.

Yerimden kalktım güç belâ. Biraz toparlanmam, dü ünçelerimi daha sa lıklı karar verebilece im bir vasata çekmem gerekirdi. Bir yanda içindeki adalet hissi, di er yanda da evlatlık görevi içinde çarpı ıyordu.

Babamı ihbar edemezdim herhalde.

Sonunda adaletin kazanması güzel bir duyguydu ama babasını ihbar etmi bir insan olarak toplumda nasıl kar ılanırdım acaba? Vicdanım bundan rahatsız olmaz mıydı?

Banyoya kadar yürüdüm. Yüzüme biraz sü serptim. Yetmedi, ba mı gürül gürül akan suyun altına soktum. Ne kadar zamandan beri çalı ma odamdaki masanın ba ında öylece kaldı mı hatırlamıyordum ama koridorda bir ayak sesi duyunca

irkildim. Ba mı çevirip banyo kapısına do ru baktım. Derya gelmi ti.

Olaya gösterdi i umursamazlı a kızdı mı anlamı , berbat halimde bana yardımcı olmaya ve sanırım özür dilemeye gelmi - ti. Ko up bana sarılaca mı dü ündüm fakat o banyo kapısının e i inde durmu ku kulu nazarlarla beni süzüyordu.

"Demek nihayet cinayet anmı da gördün?" dedi.

Sanki ses tonunda bana inanmaz gibi bir eda vardı.

"Evet," diye gürlledim. "Cinayet ânmı gördüm nihayet."

Hiç istifini bozmadan sordu.

"Ne yapacaksın imdi?"

te, en ince mesele de buradaydı. Nasıl bir hareket takip edece imi bilemiyordum.

Elime geçen bir havluyla ıslak saçlarımdan üstüme süzülen su damlacıklarını silmeye çalıırken söylendim.

"Bilmiyorum."

"Babam bir cinayet zanlısı olarak polise ihbar mı edeceksin?"

Sanki sesinde alaycı bir ifade vardı.

Sesimi çıkarmadan sertçe yüzüne baktım. Beni yönlendirmeye mi çalıyordu yoksa?

Sustum. Ama o devam etti.

"Çok ilginç," diye fısıldadı. "Polise kâbuslarımda babamın bir cinayet i ledi ini gördüm dersin, onlarda hemen babamı tu tuklarlar, de il mi?"

Alay ediyordu. Rahat benle alay ediyordu. Sertçe bir kere daha baktım yüzüne.

"Bana inanmıyor musun?" dedim elimdeki ıslak havluyu yere fırlatırken.

" nanıyorum, gördü ün kâbusa inanıyorum da, ayet babamı polise ihbar etmeyi dü ünüyorsan onlara ne diyece ini merak ediyorum. Babam gördü üm rüyalarda bir cinayet i ledi mi diyeceksin?"

Yeniden homurdandım.

"Henüz babamı polise ihbar edece imi söylemedim."

"Bak, bu iyi. Aksi halde polis tarafından alay konusu olursun. Çünkü hiçbir polis rüyalarda görülmü bir olay üzerine adam tutuklamaz."

Acı bir ekilde gülümsedim.

"Ama bu kez elimde somut delil var."

Sevgilim ilk defa irkilir gibi olmu tu.

"Ne delili?" diye mırıldandı.

"Çalı ma odama git. Masanın üzerinde bir kutu göreceksin. çine bir bak."

Derya beni banyoda bırakıp hızlı adımlarla çalı ma odama yöneldi. Ben de arkasından yürüdüm. Masanın üzerindeki kutuya bakıyordu tedirgin bir ekilde.

"Annenin foto rafları... Demek onları saklamı sın."

"Do ru."

"Peki, niye sakladın bu resimleri?"

"Hâlâ anlamıyor musun, Derya? Geçirdi im travmanın sonucu. Bilinçaltım o olaydan sonra belli ki her ikisini de suçladı. Babam bir katildi, annem ise bu olaylara sebebiyet veren kötü bir kadın. Onlar belki birbirlerini affetmi olabilirlerdi, ama benim zedelenen ruhum bu örselenmeyi hep bilinçaltımda tuttu. Kabullenememi olmalıyım. Travmanın neticesi, belki bir çıkı yolu olarak ben de bir hafıza kaybı yaratmı olmalı. Beynim sanki bütün tank oldu um olaylara bir sünger çaktı."

Derya hadiseyi hâlâ kabullenmek istemiyordu.

"Ama bunlar sadece çocukluk yıllarından kalma foto raflar. Bahsetti in olayı kanıtlayacak ne yanı olabilir ki?"

Bu kadar anlayı sız olaca ma ihtimal vermezdim. Yeniden kükredim.

"Resimlerin altındaki ipleri görmüyor musun?"

Sevgilim kutudaki ipleri çıkarıp eline alarak baktı bir süre.

"Nedir bunlar?"

"Cinayet anında annemi o masaya ba layan ipler i te."

Inanmazmı gibi beni süzüyordu Derya.

"Nereden buldun bunları?"

"Saklamı m. Kutunun içinde saklamı m. Henüz toparla yamıyorum ama sanırım babamın annemi çözdü ü andan beri onlar bende."

Derya elindeki iplere irkilerek bakmı tı bu defa.

"Emin misin?" dedi.

O zaman montumun cebinde buldu um dü üümü çıkarıp sevgilime uzattım.

"Kendin incele. Bunların aynı ip oldu unu göreceksin."

Sevgilim birden sararmı tı. O dü üümü lanetli eve orta ım Behzat'la gitti im sırada onun buldu unu biliyordu; Deryaya göstermi tim. Dü üümü elimden aldı, kutunun içindeki di er iplerle kar ıla tırdı. Cildi, renkten renge giriyordu. Solukları hızlanmı , gö sü belirgin bir ekilde inip kalkmaya ba lamı tı.

"Gördün, de il mi? Aynı ip. Bundan daha iyi kanıt mı olur?"

Ne diyece ini bilemedi önce. Ama sarsddı mı görüyordum. Ka ları çatılmı , ifademin gerçekli ini kabullenmeye çalı yordu. O an aklından ne geçirdi ini büemiyordum. Sonra birden bana döndü.

"E er gerçekleri hatırlıyorsan, imdi söyle bakalım. Öldürülen o yüzüstü adam kimdi?"

Yine durakladım bir an.

"Bilmiyorum;" dedim.

Hemen celallendi.

"Nasıl bilmezsin? Madem ki her eyi hatırlıyorsun, o zaman o ki iyi de bümen gerekir. Olay beyninde aydınlandı ına göre o yüzü olmayan adamı da tanıman gerekmez mi?"

"Hâlâ beynimde her ey sandı m kadar net de il. Adamın yüzünü çıkaramıyorum. Ama hatırladı m tek ey babamın adamın ense kökünden çıkardı ı hançer."

"Yoksa o hançeri de sakladın mı?"

"Yapma, sevgilim. Bu kadar acımasız olma. Ben o tarihlerde ufacık bir çocuktum. Babam hiç cinayet âletini bana teslim eder miydi? Muhtemelen bir ekilde onu ortadan kaldırmı tır."

Derya sanki rahadamamı tı.

"Peki bu ipleri nasıl ele geçirdin? Nasıl oluyor da, cinayet aletini yok eden baban, ipleri almana izin veriyor? Bunu açıklayabilir misin?"

Dü ünmeye çalı tım. Ama aklıma verecek uygun bir cevap gelmiyordu. Ba mı olumsuzca iki yana salladım.

"Hatırlamıyorum."

Derya neden sonra koluma girdi beni bir yere oturttu. Berbat bir haldeydim.

"Ne yapmayı dü ünüyorsun?" diye sordu.

Derin bir iç çektim.

"Sanırım artık babamla yüzle menin sırası geldi," diye fısıldadım.

Sevgilim çaresiz bir ekilde önüne bakıyordu...

DURUM beynimde aydınlanmı saydırdı, gerçi hafızamın derinliklerinde hâlâ cevap bekleyen birkaç karanlık nokta daha vardı, ama o günü, cinayet anını, biraz gölgeli dahi olsa anmı sıyordum. Gerçek ne denli acı olursa olsun kabul etmeliydim. Biraz daha toparlanmı sayılırdım; titremelerim ve basımdaki zonklama geçmi ti. Derya çekine çekine sordu.

"Babanla konu maya gidecek misin?"

"Evet, gitmeliyim. Meseleyi bo lukta bırakamam."

"Kesin kararlı mısın?"

"Hiç ku kun olmasın."

Yüzüme endi eyle baktı sevgilim.

"Benim de gelmemi istiyor musun?"

Kısa bir an durakladım. Ya anmı eski aile faciasını do rusubabamla yalnız iken tartı mak istiyordum. Konu mamızın nereye varaca ı belli olmazdı. Hafızamın yava yava yerine gelmesi zaten ben de yeterince bir çöküntü yaratmı tı; aileye yeni girecek bir insanın yanında o konu maları yapmak istemiyor

dum. Di er yandan da artık i in bu safhasında Derya'yı devre di ı bırakmak ayıp olacaktı. Hüüzünle yüzüne baktım.

"Sanırım, yalnız gitsem daha iyi Derya," diye mırıldandım. "Umarım beni anlayı la kar ılsın."

"Tabii. Fakat oraya kadar tek ba ına araba kullanmandan çekiniyorum. Artık çok sık kâbus görüyorsun, hatta bunlara kâbus bile denemez, sanırım ya adı m olayları hatırlamaya ba - ladın. Bu ise beni ürkütüyor, çünkü çok sarsılıyorsun."

Haklıydı. Ama onu yanımda istemiyordum.

"Korkma, idare edebirim," dedim.

"Emin misin?"

Ba ımı salladım. çinin rahat etmedi ini biliyordum ama o da anlayı lı davranmı bu konunun baba o ul arasında tartı lı masının daha do ru olaca ımı kabul etmi ti.

"stersen arabayı ben kullanayım, ama babamın evine gir-meyeyim. Seni arabanın içinde beklerim."

"Olmaz," dedim. "Bu görü me iki üç dakika sürebilece- i gibi saatlerce de uzayabilir. Arabanın içinde kalmanı iste- mem.

Derya daha fazla uzatmadı.

Evden çıkarken bana sarılıp yana ıma bir öpücük kondur- du.

"Sakin ol ve itidalini bozma. Gerçek ne kadar yıkıcı olsa da sonuçta o senin babandır. Anlıyor musun?"

Anladı ımı göstermek için yine ba ımı salladım. Lâkin iti- dalimi muhafaza edebilmek cidden çok zordu. Gerekeçesi ne olursa olsun sonuçta geçmi imle yüzle ecek ve u radı ım trav- manın sorumlusunu ö renecektim. O hadise geçmi imin belirli bir safhasının üstüne sünger çekmeme neden olmu , beni bir ruh hastası haline getirmi ti.

Evden çıkıp BMW'min direksiyonuna oturdu umda Derya' ya hak verdim. Babamla yüzle me vakti yakla tıkça elim aya ım yeniden titremeye ba lamı tı; ama bu seferki bir nöbet titremesi

de il, baba o ul arasındaki muhtemel bir hesapla manın heyecanından kaynaklanıyordu.

Arabamı babamın binasının bahçesine bırakıp asansöre yürüdüm. A zım kupkuruydu.

Yol boyunca dü ünmemen ra men konuyu ya lı ve hasta babama ne ekilde açaca ıma hâlâ bir karar verememi tim. Cemal Efendi'nin uyarısını bir kere daha hatırladım, babanız artık heyecana gelemiyor küçük bey, demi ti. Haklıydı da. Belki de konuyu açmam, babam için tehlikeli bir üzüntü vesilesi olabilir, hatta yeni bir beyin kanamasına yol açabilirdi. Ama ba ka da çarem yoktu; bu konu mutlaka açılmalı ve bir neticeye ba lanmalıydı.

Zili çalarken nihayet ortalama bir yol bulmu tum. O yılları artık hatırladı ımı babama ihsas edecektim; bakalım tepkisi ne olacaktı. Kapıyı her zamanki gibi Cemal Efendi açmı tı ama daha kar ısında beni görünce yüzü asıldı, fakat her zamanki nezaketinden ayrılmaksızın, "Ho geldiniz, küçük bey," diye mırıldandı. Ona so uk bir ekilde gülümseyerek do ruca salona yürüdüm.

Babam tekerlekli koltu unda oturuyordu. Beni görünce hiçbir sevinç tezahüründe bulunmadan, "Gel bakalım, Murat," dedi. "Ben de seni bekliyordum."

Neden ve nasıl bekledi ini sormadım. Bu ani ve habersiz bir ziyaretti. Ne yazık ki bahama bu kadar sık u rayamıyordum ve beni beklemesi için bir neden yoktu. Gözlerinin içine bakarak bir iskemle aldım ve tam tekerlekli koltu unun önüne çekerek kar ısına oturdum. Bazı eyleri kelimelerle ifadeye bile gerek yoktu. Kar ılıklı bakı malarımız, babamın ürkek ve çekingen hali, derisi kırı mı yüzündeki gerginlik ve anlamlı bir ekilde birbirimizi süzmemiz, fırtınadan önceki derin sessizli ni belirtileriydi hep.

Babam yine de tedbirli davrandı. "Bana bu kadar sık u ramazdın o lum. Bu üst üste ziyaretlerini neye borçluyum."

Ben de ihtiyatlı olmak zorundaydım. Ne de olsa, geçmi te çok vahim bir suç da i lese, o benim babamdı ve ciddi bir rahatsızlı ı vardı. Ona bir ey olmasını istemiyordum.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Son zamanlarda i lerimin yoğunlu undan seni epey ihmal ettim baba. Daha fazla ilgilenmem gerekti ini biliyorum."

Anlamalı bir ekilde beni bir daha süzdü. Sanırım konuya benim girmemi istiyordu. Feri kaçmı gözleri yüzüme odaklandı.

"Do ru. Artık ömrümün son demlerine geldi imi hissediyorum. Yeterince ya adım, özellikle u son üç senedir bu tekerlekli sandalyeye mâhkum olmak beni peri an etti. Artık hayattan kâm almıyorum. Ölüm benim için paklıktır."

Galiba benden, o ne biçim söz baba, Allah uzun ömürler versin, daha çok ya a filan gibi lâflar bekliyordu. Bunu gerçekten de söylemek isterdim. Ama vicdanımın bir kö esi i ledi i suçun ezikli i içindeydi ve ben meseleyi açacak düzgün kelimeleri bulup söyleyemiyordum. Nihayet bitkin bir ekilde mırıldandım.

"Baba," dedim. "Çocuklu uma ait hatıralarımın bir kısmı yıllardır hafızamda kayıptı, o yıllara ait andarım âdeta beynimden silinmi ti. Ve ben bu eksikli imi imdiye kadar hiç kimseyle payla mamı tım. Hep bir sır olarak sakladım."

kimiz de kar ılıklı iç çektik.

Tabii babam beynimdeki bu kusurdan haberdardı. Hiç sesini çıkarmadan beni dinlemeye devam ediyordu.

"Bugün buraya geli im i te bununla ilgili," dedim.

Babamın zaten solgun cildi, büsbütün beyazla tt.

Artık her eyi bildi imi ifade eder gibi fısıldadım.

"Çocuklu umda bir travma ya adım. Çirkin bir olayın tam içinde kaldım. Gördüklerimi çocuk ruhum kaldıramadı ve tepkisi onları külliye uuraltıma atmak ekinde tezahür etti."

Babam üzgün bir ekilde ba mı sallamakla yetinmi ti. Bu sessiz kabulden durumu inkâr cihetine gitmeyece ini anlamı tım.

"Ama imdi her eyi bütün çıplaklı ıyla hatırlıyorum. Çok üzgünüm baba."

"Nasıl?" diye inledi ya lı adam. "Ne oldu da birden gerçe i ö rendin? "

Acı bir ekilde gülümsedim.

"Son zamanlarda devamlı kâbuslar görüyordum. Önceleri ara sıra ama daha sonraları hemen hemen her gece. Bilinçaltına gömdü üm olaylar nihayet satha çıktı. Sonunda acı gerçek bütün vahametiyile beni peri an etti."

Babamın gözleri ya ardı.

"Ben bunun acısını yıllardır çekiyorum o lum. Ama ne yazık ki insan kaderi de i tiremiyor. Alın yazımız böyleymi ."

" imdi bana, otuz üç sene önce olanları bütün çıplaklı ıyla anlatmanı istiyorum. Hem de hiçbir noktayı atlamadan. O cina-yeti neden i ledin baba? Meseleyi o raddeye getirmeden çözümlemenin ba ka bir yolu yok muydu?"

Babam bir süre dikkatle beni süzdü.

Konu makta zorlanıyordu. Dudakları mosmor kesilmi ti. Onu biraz kararsız gördüm. O lu da olsam galiba bana açılmakta zorlanıyordu. Belki de o vasıfta bir insanın hayatında yaptı ı en büyük hatanın utancıydı bu. O an babamın aklından geçenleri ö renmek için çok ey feda edebilirdim.

"O adam annemin a ı ı mıydı?" diye sordum.

Babam uzun süre dü ündü. Sonra geçmi in a ırlı ı altında ezilircesine ba mı salladı.

"Evet, â ı ıydı," dedi.

"Ama ben annemle aramızda her zaman sevgi ve saygıya dayanan örnek bir ili ki oldu un sanırdım."

Peder ba mı olumsuzca iki yana salladı.

"Yanılmı sın. Daha do rusu biz birbirimize kar ı olan duygularımızı herkesten oldu u gibi senden de saklamaya çalı mı - tık ve sanırım bunu da ba armı tık."

"Nasıl yani?"

Ya lı adamın gözleri iyice dalmı , omuzları çökmü , tekerlekli sandalyenin üzerinde sanki daha da ufalmı tı. Her zaman ki temiz pak giyimine, kendine gösterdi i itinaya ra men onun iyice çöktü ünü, oldu undan da ya lı gözüktü ünü hissettim bir an. Her zaman taktı ı fuları gev emi , boynunun sarkan gıdısı ve damarları belirginle mi ti.

"Bir zamanlar anneni deli gibi severdim. Bizimki bir a k izdivacıydı. Ama fazla uzun ömürlü olmadı. Birbirimizden çabuk koptuk. Kaç defa bo anmayı da dü ündüm. Ama sen do mu - tun ve seninle birlikte devamlı yaptı mız münaka alar, annenin yarattı ı ihtilaflar biraz durulur gibi olmu tu. Hatta senin do umunla beraber evlili imizi kurtardı mı dü ünmeye bile ba lamı tım. Annen sana çok dü kündü. Lâkin bir süre sonra yanıldı mı maalesef çok hazin bir ekilde anladım."

Peder yutkundu.

Anılarında geçmi yıllara dönü ün onu fena halde rahatsız etti ini görüyordum. Ama konu açdı mı tı bir kere, artık geri dönemezdik. Olayların iyice aydınlanmasını istiyordum. Her ne olursa olsun mazinin vebalini babama yıkamayaca mı anlamı tım; bir hata yapdı mı tı ama yıllar önceki bir hatanın ya lı ve hastalıklı bir adamdan temizlemesini beklemek yanlı tı. Her ey mazide kalmalıydı. Dayanamadım ve samimi bir ekilde mırıldandım.

"Sen iyi misin?"

Dalgın gözlerle ba mı salladı.

" yiyim, iyiyim merak etme. Geçmi le yüzle meye hazırım. Nasıl olsa önünde sonunda olacaktı bu. Madem ki geçirdi in travma artık sonuçlarını yitiriyor ve geçmi i hatırlamaya ba lıyorsun, o zaman bu konuda bilmen gerekeni de ö renmelisin. Yalnız senden tek bir iste im var."

"S öyle baba," dedim.

Gözleri nemlenmi ti.

"Verece in karar her ne olursa olsun, saygı duyaca mım.

Ama bu konunun bir daha açılması istemiyorum. Ayet bugünden sonra bir daha benimle yüz yüze gelmekten kaçırırsan buna da anlayış gösterebilirim ama bu konuda aramızdaki son konu ma olsun."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Babam hayatının son kozunu oynuyordu. Kuşuyla ona bakarken tam arkamdan Cemal Efendi'nin sesini duydum.

"Beyefendi, ilacımızı getiriyim mi? Çok gerginsiniz."

"Gerek yok, Cemal," dedi babam, "iyiyim ben."

Cemal Efendinin arkamda durduğunu görmemi tim. Her ne kadar ailenin emektarı da olsa, aileden biri sayılmazdı. Anı bir öfkeyle geri dönüp, "Cemal Efendi bizi bir süre yalnız bırakabilir misin?" diye terslendim.

Yağlı adam ilk defa bana umursamadan babama baktı. Fakat beni aslında ertelenen babamın müdahalesi oldu.

"Hayır. O da burada kalsın. Ondan ayrım gayrım yok. O ya anan her şeyi bilir zaten. Bu konu mayasın da ahit olmasını istiyorum."

Sesimi çıkarmadım. Ama içimde garip bir burukluk hissettim. Anladığı kadarıyla ailenin asli unsuru olan benim bilmediğim bazı sırlara, demek babamın hizmetkârı vakıftı, hem de yıllardır. Bu da bir anlamda Cemal Efendi'nin babamın imlediği cinayete yataklık etmesiydi. Ben bir hukukçu değilim, böyle olaylara pek aklıma ermezdi, ama bildiğim kadarıyla bir cinayeti ve onun faüini bilen kişinin de polise ihbar etmemesi sorumluluğunu gerektirirdi. Fakat Cemal Efendi'nin bunu asla yapmayacağını biliyordum, zira ben kendimi bildim bileli yağlı hizmetkâr babamın hizmetindeydi. Hatta imin aslına bakılırsa aileye girişi benden de eskiydi, baka bir ifadeyle artık o Akyol ailesinin bir rüknüydü. Çaresiz bu gerçeği kabul etmek zorundaydım.

"İmin cinayetten onun da haberi var mıydı?" diye sordum babama. Ama o sırada bakışlarım hâlâ yağlı hizmetkâra

çevrikti. Cemal Efendi utanmı gibi nazarlarını benden kaçırdı. Belki de çok saygı duydu u babamla böyle konu mamı tasvip etmiyordu. Ne de olsa sualimde a ır bir suçlama yatıyordu.

"Evet, o her eyi bilir," dedi peder.

Bu arada minnet dolu gözleri nemlenmi olarak emektarına çevrilmı ti. Kısa bir an bakı tılar. Cemal Efendi'den hiç ses çık-mamı tı.

"Lütfen devam et baba," diyebildim bo uk bir sesle.

Babam ise gayet so ukkanlı bir eda ile bana dönüp mırıldandı.

"Asıl sen söyle bakalım," dedi. "Bu kâbusları ne zaman görmeye ba ladın? "

Ona tüm ya adıklarımı birer birer ve tarih sırasına uya-rak anlatmaya çalı tım. Do rusunu söylemek gerekirse müthi zorlanıyordum. Kafam hâlâ karmakarı ıktı. Hatırlayamadı m anlarımmın geriye dönü ü dü ler vasıtasıyla oldu u için olduk-ça tutarsızlıklar vardı haliyle. Babam büyük bir a kınlıkla beni dinliyordu.

Son noktayı koyunca soru sorma sırasının bana geldi ini anlamı tım artık.

" İmdi söyle bakalım," dedim. "Dü lerimde bir türlü yüzü-nü göremedi im o adam kimdi?"

Babam derin bir nefes aldı.

Bana açıklama yaparken her halinden zorlandı mı sezini-liyordum. Bir hayli dü ündü, sanki açıklayaca ı eyleri zihin süzgecinden geçirir gibi bir süre sessizli ini korudu. Sonunda, "Tahmin edemiyor musun?" diye fısıldadı.

" İnasi Sarıkaya mıydı?"

Babam kısık bir sesle, "Evet," diye mırıldandı.

"Onun bir i çin oldu unu söylemi tin bana. Yalan mıydı?"

"Hayır. Duvarcı ustamdı. Çok da becerikli ve i inin ehli biriydi."

Yadırgayarak babamı süzdüm.

Ama o öylesine dalmı tı ki, bakı larımın farkına bile varmadı. Gözlerini sabit bir noktaya dikmi geçmi ine dönmü tü. Artık soru sormama bile gerek yoktu. Geçmi in bütün karanlık noktalarını birer birer aydınlatmaya hazırlanıyordu.

"Çok çalı kandı. Yıllar önce göçmen olarak gelmi ti memlekete. Sarı m, uzun boylu, yakı ıklı bir adamdı. Yava yava yanımda sivrilmi , in aatlarımda sa kolum olmaya ba lamı tı. Ona çok güveniyordum. Sık sık evime de gelmeye ba lamı tı. Tabii bu geli gidi leri tamamen i lerimizle ilgiliydi. Annenle de o sıralarda kar ıla m lardı. Ay e'nin yanımda çalı an bir usta ba ma ilgi duyabilece i aklımın kö esinden bile geçmemi ti. Ama bir gün kö kün bahçesinde onları yan yana otururken görünce aklıma ilk ku ku tohumları dü tü. Çok iyi hatırlıyorum; bunu dü ündü üm için kendimden utanmı tım. Filhakika o zamana kadar fikir ayrılıkları, de er yargılarımızdaki farklar nedeniyle annenle sık sık tartı ırdık ama aramıza o güne kadar ba ka biri girmemi ti. Önceleri aralarında bir ili ki olabilece ine hiç ihtimal vermemi tim. Yan yana oturmalarının üzerinde de fazla durmadım, alt tarafı bir yaz günü bahçedeki hasır koltuklar üzerinde yapılmı bir sohbeti bu. Fakat daha sonraları inasi sık sık bizim kö ke u ramaya ba lamı tı. Adeta gelmek için vesileler yaratıyordu. Dikkatimi çeken bir ba ka nokta da, annen i imle hiç ilgilenmedi i halde, inasi'nin her u rayı nda, hemen yanıma geliyor, i veli cilveli tavırlar takınıyordu. Ben ise bu ihtimali aklımdan savmaya çalı ıyor, toplumda saygınlı ı olan karımın yanımda çalı an bir usta basma ilgi duyaca ma inanmak istemiyordum. Bu arada da elimde olmadan inasi'ye kar ı birtakım kötü davranı larda bulunmaya ba lamı tım. Gereksiz yere sertle iyor, kalbini kıracak lâflar ediyordum. Nihayet bir gün antiyede yanıma geldi. Benden ayrılmak, artık kendi basma in aat yapmak istedi ini söyledi. Buna âdeta sevinmi tim, ondan kurtulmak, ba ımdan savmak için bir fırsat çıkmı tı.

Hayırlı olsun dedim. Fakat benden bir iste i vardı. Yapmayı tasarladı ı in aat için sermayeye ihtiyaç duyuyordu ve bunu te- min için Kurtköy civarındaki evini bana satmak istedi ini söy- ledi. Ona da babasından kalmı tı o ev. O tarihlerde Kurtköy bombo ve ıssız bir yerdı, önce öyle bir yerdeki evi satın almaya yana madım, hiç i ime yaramazdı. Fakat bir zamanlar çok i ime yarayan inasi'den yava yava so umaya ba lamı tım. Ani bir kararla evi satın almaya karar verdim. Ne de olsa in aat i leriyle me guldüm ve ilerde o yörenin de er de kazanaca mı görmü - tüm."

"Ve araziyi benim adıma satın aldın, de il mi?"

Babam bir an durakladı. Konu maya ba ladıktan sonra ilk defa bakı larını yüzüme çevirdi, fakat bunu nereden ve nası ö rendi imi sormadı.

Sadece, "Evet," dedi.

"Sonra?" diye mırıldandım.

" inasi'nin evi mülkiyetimize geçmi ti ama inasi çok he- vesli göründü ü in aat i ine ba lamak için yanımızdan ayrılma- dı."

"Neden?"

Gözleri iyice kısılan babam bo uk bir iniltiyle tıslar gibi homurdandı.

"Annen yüzünden. Annen bizden ayrılmasını istemiyordu. inasi'ye â ik olmu tu çünkü..."

inasi denen adamı tanımyor ve de hatırlamıyordum. Ama babamın bu itirafı beni iliklerime kadar dondurmu tu. Haya- limde ya attı m annemin öyle sıradan bir adama â ik olması mantı ma ters dü üyordu. O an birden Derya'nın sözleri ak- lıma geldi. Kadın denen yaratı m hiç belli olmadı mı, bazen en olmayacak çılgınlıkları yapabilece ini söylemi ti bana. Gayri ihtiyari gözlerimin önünde annemin hayali canlandı. Ve o za- man ilk çocukluk yıllarım hariç onu yeterince tanımadı mı anlar gibi oldum, ilk okul yıllarım zaten hafızamdan silinmi ti,

beni yatılı olarak verdikleri Galatasaray mektebindeki devrede de evden uzak ya ıyordum. Kanserden öldü ün de orta okulun son sınıfındaydım. O dönem hafızamda berraktı ve annemle ili kilerimin hiç de normal olmadı mı imdi daha iyi kavrar gibiydim. O hadise patlak verinceye kadarki eski ana o ul içtenli-
imiz sonradan yok olup gitmi ti. Aklıma gelen soruyu babama tevcih ettim.

"Annem â ı mın ölümünden sonra mı üzüntüden kansere yakalandı?"

"Bunu bilemem. Ama o hadiseden sonra aramız hiç düzelmedi. Üzüntünün kansere sebep olup olmayaca ı hakkında bir fikrim yok, ama mümkündür. Zira annen kısa bir süre sonra o illetin pençesine dü tü."

"A ı mı öldürdü ün içinde seni hiç affetmedi, öyle mi?"

Babam ba mı salladı.

"Evet, aynen öyle."

Anlatılanları bir türlü kabul etmek istemiyordum.

"Seni hiç anlamıyorum, baba," diye homurdandım. "Neden bo anma cihetine gitmedin de elini kana buladın? Herhalde u dünyada ihanet yüzünden bo anan çift ilk siz olmayacaktınız. Neden bunun daha medeni bir çaresi varken, öfkene esir oldun?"

Ya lı adam bir an durakladı.

"Bu suali sormakta haklısın. Daha sonraları o cinayeti i ledi im için zaman zaman bende pi manlı a kapılmı ındır. Belki o esnada sinirlerime hakim olabilsem bu elem verici sonuçlar do mazdı. Ama oldu bir kere."

imdi aklıma daha ba ka sualler ü ü üyordu.

"Peki bu cinayeti nasıl gizledin? inasi'nin cesedini nasıl yok ettin? "

Babam tekrar Cemal Efendi ile baktı.

"Sadık dostum Cemal'den yardım istedim. Zaten o da annenle inasi arasındaki ili kiden üpheleniyormu . Hadiseyi

ö renince hiç a madı. Cinayet gecesi arabamla cesedi yazlık kö ke ta ıdk kimse görmeden."

"Kö ke mi?" diye sordum hayretle. "Ne geçiyordu aklınızdan? Cesedi oraya ta ımakla ne elde edece inizi dü ündünüz?"

Babam bir kere daha içini çekti.

"Kö kteki yangın elektrik konta ından çıkmadı. Orayı Cemal'le biz kundakladık."

"Ne?"

"Evet. Evimi kendim yaktım. inasi'nin cesedini de kö kün gece bekçisi olan Bedri Karaman diye bildirdik polise ve itfaiyecilere."

"Dur bir dakika," dedim. "Kö kte Bedri diye bir gece bekçisi var mıydı gerçekte?"

"Vardı tabii. Onu hatırlamıyor musun?"

Ba ımı olumsuzca iki yana salladım.

"Hayır hatırlamıyorum."

"Benim yanımda çalı an kimsesiz bir ameleydi. Karşlı. iyi bir insandı. Aynı gece eline yüklü bir para sıkı tırıp bir daha dönmek üzere memleketine yolladım. inasi'nin cesedi de yangında kesinlikle te his edilemeyecek ekilde yanmı tı. Polis ifademize itibar ederek ölenin gece bekçisi Bedri Karaman oldu unu sandı. Kimse bu konuda yalan beyanda bulunaca ımızı dü ünmedi bile."

Tüylerim diken diken olmu tu. Bu düpedüz planlanıp programlanmı kasten adam öldürmeydi. Hem yalnız babam de il Cemal Efendi de suça i tirak etmi lerdı. Bunun cezası ortaya çıksaydı o zamanki yasalara göre düpedüz idamdı.

Ne diyece imi bilemiyordum artık.

Gerçekleri ö renmek beni peri an etmi ti. Omuzlarım dü -tü, bo azım kurudu. O sırada Cemal Efendinin önüme uzattı ı bir bardak suyu kana kana içtim. Fakat beynimdeki sualler tam açıklık kazanmamı tı. Yeniden babama döndüm.

"Sana bir sualim daha var," dedim.

"Sor, o lum," dedi.

"Neden? Neden benden o lanet evin tamirini istedin? Bundan maksadın neydi? Otuz küsur sene evvel öldürdü ün bir adamın evini tamir sözü verdi ini bahane ederek seni ziyarete geldi i yalanını uydurdun bana? "

Bu sorum babamı oldukça rahatsız etmeye ba lamı tı sanırım. Tekerlekli sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı bir süre. Konu maya ba ladı nda sesi her zamankinden daha titrek çıkmı tı.

"Aslında ok yaydan çıktı bir kere. Bunu sana söylememem lâzım çünkü Derya'ya söz verdim ama..."

Sözünü a zına tıkadım.

"Derya'ya mı? Onun ne alâkası bu i le?"

"Onu sakın küçümseme. Son derece basiretli ve olgun bir kız. Allah in allah bana nasip etmedi i mutlulu u senin onunla bulmanı sa lar."

"Dur baba, dur. Anlamak istiyorum. Bu anlattıklarımı Derya biliyor mu?"

"Hayır. O meselenin iç yüzünü hiç bilmiyor."

"O halde?"

"Ben, Derya ile onu buraya tanı tırnak için getirdi in gecedan evvel tanı tım."

a kınlıkla sordum. "Nasıl?"

Peder fütursuzca cevap verdi.

"Beni ziyarete geldi."

"Ne sebeple?"

"Gördü ün kabuslarla ilgili olarak."

"Kâbuslarımla mı? Senden ne ö renmeyi umuyordu ki?"

"Kar ılı ı çok basit de il mi? Geçirdi in travmayı baban sıfatıyla benden iyi kim bilebilirdi ki? Derya zeki bir kız ve gördü ün dü lerin çocuklu unda atlattı ın bir travmadan kaynaklandı mı çok iyi anlamı ."

"Ona ne söyledin?"

Babam yine birkaç saniye dü ündü.

"Hiçbir ey. Ama ben Derya'ya gördü ün kâbusların mahiyetini sorunca, anlattıklarından yava yava çocukluk andarının avdet etti ini anladım. Burada asıl yardım edilmesi icap eden ki i sendin. Onun üzerine sana telefon ederek buraya ça ırdım.

inasi Sarıkaya'dan bahsettim. Dikkatle seni inceliyordum ama o isim sana hiçbir ey ifade etmemi ti. O zaman anılarının tamamıyla berrakla madı mı anladım. Fakat asd yanılığa Cemal'e gece bekçisi Bedri Karaman'dan bahsetti in zaman dü tük. Çünkü onun ismini hatırlaman âdeta imkânsızdı. O zaman bazı endi elere kapıldım."

"Ne gibi?"

"Cinayet gecesini ve inasi'yi öldürdü ümü anımsadı mı dü ündüm." Babam süngüsü dü mü gibi ba mı önüne e di. Güç duyulur bir sesle fısıldadı. "Yanılmamı mı da..."

Artık söyleyecek bir ey bulamıyordum...

t^ARAP kadehlerimizi toku turduk. Derya'nın gözleri mutluluktan parıldıyordu. Sıhhatimin düzelmesi, yirmi günden beri tek bir kâbus görmemem, normal ya anüma yeniden dönmem onu da huzura kavu turmu , rahatlatmı tı. Seçkin insanların devam etti i rahat bir mekânda ak am yeme i yiyorduk. Her ey kusursuzdu. Lo ve ılık bir ortam, insanı rahatsız etmeyen hafif bir müzik, lezzetli yemekler, Fransız arabı ve birbirimize olan tutkulu sevgimiz. Gençtik, ikimiz de iyi para kazamıyorduk ve sıhhatliydik. Kısaca mutlu olmamız için gereken bütün artlar olu mu tu.

Babamı o günden sonra bir daha görmemi tim, aradan uzunca bir zaman geçmi ti ama ona kırgın veya küskün de idim. Hatta bunu kendisine hissettirmek için her gün telefonla arıyordum. Fakat itiraf etmeliyim ki, yüre imin tâ derinliklerinde bir yerde ifadede zorlandı m bir hüüzün vardı. Her zaman gurur duyup, iftihar etti im ailemin geçmi inde artık kara bir leke vardı. Ortaya çıkan dramatik tabloyu, bütün utanç veren

yanlarına ra men, hayatımı birle tirece im sevgilimden sakla yamazdım ve ya anılan tüm gerçe i Derya'ya anlatmı tım. Zaten Derya ile uzun uzun babamın bir cinayet i ledi i ihtimalini tartı mı tık; bu nedenle ortaya çıkan hakikat sevgilimi üzmele beraber pek a ırtmadı. En azından bunu bana hissettirmemeye gayret etti. Netice olarak, ba kalarının eyleminden velev ki çok yakınımız bile olsa biz sorumlu tutulamazdık. Yine de konunun beni yaraladı mı rahatlıkla anlayacak kadar zeki bir kızdı Derya. Nitekim sadece birkaç gün meselenin üzerinde durmu ve olayın etkisinden kurtulmama yardımcı olmak üzere bir daha asla o konuya dönmemi ti. Gösterdi i anlayı a müte ekkirdim do rusu.

Sıra tatlılarımıza geldi inde Derya ilk defa dolaylı bir ekilde konuya temas etti.

"Babamı ne zaman ziyarete gidece iz?" diye sordu.

ilk defa biraz irkilir gibi oldum. unu kabul etmeliydim ki, her gün babamı telefonla aramama ra men, bir türlü evine gi demiyordum. Yüz yüze gelip kar ıla maktan beni alıkoyan bir sıkıntı, kaçınma, tedirginlik vardı. Ya anan bunca eyi ö rendikten sonra onunla sıcak temasa geçip, sanki hiçbir ey olmamı gibi davranmak bana zor geliyordu.

"Bir ara u rarız," diye geçi tirmek istedim.

Her eyden önce kendimi ikinci bir kar ıla maya hazır hissetmek istiyordum.

"Dün annem telefonda sordu," diye mırıldandı Derya.

"Neyi?"

"Burhan beyle ne zaman tamı aca mı."

"Kolay," dedim. "Babamı arar, gelece imizi bildiririm."

Ama içimde garip bir ürperme hissetmi tim.

"Önce ikimiz bir gitsek," dedi sevgilim.

"Neden?"

Derya o tatlı mavi gözleriyle dikkatle yüzüme baktı.

"Sen babanla kar ıla maya hazır mısın?"

"Tabii, neden olmayım ki?"

arap kadehindeki son damlayı içen Derya merakla beni süzdü.

"Emin misin?"

"Neden böyle bir sual soruyorsun?"

Kaçamak bir eda ile de olsa aklımdan geçeni söyledi sevgilim.

"Yapma Murat. O günden sonra bir daha babana gitmediğini biliyorum. Geçmişini hatırlamak, hiç beklemediğin bir sonuçla karşılaşmak senin hassas ruhunda bir yıkım yarattı. Bunu gözlemeye hiç kalkma. Yeniden karşılaşmamızda birbirinize nasıl davranacağımızı henüz kestiremiyorum. O günden sonra babana mesafeli davrandığını görüyorum."

Birkaç saniye düündüm.

Bu iddia doğruydu. İçimde kelimelere vuramadığım bir eziklik vardı. Her ne olursa olsun, cinayeti haklı kılacak bir sebebi kabullenemiyordum bir türlü. Fakat bunu kendime bile açıklamakta mükülât çekiyordum.

Çıtenlikle mırıldandım sevgilime.

"Hayır hayatım, düündüğün gibi de ü. Ne olursa olsun, o benim babam. Ona kırgın filan de ilim. Olsa olsa hadiseyi kabullenmekte hâlâ biraz zorlanıyorum. Çok trajik bir olay."

Her zaman ki gibi Derya fazla ısrar etmedi. Konuyu birden de i tirdi.

"Beni çok seviyor musun?" dedi.

"Ke ke bunu en mükemmel ekilde ifadede edecek kelimeler da arcı ımda olsa," diye mukabelede bulundum.

Gülümsedi.

"Yine de bir dene. En mükemmeli olmasa bile yüreğimi titretecek romantik sözler bulup çıkaracağımıza eminim."

Uzamp masanın üzerindeki ince uzun parmaklı elini kavrayarak hayranlığımı en veciz ekilde ifade edecek ekilde gözlerinin içine baktım. Bir kere daha içtenlikle gülümsedi.

'Kelimelere ne hacet? Bakı ların her eyi ifade ediyor zaten \ " diye fisddadı...

Eve döndü ümüzde saat tam gece yarısıydı. Kapının kilidini açıp içeriye girmesi için Derya'ya yol verdi imde gözlerinde yine o çapkın ve istek dolu bakı ları yakaladım. Zevk aldı ı, ruhunsun ho landı ı, havaya girdi i her ak amda oldu u gibi yine ate li bir ekilde sevi meye hazırdı. I ıkları yakıp do ru yatak odasına yürüdük.

' Derya soyunurken keyifle yata ın kenarına ili ip seyre ba ladım Cinsellik bazı kadınların hilkatinde, naturasında bulunurdu; Derya da o kategoridendi. Bazı ak amlar yorgun argın gelip, seksi hiç dü ünmedi im anlarda bile, onu soyunurken seyrftmeye bayılırdım. Bamba ka bir ahengi vardı; ço u zaman dü ünmü ümdür de, acaba ben mi fazla arzu duyuyorum, o nedenle mi bana çok cazip geliyor, diye. Ama vardı ım hüküm bu niteli inin Allah vergisi oldu unda noktalanmı tı.

Bana göz kırparken fısıldadı. 'Hadi, sen de soyun. Di leri mi firçalayıp hemen dönece im.'

Önu soyunurken seyretmekten çok ho landı ımı bilirdi tabii. Beni sevi meye hazırlamak ister gibi a ır a ır soyunmaya ba lamı tı. Önce uzun topuklu ayakkabılarını aya mdan çıkarıp fırlattı. Bluzunun dü melerini çözüp sırtından çıkardı. Ba ka zaman olsa alı kanlı ı ile bir yere asaca ma fırlatıp atardı. Ama çıplaklı ımı rahat seyretmem için dönüp gardırobun kapısını açtı ve itina ile bluzu askıya geçirdi. Sonra yeniden bana dönüp etekli ini çıkardı. Genellikle jartiyer kullanmazdı ama bu ak am uzunj ve biçimli bacaklarını saran siyah dantel çorabının jartiyerle^külötuna ba landı ımı gördüm. İç çama ırları da siyahtı ve kar imdaki manzara kar ısında hemen tahrik olmu tum.

Duydu um heyecamı hissederek banyoya do ru ilerledi. Arkasından bakakaldım.

Adım atı ları sırasında kalçalarının ahengi de me profesyonellere ta çıkartacak kadar mahiraneydi.

"Merak etme, fazla oyalanmam," diye gülümsemi ti.

Sevdi i erke in yüre ini hoplatan her kadın gibi ma rur ve kendinden emin adımlarla odadan çıktı. Oturdu um yata m kenarından aya a fırladım, aceleyle önce ceketimi sonra kravatımı çıkardım. Gömle imin dü melerini çözerken gözüm koltu un üzerine bıraktı m ceketimin iç cebinden sarkan zarfa takıldı. Bugün çalı tı m bankalardan birinden aldı m bir mektuptu bu. Yarın orta m Behzat'a verecektim. Unutmamak için zarfi ceketimin cebinden alıp çalı ma odama götürdüm.

Odanın ı ı mı yakıp zarfi çalı ma masamın üzerine bırakmaktı niyetim. Yarın çantama koyup antiyeye götürecektim. Zarfi yerine bırakıp tam odadan çıkmaya hazırlanırken, nedendir bilinmez gözüme yıllardır sakladı m o mukavva kutu çarptı. çinde annemin eski resimlerinin ve iplerin bulundu u u me hur kutu...

Bir an yerimde durakladım.

Vücudum kaskatı kesilmi ti. Ne oldu unu anlamıyordum. Tıpkı geçirdi im eski nöbetler gibi az sonra titremeye ba lamı tım. Artık o nöbetleri yeniden ya amam için ortada hiçbir neden yoktu. Çocukluk yıllarımla ilgili hafıza kaybım bitmemi miydi? u halde ne oluyordu bana?

Titrememin bütün vücuduma yayddı mı görüyordum. Her zaman oldu u gibi ba m zonklamaya, kulaklarımda u ultular i itmeye ba lamı tım yeniden. Bir yere tutunmak gere i duydum. O kutuyu yeniden görmek bütün dengelerimi bozmu tu.

Ama neden?

Babamm itirafından sonra bir ak am çalı ma odamda Der-ya ile yeniden o kutuyu açmı , içindeki resimleri birer birer incelemi , hatta sevgilime tarihler vererek foto rafların çekildi i, olacaklardan habersiz geçirdi im o mesut günlerin anılarını bile anlatmı tım. O sırada hiç bu titremelere kapılmı , beni korku

tan bu tür bir duruma dü memi tim. Oysa beynimdeki bir ey beni zorluyordu imdi...

Tutuna tutuna kutuya yakla tım.

Ürkerek kapa ımı kaldırdım. Resimler aynı ekilde onları son bıraktı ımız ekilde yerli yerinde duruyorlardı. Beni korkutan ey resimler olamazdı...

Parmaklarım kutuya daldı.

Kesik iplerden birini alıp kutudan çıkardım. Gözlerim deh etle ipe takdım tı...

O sırada evin içinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Hatta öyle ki banyoda di lerini fırçalayan sevgilimin musluk-tan akattı ı suyun sesini bile duyuyordum. Duydu um ikinci ses kalbimin güm güm atı larıydı.

Neredeyse nefesim kesilecekti.

Bu tür nöbetleri daha evvel de ya adı m için alı ık sayılırdım; ne var ki bu kez yüre imin tâ derinliklerinde muazzam bir acı çekiyordum. Hafızam bir kere daha bulanıkla m ve yolunda gitmeyen bir durumun sinyallerini bana vermeye ba lamı tı.

Musluktan akan sesin kesildi ini duyduğum. Sonra da o derin sessizlik içinde banyo kapısının açıldı m... Derya banyodan çıkmı olmalıydı.

Ama ben yerimden kımlıdayamıyordum. Bulundu um yere çakılmı tım âdeta.

Az sonra yatak odasından Derya'nın sesi aksetti.

"Murat? Neredesin?"

Sevgilim beni arıyordu. Soyunma ovunun son bölümünü oynayacaktı ama onu her zaman takdir ve hayranlıkla seyreden seyircisini yerinde bulamamı tı. Bunları duyuyor, fakat gözlerini elimde tuttu um ipten alamıyordum.

Derya birden çalı ma odamın kapısında belirdi. Önce, "Niye hâlâ soyunmadın?" diye sitemkâr bir sesle sordu. Sonra

halimdeki anormalli i sezinleyerek endi eyle yüzüme bakmaya ba ladı. "Ne yapıyorsun burada? Neden o kutuyu açtın?" diye mırıldandı.

Ona cevap veremiyordum. Kafam karmakarı ıktı...

"Bu ipler," diyebildim sadece. "Babam bunlan açıklamadı."

"Ne?"

a kın a kın yüzüme bakmaya devam ediyordu sevgilim.

"Evet," diyebüdüm güçlkle. "Babam her eyi açıklamadı."

"Ne diyorsun sen? Neyi açıklamadı?"

"Lütfen giyin," diye inledim.

"Giyineyim mi? Niçin?"

"Suadiye'ye, babama gidiyoruz."

Derya'nın gözleri irile mi ti.

"Oynattın mı sen Murat? Saatten haberin var mı? Gece yarısı adamca ızın evinde ne i imiz olabilir? Sabah ola, hayır ola. Aklına bir ey takâhdıysa yarın gideriz."

"Hayır," diye mırıldandım. " imdi gitmeliyiz. Bu mesele daha fazla bekleyemez."

Derya ku kulu bir ekilde bana bakıyordu. Kararlı halimden biraz da ürkmü gibiydi.

"Yeni bir eyler mi hatırladın yoksa?"

"Sanırım öyle. Sen giyinmeye ba la. Benim araba kullanacak halim yok."

Biraz daha direnmek istedi sevgilim.

"Aklına takılan her neyse, bunu telefon ederek halledemez misin imdi?"

"İstersen sen kal. Ben bir taksiye atlayarak da gidebilirim. Hem belki böylesi daha da hayırlı olur."

Elimdeki ipi tekrar mukavva kutuya koyarak titreyen elle-rimle kutuyu masanın üzerinden aldı mı görünce hemen ho-murdandı.

"Peki. istedi in gibi olsun. Geliyorum. Bir dakika bekle beni."

Derya giyinmek için hızla çalınan odasından çıktı. Her yanın titremeye devam ediyordu. Kutuyu düzürmekten korkarak sarsak adımlarla arkasından yürüdüm. Gömlemin üstüne kalın anorağımı geçirerek daire kapısının önünde sevgümi beklemeye başladım. Sanki bambaşka bir âlemdeydim. Kanımca yeni bir nöbet geçirmedim im belliydi. Uradım a kınlık sadece artık gerçekleri kavramamdan üeri geliyordu. Geçmişin bütün hüüzün veren gölgeli yanları artık aydınlık kavu mu tu.

Derya umdu umdan da çabuk hazırlanarak yanıma gelmişti. Artık beni bu ziyaretten vazgeçirmek için konu muyor, a zından tek kelime çıkmıyordu. Ama endişeli hali çok açıktı.

Onun arabasına bindik ve evimin altındaki kapalı garajdan çıktık.

Derya'nın yanında mukavva kutu kucağında gayet sessiz oturuyordum. Ayrı sessizlik ve içime kapanık halim sevgili mi de ziyadesiyle germiş olmalıydı. Arada sırada başımı çevirip bana kısa bir an bakıyor, sonra nazarlarını tekrar yola çeviriyordu. Bir süre yol aldıktan sonra nihayet dayanamayıp konuştum.

"Ne oldu unu hâlâ bana anlatmayacak mısın?" diye kinayedede bulundu.

Beynim hatırladığım olaylarla öylesine sarsılmıştı, ilk defa acı bir tebessümle ona karışık verdim.

"Haklıydın," dedim. "Dedim gibi rüyalar belki uurlatımızın uyarıcı tezahürleri olabilir, ama kesinkes gerçeklerin birer aynası de illermi . Oysa ben kâbuslarımın hep gerçeği aksettirdiğini düşünmü tüm."

Derya'nın suratı asıldı. Alay eder gibi homurdandı.

"Teşekkür ederim. Bu cümle fevkaladeydi. Her şeyi bana açıklıyor."

Hiç oralı olmadım.

Ona bir açıklama yapacak halde de ildim.

"Sen lütfen arabayı sürmeye devam et," dedim. Önce ses etmedi ama sonra merakına yenik dü tü ve birden patladı.

"Bana bir açıklama yapmak zorundasın. Yakın bir tarihte senin resmen karın olaca ım, hani birbirimizden bir ey sakla mayacaktık, neden konu muyorsun? Ne olup bitti ini benimde anlamak hakkım de il mi?"

"Hakkın hayatım," dedim. "Bu gece asıl gerçe i kavradım. Ama bunu babamın a zından duymak istiyorum."

Derya öfkeyle homurdandı.

"Duyaca mı duydun ya! Adamca ız sana bütün olup bite ni itiraf etti. Daha ne istiyorsun?"

"Hayır, Derya. Babam yalan söyledi."

"Yalan mı? Ne yalam?"

" inasi Sarıkaya'yı babam öldürmedi."

Sevgilim bir kere daha hayretle dönüp bana bakmı tı.

"Kim öldürdü peki?" diye sordu titrek bir sesle.

Bunu açıklamak benim için çok zordu. Ama ba ka çarem de kalmamı tı.

"Ben," dedim. " inasi Sarıkaya'nın katili bendim."

Derya arabanın fren pedalına köküne kadar bastırmı tı. Neyse ki ne önümüzde ne de arkamızda yakın araba yoktu. Yoksa bir trafik kazası kaçınılmaz olurdu. Sevgilim u radı ı oku henüz üzerinden atamamı tı. Bilinçsiz nazarlarla gözleri irile mi , tam bir a kınlık içinde beni süzüyordu.

"Sen mi?" diye kekeledi.

"Evet, hayatım," dedim. "Az evvel evde gözümdeki son sis perdesi de kalktı. O günü bütün gerçekli i ile oldu u gibi hatırladım. Yüzünü kâbuslarımda göremedi im adamın ensesine hançeri saplayan bendim. Ne yazık ki acı gerçek bu."

Derya donup kalmı tı.

Arabayı yeniden çalı tıramayıp öylece donuk nazarlarla yü

züme bakıyordu. Hareketsizlikten çabucak sıkıldım tım. Sanki sevdi im kadını itirafımla donduran ben de ilmi im gibi mırıldandım.

"Arabayı kullanamayacak gibiyken, direksiyona ben geçeyim," dedim.

Hâlâ aval aval yüzüme bakmaya devam ediyordu. O an aklımdan neler geçirdi ini bilmiyordum, ama genelde so ukkanlı bir insan olan Derya birden gülümsemeye başladı. Uradı ı oktan sonra gülümsemesini hiç beklemiyordum. Hatta gülümsemesi az sonra kahkahaya dönü mü tü.

"Bu söyledi ine inanmıyorum. Benle dalga geçiyorsun," dedi.

"Hayır, çok ciddiym. O adamı ben öldürdüm."

Sevgilim birden gülmeyi bıraktı.

"Fakat bu imkânsız. Yedi sekiz ya ındaki bir çocuk, eri kin, iri yarı bir adamı nasıl öldürebilir, bunu aklın kesiyor mu? "

Sadece farların aydınlattı ı yola bakıyordum, Derya bir kere daha söylendi sertçe.

"Bak, neyin pe inde oldu unu bilmiyorum. Ama bu söyledi in çok komik ve hiç inandırıcı de il. ayet bu bir tür aka ise, inan çok kızaca ım. Nefis bir geceyi berbat ettin."

Ona cevap vermedim.

O gün gözlerimin önünde bir daha canlanıyordu, hem de bütün berraklı ıyla.

O lânetli eve girmi merdivenleri tırmanıyordum.

Sadece meraktan. Bir an önce annemi görmek istiyordum.

Ona sıkıldı mı ve dönmek istedi imi söyleyecektim. Seslerin geldi i odanın önüne gelince bir an durakladım.

Annem bir erkekle konu uyordu.

Buna tam bir konu ma da denmezdi. Arada sırada kelimeler a ızlarından çıkıyorsa da daha ziyade inlemeler, zevk fısıldamala-

rı söz konusuydu. Ba tmt içeriye uzattım. O ana kadar bir kadınla erke in nasıl sevi tikleri hakkında en ufak bir bilgim yoktu. Ama her ikisinin de çıplaklıkları ruhumda birden derin bir yara açmı -tı. Annemin yaptıklarının ahlâka aykırı bir ey oldu unu çocuk beynim bile idrak etmi ti.

Hatırladıklarım, yıllar sonra gördü üm kâbuslarımla örtü üyordu.

Oda bombo tu. Sadece kalın bir tahta masa vardı. Ve annem yüzü koyun masanın üzerine yatmı tı. Elleri ayakları masaya ba -lydı.

Deh et içinde dona kalmı tm.

O zaman annemin inlemelerinin zevk murıtları olmadı nı, adama yalvardı nı anlamı tm. "Yapma, yalvarırım yapma ina -si," diyordu.

Suratsız adam ise kendinden emin bir ekilde homurdanı yordu.

"Uzatma, Ay e... Bekle. Sana de i ik zevkler tattıraca m. Çok ho una gidecek."

"Hayır, istemiyorum. Olmaz. Nereden aklına geldi bu. Ço -cu um dı arıda, beni merak edip içeriye girebilir ya da seslenir. Çöz beni."

"Olmaz."

Bütün bu konu malar otuz üç sene öncesi i itti im kadar net kulaklarımda u ulduyordu.

Aynen ve kelimesi kelimesine.

O an duydu um nefreti i itir gibi bir daha titreyerek ya a -dım. Sanırım o kısa titrememi Derya arabayı sürerken bile fark edip bana bakmı tı.

Tekrar, 'İyi misin?' diye sordu.

A zımdan tek kelime çıkmadı. Hiç de iyi de ildim.

***

Ne annem, ne de inasi denen namussuz kapının önünde dikildi imi görmemi lerd i.

O herif anneme kötülük yapıyordu, idrak etti im tek gerçek buydu. Ç a ırmamak için kendimi güç tutuyordum. Adam yere dizlerinin üzerine çömelmi annemin masaya ba lı bacaklarını öpüp yalıyordu. O kötü adam da çırılçıplaktı...

Utancım, çaresizli im ve nefretim birbirine dü ümlenmi ti.

Kapının e i inde öylece kalakalmı tım. Tam o sırada gözlerim yan tarafta yerdeki tahta zemin üzerinde parıldayan ince hançere takıldı. Herhalde o iblis i ini bitirip, zevkini aldıktan sonra annemi ba ladı ı ipleri çözmek için kullanacaktı. Belki de o silahı korkutmak, annemi istemedi i bir duruma sokmak için tehdit vasıtası olarak kullanmı tı. Bunları uzun uzun dü ünecek halde de ildim .

Bir eyler yapmak, annemi bu durumdan kurtarmak zorundaydım.

Çocuk kafamla hemen karar verdim. Olacaklara seyirci kalamazdım. Mutlaka bir eyler yapmak zorundaydım. Yerde duran hançer benim için bir umuttu. Hızla ileriye atıldım.

inasi çıkardı im ayak seslerini duymu tu. Ama kendini kaptırdı ı zevk selinden ayılıp ba mı çevirinceye kadar yerdeki hançeri kapmı tım. Dizlerinin üzerinde geriye dönmü beni görünce sırtmaya ba lamı tı.

Artık yüzü meydandaydı...

Yüzsüz adam nihayet gerçek çehresiyle ortaya çıkmı tı. Bu suratı hatırlıyordum...

U radı im panik, ya umın verdi i korku, utanç uursuz saldırıma engel olamamı tı. Kabzasından iki elimle sıkı sıkıya tuttu um hançeri ya umın müsaade etti i güçle adama sapladım. Bu tamamen bilinçsiz bir saldırıydı. Neresinden vurdu umu bile bilmiyordum.

Adamın bo uk çı lı nı duydum sadece.

Muhtemelen sadece beni görmü ama elimdeki hançeri fark

etmemi olabilirdi. Belki de benden böyle bir saldırı beklemiyordu. Adamın boynu ile ensesi arasından oluk gibi kan akmaya başlamıştı. Dizleri üzerinde kıvrıldı sonra kütük gibi tahtaların üzerinde kıvrıldı kaldı. Ölümü o kadar kolay olmamıştı ama vücudu ihtilaçlar içinde kıvrıyor, kolları ve bacakları tikler halinde atıyordu.

Annem ise çığlıklar atıyordu.

Bir ara Derya'nın sesini iştir gibi oldum.

"Murat, cevap ver, iyi misin?" diyordu.

Geçmişle hal arasında gidip geliyordum âdeta. Ne söyleyebilirdim ki sevgilime? Kırk yıllık hayatım bu gece bir balon gibi sönmüş, her şey mahvolmuştu. Çocukluk yıllarımdaki travmaya sebep olan hadise bu gece bütün çıplaklığıyla geri dönmüş ve ya antımı karartmıştı.

Ben bir katildim.

Çocukluğumda iştir bir cinayetin sorumluluğundan kurtulmak için cezai ehliyetimin olmaması filan hepsi hikâye idi. Mücadelem aslında şimdi kendimle başlıyordu. Bu cinayetin manevi ağırlığını hiçbir şekilde ruhumdan söküp atamazdım.

Bu arada Derya arabayı yolun sağa çekmiş fakat motoru yeniden stop ettirmişti. Bana dönüp mırıldandı.

"Hani rüyanda babanın o adamı öldürdüğünü görmüştün?" dedi.

"Doğru," diye fısıldadım. "Öyle görmüştüm. Ama rüyalara fazla itibar edilmeyeceğini, bunların uurlatmanın bir aldatmacası olduğunu söyleyen de sen değil misin?"

"Belki şimdi de yeni bir nöbet geçirdin? Hangisinin doğru olduğunu ne biliyorsun?"

"Kendimizi aldatmayalım, Derya. Bu seferki bir kabus veya rüya değildir. Ben sadece otuz yıl önce yaşadıklarımı hatırladım. Hepsi o kadar."

"Dur bakalım," diye söylendi Derya. "O zaman baban cinayeti i ledi ini neden itiraf etti? Neden böyle bir suç u kabulendi?"

Artık sebebi tahmin ediyordum.

Bo uk bir ekilde gülümsedim.

"Tahmin edemiyor musun?" dedim. "Babam mükemmel bir insandır. Olası bir skandali ört bas etmek, ya anan rezaleti gizlemek ve tabii en önemlisi de u radı m travmanın izlerini silmek için suç u üstlendi. Daha do rusu, öyle olmu . Zira bugüne kadar, o cinayeti i ledi im anı hiç hatırlayamadım tım. Sekiz ya ndaki bir çocuk için çok korkunç bir olaydı."

Derya'nın hıçkırık sesi kula ıma çarptı.

Sanırım a lamaya ba lamı tı. Ba mı çevirip onun mavi gözlerini arabanın karanlı ı içinde görmeye çalı tım. Bu olay ben de ikinci bir travma ya atacak kadar vahimdi. Zira yalnız bir katü oldu umu hatırlamakla kalmamı , çok sevdi im Derya ile de hayatımı birle tiremeyece imi anlamı tım artık. Çocuklu- unda cinayet i lemi biri ile evlenmesini istemek ansına sahip de ildim.

"Lütfen, arabayı sürmeye ba la artık," dedim...

c^ARMA İMI kapının zilinden çekmiyordum. Derya hü-
zünlü fakat sessiz bir ekÜde yanımda duruyordu. Olaylar hak-
kında konu mayı kesmi , a zından tek kelime çıkmaz olmu tu.
Nitekim babamın evine gelinceye kadar da tek kelime konu
mamı tı benimle. Onu anlamaya gayret ediyordum. Kendi açı-
sından o da haklıydı; büyük bir mutluluk içinde tam ıp sevi ti i
ve hayatını birle tirmek istedi i adam son anda bir katil çıkmı -
tı. İmdi bunun okunu ya aması gayet do aldı. Belki de için
için kendi talihsizli ine lanet ediyordu. Ondandırılmak benim
için ikinci bir travma yaratabüirdi. Galiba gitmekten hep ka-
çındı m ruh doktorlarının kapısını asıl bundan a ındıracaktım.
Onsuz bir hayatı dü ünme bile istemiyordum.

Nihayet içerden Cemal Efendi'nin homurdanan sesini i it-
tim. Kendi kendine söylenip duruyordu.

"Tamam tamam, geldim. Açıyorum İmdi... Allah Allah,
bu saatte kim bizim kapımıza dayanabilir, yahu?"

Önce çekilen sürgünün sonra da yuvasında dönen anahta

nn kilitte çıkardı ı sesi duydum. Aralanan kapıdan uyku mahmuru gözleriyle bir an gelenleri tammak için yüzümüze baktı ya lı hizmetkâr. Tedirgin ve hayret dolu bir sesle, "Hayrola küçük bey? a ırttınız beni. Bu saatte ne i iniz var burada? Yoksa bir kaza filan mı geçirdiniz?"

Adam haklıydı tabii. Saat bir buçuk, iki filan olmalıydı.

"Babam uyuyor, de il mi?" diye sordum. Aslında Cemal Efendi'ye de minnettar olmalıydım. Mutlaka asıl gerçe i o da biliyordu. Gönlünü almak için endi eyle beni süzen adamca ırzın sırtını ok adım. Ama bu kez gözlerimin içine bakınca artık gerçe i hatırladı mı, her eyi tüm çıplaklı ıyla kavradı mı o da anladı. Soruma bile cevap verememi ti.

Do ru babamın yatak odasına do ru yürüdüm. Cemal Efendi de pe imden gelmi ti. Babam ba ucundaki ufak gece lambası hep açık olarak uyurdu. Senelerdir bu böyleydi. Yatakta büzülmü uyuyan babama sanki onu son defa görecekmi im gibi hüüzün ve tahassürle baktım. Odaya giri imizi duymamam tı henüz. Derya nezaket göstermi , bizimle beraber yatak odasına girmemi ti. Herhalde koridorda ayakta bekliyordu öylece.

Yata ın kenarına yakla ıp oturdum.

Babam gözlerini açmı tı. Fakat gecenin o saatinde beni karısında görünce hiç de a knlık belirtisi göstermeden yata ın içinde do rulmaya çalı tı. Önce uzanıp gözlüklerini taktı. Sonra komodinin üzerinde duran ufak kaseden takma di lerini alarak a zına geçirdi. Derin bir soluk aldı. Konu madan yüzüme bakıyordu. Ben de hiç sesimi çıkarmadan sessizce onu süzüyordum. Bir süre öylece a lamaklı nazarlarla bakı tık, ilk hamle benden geldi; sanki minnetimi ifade etmek ister gibi onu kucakladım.

Galiba gözümden bir iki damla ya akıyordu. O ise tam bir baba efkatiyle sırtımı ok adı. "Demek nihayet gerçe i kavradın, de il mi? Yoksa gecenin bu saatinde buraya gelmezdin..."

"Evet," diye fışdadam.

Hâlâ birbirimizin kollarındaydık.

"Kaldırın beni. Tekerlekli sandalyeme oturtun," dedi babam.

Bu konuda daha tecrübeli olan ve yıllardır babama hizmet eden Cemal Efendi hemen müdahale ederek aramıza girdi ve alı - kın hareketlerle babamı kucakladı ı gibi sandalyesine oturttu.

Aya ma terliklerini geçirtip, sırtına robdö ambrını giydirenken ben gözlerimde beliren ya lan silmekle me guldüm. Babama bir sürpriz olmamasını istedi imden kısık bir sesle mırıldandım.

"Baba, Derya da burada. çeride bekliyor," dedim.

"Onu da getirmekle iyi etmi sin. Artık o zeki ve güzel kızımın da her eyi ö renmesinin zamanı gelmi ti."

Adeta inanamayarak babama baktım. Ne demek istiyordu acaba? Bu artlar altında ili kimizin devam edeceğini mi umuyordu? Bu imkânsızdı. Alnında katil damgası ta ıyan biri olarak, o kabul etse bile, ben buna rıza gösteremezdim. Yine de o konu sonra dü ünece imiz bir sorundu. Önce u meseleyi enine boyuna ve hâlâ hatırlayamadı ım bazı noktaların aydınlanması için konu mahydık. Hep beraber salona geçtik...

Hayrettir, Derya sanki tüm gelece ini olumsuz ekilde karrantan önemli bir vaka ile kar da mamı gibi babama sevgi ile yakla m , yanaklarından öpmü , hatta koridorda bizi görünce Cemal Efendi'nin elinden alarak tekerlekli sandalyeyi arkadan iterek babamı salona kadar o götürmü tü. Biraz a ırdı ımı itiraf etmek zorundaydım. Hayatımın gidi atına tesir edecek son derece önemli bir gerçe i ancak bu ak am kavramama ra men, hayatımda de er verdi im bu iki insan, sanki hiçbir ey olmamı gibi sakin ve huzurlu davranabiliyorlardı. Bir ara içimden onlara bozulduğum da. Acı gerçe i onlara bir kere daha hatırlatmak istercesine homurdandım, hem de yüksek sesle.

"Ben bir cinayet i ledim," dedim.

Fakat üçü de sanki söyledi imi duymamı gibi ilgisiz kalmı lardı. Babam öyle bir yüzüme bakmı , sonra sadık hizmetkârına dönerek, "Hadi bakalım Cemal, bize güzel demli bir çay hazırla, sanırım gece uzayaca a benziyor," dedi. a kın- lı m daha da artmı tı, babam söyledi imi duymamı gibi çay içmekten bahsediyordu imdi.

ikâyet dolu bir sesle, "Baba..." diye söylendim.

Elini kaldırıp sözümü, ba layaca m konu mayı a zıma tı- kadı âdeta.

"Biliyorum o lum. Bu benim için yeni bir ey de il. Otuz üç seneden beri bu sırra ben ve Cemal vakıfız. Ayrıca telâ lanmana da gerek yok. Endi elendi im tek husus yeni ö rendi in bu ger- çe i nasd kabullenece indi. Sen benim o lumsun, haliyle seni yeterince tanırım. Aptalca bir davranı ta bulunup çok sevdi im gelin adayıma kırıcı bir teklifte bulunmandan çekiniyordum. Ama görüyorum ki, o senden çok daha basiretli ve anlayı dolu bir davranı sergiliyor."

Hayretle bir babama bir de Derya'ya baktım. Yüzlerinde birbirini anlayan insanlara has bir tebessüm vardı. Sinirlenmek- ten kendimi alamamı tım. Küstah bir ekilde homurdandım.

"Buraya evlili imizi konu maya gelmedim. Bu kadar so- ukkanlı ve meseleye ilgisiz kalmanıza a ıyorum. Anlamıyor musunuz, yıllar önce ben bir cinayet i lemi im."

Babam ingiliz diplomatlara has so uk bir nazar fırlattı yü- züme.

"Geçmi le u ra mamın insanlara hiçbir yararı olmaz, Mu- rat," dedi. "İnsano lu daima gelece ini dü ünlemek zorundadır. Ve sizinde önünüzde mutluluk dolu uzun yıllar var. Maziyi ne- den e elemek gere ini duyuyorsun ki? Bütün o hadiseler geç- mi in karanlı nda örtülüp gitti. Yıllar önce ben her eyi kapat- masımı bildim."

Bu garip girizgâhı çok yadırgamı tım. .

"Neler söylüyorsun baba?" diye gürlüdüm. "Olayın mazide

kalması benim bir katil olmamı de i tirir mi hiç?"

"Hayır, de i tirmez. Ama bunun içinde bu kadar hayıflanmana gerek yok."

Tam a zımı açmaya hazırlanıyordum ki bu defa Derya, "Baban çok haklı Murat," dedi. "Yedi sekiz ya nda bilinçsizce yaptım bir eylemin vebalini imdi ben mi çekece im? Olan olmu bir kere ve aradan bunca yıl geçmi . Her eyden habersiz, okumu kendini yeti tirmi , mükemmel bir insan olmu sun. Baba mesle ini sürdüren, toplumda itibarı olan, herkes tarafından sevilen bir insansın. ayet çocuklu unda bir suç i lediyisen, bunun borcunu, seni cezalandıracak olan topluma ba arılı bir i adamı olmak suretiyle zaten ödemi bulunuyorsun. Daha ne istiyorsun ki?"

"Aferin kızım," dedi babam. "Benim söyleyeceklerimi mükemmel özetledin."

Sevgilimin gözlerinin içine bakakaldım.

"Ne yani?" diye mırıldandım. "Hâlâ benimle evlenmeyi dü ünüyor musun?"

"Ha unu bileydin? Çocuklu unda elinden bir kaza çıktı diye, seni bırakaca mı mı sandın yoksa?"

Yerinden kalkmı yanına gelerek ellerimi kavramı tı.

Ruhumda derin bir sızlama hissettim. Gerçekten kar ımda ki iki insan da beni çok seviyorlardı...

Cemal Efendi'nin hazırladı ı demli çayları içerken bir ara babamın duruldu unu hafifçe gözlerinin daldı mı gördüm.

"Ne var, baba? Ne dü ünüyorsun?" diye sordum.

Babam kısa bir tereddüt geçirdi.

"Aklım anlattıklarının içinde bir noktaya takıldı."

"Nedir o?"

" u sakladı mı ipler."

Ba mı salladım.

"Evet," diye mırıldandım. " İmdi her eyi daha iyi hatırlıyorum. İnasi'yi bıçakladı im zaman annem çı lık çı lı a a lı yordu ve ben ne yapaca mı bilemeden öylece onun kar ısında duruyordum. Neden sonra, "o lum u ipleri kes ve beni kurtar," diye inledi. Samırım ya adı im travmanın ilk tezahürleri bende ba lamı tı. Bir robot gibi hareketsizdim. O an yerimden kımlıdayamıyordum."

"Bunu büiyorum," dedi babam. "Sonra annenin söylediklerine uyararak bıça ı o hain adamın ensesinden çekip çıkarmı ve anneni masaya ba landı ı ipleri keserek kurtarmı sın. Bunu yaparken de çok zorlanmı sın."

Do ruydu.

O anı hatırladıkça çay fincanını tutan elimde hafif bir titreme ba lamı tı. Ama babamın merak etti i hususu ona açıkladım.

"O annin heyecanıyla kesti im ipleri bilinçsizce pantolonunun ceplerine tıkiyordum. plerin bende kalması böyle oldu. Ama hatırlayamadı m hâlâ bazı noktalar var. Mesela o ipleri ne zaman cebimden çıkarıp özel bir kutuya yerle tirdi imi ve annemin resimlerini toplayıp aynı yerde yıllarca sakladı mı anımsayamıyorum."

Babamın gözlerinde hâlâ garip bir ı iltı vardı.

"Bunu anlayabilirim ama sormak istedi im o de ildi."

"Ya neydi?" diye sordum.

Babam gözlerini benden kaçırdı.

"Tabii senin haberin yok. Fakat cinayet gecesi cesedi almak üzere Cemal'le o eve gitti imizde her tarafı temizlemi ve cinayete ait herhangi bir iz kalmaması için âzami dikkati göstermi tik. Ben aradan geçen seneler içinde birkaç defa daha gittim o eve."

"Eee?"

Babam biraz ku kuyla devam etti.

"Bize anlattıklarımın arasında özellikle bir eyi duymak beni çok a ırttı."

"Sor baba. Neydi o?"

"Orta ın Behzat'la o eve gitti inizde anneni masaya ba la-
yan u iplerlerden bir dü üm buldu unu söylemi tin. Yanlım
yorum, de il mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Çok garip. Hatta bana olanaksız gibi geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü cinayet gecesi biz o odayı ba tan a a ı temizledik.
Öyle bir dü ümün gözümüzden kaçması âdeta imkânsızdı.
Sonra o ipin hiç kullanılmamı gibi tertemiz oldu unu söyle-
mi tin. Bu sana biraz mantıksız görünmüyor mu? Hadi bizim
gözümüzden kaçtı mı bir an için varsayalım, ama otuz sene o
odada kalan bir ip parçası hâlâ o tarihteki temizli ini muhafaza
edebilir miydi?"

Belki bütün ya adıklarımızdan sonra neticeye tesir etmeye-
cek ufak bir detaydı babamm sordu u ey, ama bir an dü ünün-
ce ister istemez ona hak verdim. O dü ümün yıllarca gözden
kaçarak o odada kalması imkânsızdı.

"Bilmiyorum," diye kekeledim.

Fakat aklım karı mı tı.

te o an, Derya her zamanki bilgiçli i ile imdadımıza ye-
ti ti.

"Ama benim bir tahminim var," dedi.

kimizde dönüp sevgilimin ne söyleyece ini bekledik. Der-
ya elindeki çay fincanını önündeki sehpanın üzerine bırakıp bir
süre beni süzdü. Tahminini hemen açıklamaya geçmemi ti. Sa-
bırsız bir ekilde ne diyece ini bekledim fakat konu ması uzun
süzdü. Nihayet kısık ve sakın bir sesle, "Sanırım o gün, söz ko-
nusu dü ümü oraya sen bıraktın," dedi.

Hayretten a zım açık kalmı tı.

"Ben mi?" diye kekeledim.

"Evet, sen."

Bir an dü ündüm. Bu çok saçma bir iddiaydı ve hiçbir man

tı ı yoktu. Gayrı ihtiyari so uk bir ekilde gülümsedim.

"Nasıl olur, Derya? Ben böyle bir eyi neden yapayım ki?"

Sevgilimin mavi gözleri yüzüme dikilmi ti imdi.

"Biliyor musun?" dedi. "O gün Behzat'la bana ya adıklarımı anlattı ın zaman donakalmı , aklım bir hayli karı mı tı. Önce bunun hiçbir izahı olamayaca mı dü ünmü tüm. O ev otuz sene ba ı bo kalmı , içine giren çıkan belli olmamı tı. Zaten sonradan ö rendi im üzere ev inasi Sarıkaya tarafından satınca tamamen bo altılmı tı. Öyle ki çevrede oturanlar da bo eve dadanarak kapı pencereyi bile söküp götürmü lerdı, i e yarayan bir ey kalmamı , kalanlarda zamanın tahribatına u ramı lardı."

"Eee?" diye söylendim.

"Oysa bana gösterdi in ip dü üümü tertemizdi. O an birden dü üncelerim ekillendi. O dü üm mutlaka oraya sonradan götürülmü olmalıydı. Benimki sadece bir tahmindir ku kusuz, tâ ki bana evde sakladı ın o mukavva kutuyu ve annenin resimle riyle ipleri gösterinceye kadar. O zaman mesele beynimde çözüldü. Aslında o ipler senin geçmi inle arandaki ba dı. Geçirdi in travmadan sana kalmı bir yadigar. Bunu sen de biliyordun, ama uuraltın bir türlü satha çıkarmıyordu."

Sinirli bir ekilde gülümsedim.

"Bir ruh doktoru gibi konu maya ba ladın yine Derya," dedim.

"Belki. Haklı olabilirsin. Ama imdi gerçekleri artık hatırlıyorsun, iyi dü ünmeye çalı . Kâbuslarının en yo unla tı ı devreydi o sıralar ve sen dengeyi epeyce kaybetmi tin. Buna kar ın uuraltınla tam bir mücadele halindeydin. Kâbuslarının ba ladı ı günden beri kendini zorluyordun. Hatırlamaya çalı , önceleri o evde gördü ün hayal hep bendim, de il mi?"

Birden ter basmaya ba lamı tı beni. Alnımdan gözlerime do ru damlacıkların süzüldü ünü hissediyordum. Babamla Cemal Efendi'nin yüzünde hemen endi eli bir hal belirmi ti. Fakat

her ikisi de a ızlarını açmıyorlardı! Derya devam etti.

"Tabii ilk gördü ün kâbuslarda beni annenin yerine koydu unu anlamamı daha do rusu olayları bilmedi im için tahmin yürütememi tim. Ama rüyaların yava yava ekillenmeye ba layınca ben de i in mahiyetini anladım. Aslında olayı sen kendine ispatlamaya çalı ıyordun. O dü üm geçmi indeki gizi tetikleme için beyninin yarattı ı bir bulu tu, ama bunu kendine bile açıklamaktan âcizdin."

Ba im önüme dü tü.

Açıklama bana oldukça mantıklı görünmü tü. Ama hâlâ anlayamadı ım bir nokta vardı.

"Fakat," diye itiraz ettim. "Nasıl olur? Behzat'la o eve gittiimde kabus görmüyordum ki? Geçirdi im bir nöbet sırasında bunu yapsam haklı olabilirsin."

Derya titreyenellerimi kavradı.

"Kendini zorlama," dedi ikna edici bir tonla. "Çok kötü günler geçirdin. Gerçeklerle dü lerin zaman zaman birbirine karı tı. Belki bir ba ka zaman hatırlarsın. Zaten artık önemli de de d. Bunların hepsi teferruat. Önemli olan gerçek ya ama dönmü olman."

Bir kere daha onu kendime çekip almına bir öpücük konurdum.

"Senin gibi e i bulunmaz bir kadına sahip oldu um için çok anslıyım," diye mırddandım.

Lâfa karı an babam, "Cidden öylesin," dedi. "Bu arada merak etti ini sandı ım bir hususu daha ilave edeyim. Vaka anında ben orada hiç olmadım. Annen seni alarak evin kapısını örterek do ruca kö ke dönmü tü. Konu masına ve bütün suçlarını a layarak itiraf etmesine de senin âdeta dünyaya küsmü gibi, hiç konu madan, kasdıp kalman ve hiçbir soruya cevap vermemen neden olmu tu. Annen tam bir pani e kapdım tı. Olanlara kendisi sebebiyet verdi i için de ne yapaca ımı bilemiyordu. Ak am eve geldi inde her eyi itiraf etti. Önce ben de pani e kapıldım.

Tek endi em senin durumundu. A zından tek kelime çıkmıyordu. Bir ok geçiriyordun. Bu açıkça belliydi. O an ani bir karar vermek zorundaydım."

Babama bir göz attım. Sanki o gecenin üzüntüsünü yeniden ya rıyor gibiydi. Anılar adamca ızı baya ı sarsmı tı.

"Cemal Efendi'yi alıp cinayetini lendi i eve gittin, de il mi?" dedim.

Ba mı sallayıp onayladı. "Önce cesedi ortadan kaldırmalıydım, ilk etapta yapacağım ba ka bir ey yoktu, aklıma ba ka bir çözüm gelmiyordu. O oktan ne zaman kurtulacağımı bilemiyordum. Olayı oldu u gibi kabul edip, seni apar topar bir doktora götürmek de, bana uygun bir formül gibi gelmemi ti. Geçirdi in travmanın sende geçici bir hafıza kaybına neden oldu unu da o an anlamamı tım, zira hiç konu muyardun. Bundan sonrasını biliyorsun. Gece yarısı o eve gidip arabamın içine cesedi tıkarak kö ke getirdik Cemal'le. Cemal bu aile sırrını bilen tek insan oldu ve sonuna kadar beni destekledi. ayet seneler sonra olayı hatırlamasaydın bu sır bizimle birlikte mezara kadar gidecekti."

"Peki geçirdi im o ok ne kadar sürdü?" dedim.

"Yaklaşık kırk sekiz saat. Tam seni ne olursa olsun bir doktora götürmeye karar vermi tim ki birden konu maya ba ladın, i te o zaman gerçe i anladım. Ya adıklarımı hiç hatırlamıyordun. Bir hafıza kaybı olmu tu."

"Beni hiçbir doktora götürmediniz mi?"

"Götürmez olur muyum hiç?"

"Eee, hafızamın kaybı olarak doktora nasıl bir bahane ileri sürdünüz?"

Babam hafifçe gülümsedi. "Cesedi kö kte daha fazla tutamayacağımız için kö kü kundaklamı tık. Yangın haberinden çok üzüldü ünü söyledim doktora."

"İnandı mı?"

Babam saf saf yüzüme baktı.

"O ya taki bir çocu un cinayet i leyece ine nasıl ihtimal verebilirdi ki, tabii ifademe inandı. Ayrıca beni çok rahatlatıcı bir beyanda bulundu ve hafıza kaybının muvakkat oldu unu kısa zamanda sa lı ma kavu aca mı söyledi. Dedi i de çıktı, normal hayata döndün ama o olayları hiç hatırlamadın."

Birer fincan çay daha içmi tik. Bu eve ne korku ve endişelerle gelmi tim; hayatımın bundan sonrasının tamamen de i-ece ini dü ünmü tüm. Oysa çevremdekiler bayram kutluyor mu çasına ne eliydiler. Kimse çocuklu umda bir cinayet i le-di imin sıkıntısını ya amıyordu. Acaba bu hadiseyi büyüten ve içinden çıkılmaz bir mesele gibi hisseden tek ben miydim?

Babama baktım, onu son senelerde hiç bu kadar mutlu görmedi imi fark ettim. Rahatlamı , devamlı gelin adayıyla gü-lü üp duruyordu. Derya'ya bir göz attım, o da öyleydi. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmı tı. Nazarlarımı a ır a ır Cemal Efendi'ye çevirdim. Hayrettir fakat oda ya ma hiç uymayan bir canldık içindeydi. Yıllardır bu a ır yükün altında ezilen ruhları sanki bu gece bayram yapıyordu.

Birden ben de anlayamadı m bir gev eme oldu. Belki de onlar haklıydılar. Beynimin bir kö esinde hâlâ suçluluk komp-leksinin buruklu u vardı, ama di er yandan da inkâr edilmez bir rahatlık hissediyordum.

Derya'ya dönüp, "Saatten haberin var mı?" dedim. "Nere-deyse sabah olacak. Hadi kalk gidelim artık. Bu iki ihtiyar adam da uyusun."

İlk itiraz babamdan geldi.

"Ne güzel konu uyorduk be o lum. İmdi gitmeye kalkı -manın ne âlemi var?"

"Yarın benim için çok farklı bir gün olacak baba," diye mırddandım.

kazım üzerine Derya da hemen toparlanmı tı.

"Evet, sizi de uykusuz bıraktık," dedi.

Babam tekerlekli sandalyesiyle bizi u urlamak için kapıya kadar geldi. Tam vedala maya ba ladı ımız sırada aklıma gelen son bir soruyu babama sordum.

"Baba," dedim. " u inasi Sarıkaya'nın bir o lu oldu unu söylemi tin. O ne oldu?"

Babam içini çekti.

"Ben de onu uzun süre arattım. Ama izine rastlayamadım maalesef. Bulsam, uygun bir gerekçe ile eline yine de bir miktar para sıkı tıracaktım, ama olmadı, bütün ara tırmalarım bo una gitti. Bulamadım," dedi.

Artık beynimde karanlık bir nokta kalmamı tı. Hüzünlü bir hayat çizgisiydi ama gerçekleri kabul etmek zorundaydım. Veda edip evden çıktık...

Derya'nın arabasına bindi imizde kendimi gerçek âleme yeniden dönmü gibi hissediyordum. Derya arabayı hareket ettirir' ettirmez, benim evimdeki yaptı ı ov geldi aklıma. Hemen kula ına e ilip fısıldadım.

"O siyah jartiyer hâlâ baca ında mı?" diye sordum.

Çapkınca gülümsedi.

"Ben de bu suali hiç sormayaca mını dü ünmeye ba lamı tım," dedi. Sonra gecenin son saatlerini keyfimizce geçirmek için gaza bastı...